

Isaac Asimov - A Szaturnusz gyűrűi

Ajánlás
Henry Kuttner
és Cyril Kornbluth
emlékének

1

A támadók

Ragyogó gyémántként függött az égen a Nap, szabad szemmel alig kivehetően, épp csak akkorkának tűnt, mint egy csillag, mint egy picinyke, fehéren izzó, babszemnyi bolygó.

Ott kint, a mérhetetlen űrben, a Naprendszer második legnagyobb bolygójának a közelében a Nap mindössze egy százalékát ontotta annak a fénynek, mint ami az ember honi bolygóját érte. Ám azért mégis az ég legragyogóbb objektumának látszott, négyezer teliholdnál is ragyogóbbnak.

Lucky Starr elgondolkodva bámulta a távoli Napra beállított radarernyőt. John Bigman Jones furcsa ellentétet képviselt Lucky magas, nyúlánk alakja mellett. Ha John Bigman Jones jól kihúzta magát, akkor épp öt láb két hüvelyknyi volt a termete. Ám ez a kis ember nem hüvelykben mérte magát, és megengedte, hogy egyszerűen így nevezzék: Colos.

- Te, Lucky - mondta Colos -, ez csaknem kilencszázmillió mérföldnyire van. Már mint a Nap. Ilyen messze még sohasem jártam.

A kabin harmadik utasa, Ben Wessilewsky tanácsos a műszerfalnál ülve átvigyorgott a válla felett. Ő is elég szálfatermetű volt, ha nem is olyan magas, mint Lucky. A fejét szőke sörény koronázta, az arca úrbarnított lett a Tudományos Tanács szolgálatában.

- No mi van, Colos? Begyulladtál? - kérdezte.

- A Mars homokjára, Wess, vedd csak el a mancsodat a műszerfalról, és ismételd meg, amit mondtál! - rikácsolta Colos.

Megkerülte Luckyt, és máris a tanácsos körül ugrált, ám ekkor Lucky Colos vállára tette a kezét, és szőröstül-bőröstül fölemelte. Colos egy kicsit kalimpált, ahogy ott lógott Wess fölött, mint holmi rakomány, de Lucky hamarosan visszarakta eredeti helyzetébe Mars-szülőtte barátját.

- Nyughass, Colos!

- De Lucky, hiszen hallottad! Ez a langaléta azt hiszi, hogy minél nagyobb darab egy ember, annál többet ér. Ha Wess hat láb magas, az épp azt jelenti, hogy van egy külön lábnyi nyam...

- No jó, Colos. Wess, te meg tartogasd a humorodat a szíriusziaknak.

Mindkettőjükhöz nyugodt hangon beszélt, de a felsőbbségéhez kétség sem fért.

- Hol van a Mars? - köszörülte meg a torkát Colos. - Hozzánk képest a Nap másik oldalán.

- Te csak tudod - mondta nekikeseredve a kis fickó. Aztán felragyogott. - De várj csak, Lucky, százmillió mérföldre vagyunk az ekliptika síkjától. Meg kell látnunk a Nap alatt a Marsot; kikukucska! mögüle.

- Aha, így kellene lennie. Valójában egyfoknyira lehet a Naptól, vagy így valahogy, de ez elég közel van ahhoz, hogy a Nap elhomályosítsa. A Földet viszont, azt hiszem, ki lehet venni.

Gögös, fitymáló kifejezés jelent meg Colos arcán. - Ki a csuda akarja a Földet nézni? Nincs ott egyéb, mint az a sok nép; a legtöbb földigiliszta még százmérföldnyire sem rugaszkodott el életében a felszíntől. Én ugyan akkor sem nézegetném őket, ha rajtuk kívül semmi más látnivaló sem akadna az égen. Hagyd csak Wessre, majd ő megnézi. Ez az ő műfaja.

Rosszkedvűen visszavonult a radarernyőtől.

- Hé, Lucky, mi van, ha bejön a Szaturnusz, és meglátjuk ebből a szögből? - kérdezte Wess. - Gyere, beígértem magamnak valami jó kis murit.

- Nem is tudom - mondta Lucky. - A Szaturnusz látványa mostanság valahogy nem olyan jó kis muri, ahogy mondtad.

Könnyedén hangzott ugyan, de pillanatnyi csend nehezedett a *Bolygó Starr* szűkös pilótafülkéjére.

Az atmoszféraváltozást mindhárman megérezték. A Szaturnusz veszélyt jelent. A Szaturnusz a Földi Birodalom népeire nézve a veszély új forrása lett. A Föld hatvanmilliárdnyi lakosságára, amihez még hozzájöttek a Mars, a Hold, a Vénusz milliói, ezenkívül a Merkúr, a Ceresz tudományos állomásai és a Jupiter külső holdjai, a Szaturnusz valami új és váratlanul halálos veszélyt jelentett.

Elsőnek Lucky rángatta ki magát a levertségből, ujjja érintése nyomán az érzékeny elektronikus érzékelők engedelmesen beindították a *Bolygó Starr* törzsét, és lágyan mozgásba hozták a kardáncsuklókat. A radarernyőn

megváltozott a látvány.

A csillagok rendületlen processzióban masíroztak át a radarernyőn, és Colos ajkbiggyesztve megkérdezte: - Tartozik valamelyik ezek közül a Szíriuszhoz, Lucky?

- Nem. Most épp a déli égbolt félgömbjén vagyunk, és a Szíriusz az északon van. Akarod látni a Kanopuszt?

- Nem - felelte Colos. - Minek?

- Azt hittem, hogy érdekel. Ez a legfényesebb csillag, szinte azt hihetnéd, hogy maga a Szíriusz. Lucky egy kicsit elmosolyodott. Mindig jót szórakozott azon, hogy Colost, a nagy hazafit mennyire fel lehet bosszantani a Szíriusszal, a Naprendszer ellenségével (holott ott is csak a földi emberek utódai élnek), no meg azzal, hogy a Szíriusz a legfényesebb a bolygók között.

- Roppant érdekes - mondta Colos. - Gyere csak, Lucky, nézd meg a Szaturnuszt, és ha visszamegyünk a Földre, előadhatod a komédiát, és mindenkit pánikba kergethatsz vele.

A csillagmozgás lelassúdott, majd még lassabb lett, azután megállt.

- Itt van... nincs kinagyítva - mondta Lucky. Wess rögzítette a műszert, és úgy helyezkedett el a pilótaülésein, hogy ő is láthassa.

Külsőleg félholdra hasonlított, a fele részén elég jól látható méretben valami kidudorodott és halványsárga fényben ragyogott, mely a szélén élénkebb volt, mint középen.

- Milyen messze vagyunk tőle? - lepődött meg Colos.

- Körülbelül százmillió mérföldre - felelte Lucky.

- Valami nem stimmel - vélte Colos. - Hol vannak a gyűrűk? Arra számítottam, hogy jól lehet majd látni.

A *Bolygó Starr* magasan a Szaturnusz déli pólusa felett volt. Ebből a pozícióból csakugyan látniuk kellett volna a gyűrűket.

- A távolság miatt a gyűrűk beleolvadnak a bolygó gömbjébe, Colos - magyarázta Lucky. - Talán kinagyíthatjuk a képet, és akkor közelebről láthatjuk.

A Szaturnusz fényfoltja megnőtt, és minden irányban megnyúlt. És úgy tetszett, hogy három szeletből áll.

A központi gömb még mindig félhold formájának látszott. Körülötte, de a gömböt egy ponton sem érintve, világos fényzalag forgott, melyet fekete vonal osztott két egyenlőtlen részre. Ahogy a szalag a Szaturnuszra hajlott, és az beárnyékolta, beleveszett a sötétségbe.

- Bizony ám, Colos úr - mondta leckéztetve Wess -, maga a Szaturnusz csupán hetvennyolcezer mérföld átmérőjű. Százmillió mérföldről az egész csak egyetlen fényfolt, de ha a gyűrűket is hozzászámoljuk, akkor egyik végétől a másikig közel kétszázézer mérföldnyi felület tükröződik vissza.

- Ezt én is tudom - sértődött meg Colos.

- És ráadásul - folytatta Wess zavartalanul - százmillió mérföldről nem lehet látni a Szaturnusz felszínét és a gyűrűk közötti hétezer mérföldes törést; nem is beszélve arról a huszonötezer mérföldnyi törésről, ami kettéosztja a gyűrűket. Tudod, ezt a fekete vonalat nevezik Cassini-vonalnak, Colos.

- Mondtam már, hogy tudom - horkant fel Colos. - Figyelj, Lucky, a pasas azt próbálja bebizonyítani, hogy nem jártam iskolába. Lehet, hogy nincsen sok iskolám, de nem létezik az űrben semmi, amiről ő még valami újat mondhatna nekem. Mondd meg neki a magadét, Lucky; közöld vele, hogy ha nem bújna mindig a hátad mögé, eltaposnám, mint egy poloskát.

- Most épp a Titánt láthatjátok - mondta Lucky. - Hol? - kérdezte kórusban Colos és Wess.

- Épp ott, ni. - Az általános nagyításban aprócska félholdnak látszott, miközben a Szaturnusz és gyűrűinek a rendszere nagyítás nélkül is megjelent a képernyőn. A Titán majdnem a radarernyő sarkában volt.

A Szaturnusz rendszerében a Titán az egyetlen nagyobbacska hold. Ám akkora azért mégsem volt, hogy Wess kíváncsian vagy Colos gyűlölködve meredjen rá.

Azt azonban mindhárman tudták, hogy a Naprendszerben a Titán az egyedüli olyan világ, melynek emberek ugyan a lakosai, mégsem ismerik el a Föld fennhatóságát. Hirtelen és váratlanul egy ellenséges világ jelent meg előttük.

Így valahogy közelebről érezték a veszélyt.

- Mikor jutunk el a Szaturnusz rendszerébe, Lucky?

- A Szaturnusz rendszere nem definiálható pontosan, Colos. A legtöbb ember úgy tartja, hogy addig terjed egy világrendszer, ahol a legtávolabbi eső test még annak a világnak a gravitációs hatása alatt mozog: Ha pedig ez így van, akkor még kívül vagyunk a Szaturnusz rendszerén.

- Azt mondják a szíriusziak... - kezdte Wess.

- A Nap középe ezekkel a nyavalyás szíriusziakkal! - mordult fel Colos, és dühösen rácsapott hosszú szárú csizmájára. - Ki törődik veled, mit fecsegnek? Újból rávágott a csizmájára, mintha a rendszer minden szíriuszija ott fetrengene a csapásai alatt. Ez a csizma volt rajta a legjellegzetesebben marsbeli. Rikító színei, narancs és fekete kacskaringós mintája fennen hirdette, hogy tulajdonosa a Mars mezein és kupolás városaiban született és nevelkedett.

Lucky lekapcsolta a radarernyőt. A hajótesten lévő detektorok visszahúzódtak, és most a hajó külső héja sima, ragyogó és töretlen lett, kivéve azt a kidudorodást, ami körbefogta a hajó farát, és rögzítette a *Bolygó Starr* agravját.

- A nemtörődömség luxusát nem engedhetjük meg magunknak, Colos - mondta Lucky. - Pillanatnyilag a szíriusziak kerekedtek felül. Előbb-utóbb talán kiszorítjuk őket a Naprendszerből, de most az egyetlen, amit tehetünk, hogy egy darabig az ő játékszabályaik szerint játszunk.

- Mi a saját rendszerünkben vagyunk - morgott lázadozva Colos.

- Így is van, de a rendszernek ezt a részét a Szíriusz birtokolja, és amíg nem hívnak össze csillagközi konferenciát, addig semmit sem tehetünk, legfeljebb azt, hogy háborút indítunk ellenük.

Ehhez nem volt mit hozzáfűzni. Wess visszatért a műszerfalhoz, és a *Bolygó Starr* minimális nyomásnövekedéssel, maximálisan kihasználva a Szaturnusz gravitációját, folyamatosan süllyedt, nagy gyorsasággal tartva a bolygó sarki régiói felé.

Lefelé, lefelé, mind mélyebbre ebbe a szíriuszi világba, melynek úrjében csak úgy hemzsegnek a szíriuszi hajók, ötventrillió mérföldnyire a saját hazai bolygójuktól és csupán százmillió mérföldnyire a Földtől. A Szíriusz egyetlen óriási lépéssel máris 99,999 százalékra csökkentette a távolságot önmaga és a Föld között, és katonai bázist létesített szinte a Föld kapujának a küszöbén.

Ha a Szíriusz sikeresen megvetné itt a lábát, akkor egy váratlan pillanat, és a Föld másodosztályú hatalommá süllyedhet, kiszolgáltatva a Szíriusz kénye-kedvének. És e pillanatban épp olyan a csillagközi politikai szituáció, hogy a Föld óriási katonai létesítményei minden hajójukkal és fegyverükkel egyetemben sem tudnának segíteni ezen a helyzeten.

Három ember akadt csupán, akik a saját kezdeményezésükre, ám a Föld által cseppet sem feljogosítva nekivágtak egy aprócska hajóval, hogy ügyesen és ravaszul megpróbáljanak változtatni a helyzeten. Tudták jól, hogy ha elfogják, azon nyomban kivégzik őket mint kémeket - a saját Naprendszerükben, azok, akik megszállják a Naprendszert -, és hogy a Földről a kisujjukat sem tudják megmozdítani, hogy megmentsek őket.

2

Az üldözők

Alig egy hónapja még szó sem volt veszélyről, a legkisebb jel sem utalt rá, míg egyszer csak kipattant a dolog, és immár a Föld kormánya is kénytelen volt tudomást venni róla. A Tudományos Tanács konok módszerességgel felderítette a robotkémek fészket, hogy mit kémleltek ki a Földön, mi mindent szereztek meg, s az ő erejüket törte meg Lucky Starr az Ió hámozóin.

Keserves és bizonyos értelemben félelmetes ügy volt, mert a kémkedés oly mélyreható és eredményes volt, hogy hajszálon múlt, és már majdnem sikerült végzetes károkat okoznia a Földnek.

És amikor a helyzet már-már teljesen tisztának tetszett, valami repedés látszott keletkezni a gyógyulófélben lévő rendszerben, s így esett, hogy Hector Conway főtanácsos az éjszaka kellős közepén felverte álmából Luckyt. A Tanács főnökén látszott, hogy épp csak magára kapta a ruháit, szép fehér haja borzasan meredt az égne.

Lucky álmosan pislogott, kávéval kínálta Conwayt, és zavartan mondta:

- Nagy Galaxis, Hector bácsi, talán elromlott a telenéző?

(A korán árvaságra jutott Luckyt Conway és Augustus Henree vette gondjaiba, és Lucky azóta is bácsinak szólította mindkettőjüket.)

- Nem bízom a telenézőben, fiacskám. Szörnyű bajban vagyunk.

- Milyen értelemben? - kérdezte Lucky, aki máris levetette a pizsamafelsőjét, és nekiállt mosakodni. Colos lépett be, ásítózott, nyújtózkodott.

- Hé, miféle Mars-adta hajcihő van itt? - Amikor észrevette a Tanács főnökét, menten fölédelt. - Baj van, uram?

- X. ügynök kicsúszott a kezünkől.

- X. ügynök? Az a titokzatos szíriuszi? - szűkülött össze Lucky szeme. - Utoljára úgy hallottam, hogy a Tanács döntése szerint X. ügynök nem is létezik.

- Ez még azelőtt volt, hogy napvilágra került a robotkémkedés. X. ügynök nagyon okos, Lucky, nagyon okos, a fene vinné el. Csak egy okos kém hitethette el a Tanáccsal azt, hogy ő nem is létezik. Téged szerettelek volna ráállítani, de mindig valami mást kellett csinálnod. Egyébként...

- Igen?

- Tudod, hogy megy ez az egész robotkémkedési ügy. Kell hogy legyen egy központi értékelő ügynökség, ahová begyűjtik az információkat, és úgy látszott, hogy ez itt a Földön van. Ez vezetett bennünket újból X. ügynök nyomára, és az egyik legvalószínűbb feltételezés szerint ezt a szerepet nem más tölti be, mint egy Jack Dorrance nevezetű ember, aki épp itt a Nemzetközi Városban van alkalmazásban, az Acme Levegőműveknél.

- Ezt nem tudtam.

- Sok más gyanúsított is volt. Ám azután Dorrance elköttött a Földről egy magánhajóval, és egyenesen a vészkijáraton keresztül kilötte magát. Kész szerencse, hogy a Kikötői Központban épp ott volt az egyik

tanácsosunk, aki helyesen döntött és követte. Amikor elért bennünket a hír a hajó kitöréséről, néhány perc alatt kiderült, hogy a gyanúsítottak közül egyedül csak Dorrance-ra nem figyeltek. Azóta már bottal üthetjük a nyomát. Néhány más apróság is stimmelt - tehát X. ügynök nem más, mint Dorrance. Most már biztosak vagyunk benne.

- Hisz ez remek, Hector bácsi. Hol itt a baj? Hiszen elment.

- Azóta mást is megtudtunk. Magával vitt egy személyi kapszulát, és semmi kétségünk afelől, hogy a kapszulában információk vannak. Ezeket Dorrance gyűjtötte be a Birodalomban lévő kémhálózatától, de az a gyanúnk, hogy eddig még nem volt ideje eljuttatni szíriuszi főnökeihez. Csak az úr tudja, mi minden van még nála, de a kapszulában is épp elég olyasmi van, ami megsemmisítheti a biztonsági rendszerünket, ha az a szíriusziak kezébe kerül.

- Azt mondd, hogy követték. Visszahozták?

- Nem. - Az elgyötört főtanácsos ingerült lett. - Itt lennék most, ha visszahozták volna?

- Az a hajó, amelyet elvitt, úgy volt felszerelve, hogy meg tudja csinálni az ugrást? - kérdezte hirtelen Lucky.

- Nem! - ordította kivörösödve a főtanácsos, és úgy simította le hófehér haját, mintha az ugrásnak már a gondolatától is égnek állt volna minden egyes ősz haja szála.

Lucky megkönnyebbülten sóhajtott fel. Tudni való, hogy az ugráson a hiperűrön való átszökellés értendő, az a mozdulat, mellyel a hajó átugrik a közönséges űrön, majd újból visszakerül a sok fényévnyi távolságból, és mindezt egy pillanat alatt.

Ha X. ügynök ilyen hajóval illan el, akkor csakugyan bottal üthetik a nyomát.

- Egyedül dolgozott - mondta Conway. - És egyedül is szökött meg. Ez is hozzájárult ahhoz, hogy ki tudott csúszni a kezünkől. És olyan hajót vitt el, amelyet egyszemélyes bolygóközi cirkálásra terveztek.

- A hiperűrutaszra készült hajókat pedig nem egyszemélyesre építették. Legalábbis egyelőre még nem. De nekem az az érzésem, Hector bácsi, hogy ha csak bolygóközi cirkálót vitt el, akkor nem is volt másra szüksége.

Lucky eközben villámgyorsan végzett a mosakodással és öltözéssel. Hirtelen Coloshoz fordult.

- Hát te? Kapd már fel a ruhádat, Colos!

Colos eddig csak a dívány szélén ücsörgött, most azonban olyan fürgén ugrott fel, hogy szinte bukfcetvetett.

- Az is lehet - vélte Lucky -, hogy valahol az űrben várnak rá egy szíriuszi hajóval, amit a hiperűrhez is felszereltek.

- Lehetséges. És mivel gyors a hajója, és előnye is van, talán el sem tudjuk csípni, de még lőtávolságra sem érjük utol. Ez pedig azt jelenti, hogy csakis a...

- Hogy csakis a *Bolygó Starr*. Kitaláltam a gondolatodat, Hector bácsi. Egy órán belül készen állok a *Bolygóval*, és Colos is velem jön, feltéve, hogy addig magára cibálja a holmiját. Csak azt kérem, hogy adja meg az üldöző hajók jelenlegi helyzetét és útirányát meg X. ügynök hajójának azonosító adatait, és máris indulunk.

- Jó. - Conway dúlt vonásai kissé elsimultak. - És, David - az ellágyulás perceiben mindig a valódi nevén szólította Luckyt -, ugye, nagyon vigyázol magadra?

- Ezt a másik tíz hajó személyzetétől is megkérdezte, Hector bácsi? - érdeklődött Lucky, de a hangja lágy és szeretetteljes volt.

Colos már felhúzta az egyik, csípőig érő csizmáját, a másikat a kezében szorongatta, és bársonyos bélésébe beillesztett egy apró pisztolytáskát.

- Útra kelünk, Lucky? - Csak úgy csillogott a szeme a tettekreábról, és olyan ádázul fintorgott, hogy manószzerű arca ezer ráncba szaladt.

- Útra kelünk, bizony - paskolta meg Lucky Colos vöröses haját. - Mennyi ideig is lazáltunk a Földön? Hat hétig? No, ennyi épp elég is volt.

- De még mennyire! - tódította örömmel Colos, és felrántotta a másik csizmáját is.

Még mielőtt elhagyták volna a Mars bolygó pályáját, megnyugtató szub-éterikus kapcsolatot létesítettek az üldöző hajókkal, úgy, hogy a legbiztonságosabb zavarást használták.

A Földi Birodalmi Űrflotta *Szigonyának* a fedélzetéről Ben Wessilewsky tanácsos válaszolt nekik.

- Lucky! Hát csatlakozol hozzánk? Remek! - kiáltotta. Belevigyorgott a képernyőbe, és kacintott. Hagytál egy kis helyet a képernyőd csücskében, hogy Colos is odapréselhesse azt a randa képét? Vagy nincs is veled?

- Itt vagyok, vele vagyok - kiabálta Colos, ahogy odafurakodott Lucky és az adó közé. - Miért, tán azt hiszi, hogy Conway tanácsos bárhová is elengedné nélkülem ezt a nagy mamlaszt, aki még a saját lábában is hasra esik, ha nem tartom rajta a szemem?

Lucky felnyalabolta Colost, és bárhogy rikácsolt, a hóna alá gyömösölte.

- Kicsit lármás ez a kapcsolás, Wess. Mi a pozíciója annak a hajónak, amit követünk?

Wess kijózanodott, és megadta a pozíciót.

- A hajó neve *Űrkelepce*. Magántulajdon, szabályszerű gyártási számmal és papírokkal. X. ügynök nyilván

hamis néven vette, és már jó előre felkészítette a szükséghelyzetre. Kedves hajó, és amióta felszállt, remekül gyorsul. Jól lemaradtunk mögötte.

- Mekkora a kapacitása?

- Erre is gondoltunk. Ellenőriztük a gyártmányfeljegyzéseket; olyan tempóban, ahogy ő használja fel az energiát, nem jut messzire, hacsak nem csökkenti a motorok teljesítményét, vagy nem áldozza fel a manőverezhetőséget, ha célba akar érni. Úgy számítjuk, hogy épp ebbe a csapdába vezetjük bele.

- Feltételezhető tehát: volt annyi esze, hogy fölemelte a hajó energiakapacitását.

- Valószínűleg - vélte Wess. - De ezt nem bírja örökké tartani. Én amiatt aggódom, hogy lehetősége nyílik a tömegdetektorunk kijátszására, és meglóg az aszteroidaszökelléses trükkal. Ha pedig egyszer eljut az aszteroidaövezetbe, akkor volt, nincs, elveszett.

Lucky jól ismerte ezt a trükköt. Végy egy aszteroidát magad és az üldöződ között, és az üldöző tömegdetektora inkább az aszteroidát lokalizálja, mint a hajódat. Ha pedig egy második aszteroida is elérhető távolságba kerül, a hajó egyiktől a másikig szökdecselhet, és faképnél hagyja az első sziklánál tévelygő üldözőt minden műszerével egyetemben.

- Túl gyorsan megy ahhoz, hogy megcsinálhassa ezt a manővert - mondta Lucky. - A lassítás fél napjába is beletelne.

- Csoda is történhet - ismerte be nyíltan Wess. - De már az is csoda, hogy a nyomára bukkantunk, így én inkább arra a másik csodára várok, ami érvényteleníti az elsőt.

- És mi az az első számú csoda? A főnök valami vészhelyzetblokkról beszélt.

- Így is vari. - Wess frissen elmesélte a történetet, nem is fogta hosszúra. Dorrance, avagy X. ügynök (Wess hol így hívta, hol úgy), úgy illant el az őrizetből, hogy olyan műszert használt, amely használhatatlanná torzította a kém-rövidhullámot. (A műszert lokalizálták ugyan, de működésképtelen volt, és még azt sem lehet tudni, vajon szíriuszi gyártmány volt-e.) Dorrance baj nélkül odaért szöktető hajójához, az *Úrkelepcéhez*. Készen állt már az indulásra, működésbe lépett a proton-mikroreaktora, motorja és kormányja ellenőrizve, odafent várja a tiszta űr - és akkor a sztratoszférában megjelenik egy sántikáló teherhajó, melyet egy meteorit megsebzett, és kétségbeesett jeleket ad, hogy szabad teret kapjon.

Felvillant a szükségállapot-jelző. A kikötőben minden hajót visszatartottak. Minden, már felszálláshoz készülő hajónak, kivéve a már mozgásban lévőket, le kellett mondaniuk a startolásról.

Az *Úrkelepcének* is ezt kellett volna tennie, ám az mégis elindult. Lucky Starr mélységesen megértette a fedélzeten lévő X. ügynök lelkiállapotát. Birtokában van a Naprendszer legforróbb üzenete, és most minden másodperc számít. Ha már egyszer elindult, többé nem nagyon bízhat abban, hogy a Tanács nem lesz menten a sarkában. Ha lemond a felszállásról, kimondhatatlan késedelmet jelent számára, míg az az átluggatott hajó lesántikál, és a mentőkocsik szép lassan kiürítik. És csak akkor kapcsolhatja be újból a mikroreaktort és állíthatja be a műszereket, ha már megint szabad a pálya. Ezt a késedelmet nem engedheti meg magának.

Így hát kilötte a rakétáit, és felszállt.

És X. ügynök még mindig megmenekülhet. Riadó harsant, a kikötői rendőrség vad üzeneteket küldött az *Úrkelepcének*, de voltaképpen a Kikötői Központban épp rutinellenőrzést tartó Wessilewsky tanácsos volt az, aki akcióba lépett. A tanácsos főszerepet játszott X. ügynök felkutatásában; márpedig ha egy hajó a szükségállapot zárata ellenére is elindul, nagyon is valószínű, hogy X. ügynök elszántsága áll mögötte. A legvadabb gyanú volt, de Wessilewsky mégis cselekedett.

Háta mögött a Tudományos Tanács vezetőivel (akik minden más tekintélyt megelőznek, kivéve azokat, akik a Földi Birodalom elnökének közvetlen parancsnoksága alá tartoznak), Wessilewsky az űrbe vezényelte az Űrgárda hajóit, kapcsolatba lépett a Tanács Főhadiszállásával, és ő maga is felszállt a Földi Birodalom Űrflottájának Szigonyával, hogy vezesse az üldözést. A Tanács egésze még nem is értesült az eseményekről, amikor ő már órák óta az űrben volt. Végül is megérkezett az üzenet, hogy az üldözött valóban nem más, mint X. ügynök, és hogy még több hajó is csatlakozik az üldözéshez.

Lucky mindezt figyelmesen végighallgatta.

- A lehetőség bejött, Wess. És a legjobbat tetted. Jó munka volt - szólt Lucky.

Wess vigyorgott. A tanácsnokok hagyományosan kerülnek minden közszereplést és a hírnév csapdáját, így még inkább vágnak tanácsbeli társaik elismerésére.

- Odébbállok - mondta Lucky. - Kapcsolj össze az egyik hajóddal!

Megszakította a vizuális kapcsolatot, és erős, szép formájú kezével átfogta hajója kormányát - a *Bolygó Starrét*, mely oly sok értelemben az űr legkedvesebb hajója.

A *Bolygó Starrnak* méretéhez képest a legerősebb proton-mikroreaktora volt, amit csak valaha hajóba építettek; reaktorai egy csatahajónak is megfelelték volna; ezek a reaktorok még a hiperűrön való ugráshoz is majdnem elég erősek voltak. Ionmeghajtású hajó volt, amely a legtöbb nyilvánvaló gyorsulási hatást elvágja azzal, hogy egyidejűleg hozza működésbe a hajó minden atomját, beleértve Lucky és Colos testének atomjait is. A hajóba beépítették a csak nemrégiben kifejlesztett agravot is, amely még csak kísérleti stádiumban volt, és amellyel szabadon manőverezhetett a főbolygók erős gravitációs területei között.

És most, a meredekebb emelkedésnél a *Bolygó Starr* erős motorja lágyan döngöcsélt, épp csak hallhatóan, és

Lucky megérezte azt a könnyed nyomást, amely hátrahúzta, és amelyet az ionmeghajtás nem tudott teljesen kiegyenlíteni. A hajó megugrott a Naprendszer legtávolabbi részei felé, és gyorsult, gyorsult, egyre csak gyorsult...

X. ügynök azonban még mindig előttük járt, és a *Bolygó Starr* alig győzte szusszal. Maguk mögött hagyták már az aszteroidaövezet legfontosabb szikláit, amikor Lucky így szólt:

- Rosszul áll a szénánk, Colos.
- Utolérjük, Lucky - mondta meglepődve Colos.
- Kérdés, hová tart. Biztosra vettem, hogy vár rá valahol egy szíriuszi anyahajó, amely felveszi, és hazafelé megcsinálja az ugrást. De egy efféle hajónak vagy ki kell térnie az ekliptika síkjából, vagy el kell bújni a aszteroidaövezetben. Bármelyiket választja is, arra számít, hogy nem veszik észre. X. ügynök azonban az ekliptikában marad, és az aszteroidákon túlra tart.
- Talán épp most próbál lerázni bennünket, mielőtt a hajó felé indul.
- Talán - vélte Lucky. - És talán van valahol a külső bolygókon egy szíriuszi bázis.
- Gyerünk, Lucky - kotkodácsolta gúnyosan a kis Mars-lakó. - Talán épp az orrunk előtt van!
- Néha nehéz meglátni, mi is van az orrunk előtt. Ő mindenestre egyenesen a Szaturnuszra célozta meg. Colos ellenőrizte a hajó számítógépeit, melyek figyelemmel kísérték a másik útját.
- Figyelj, Lucky, a pasas még mindig a ballisztikus röppályán mozog. Húszmillió mérföldön át nem nyúlt a motorjához. Talán kezd kimerülni az energiája.
- Az is lehet, hogy a Szaturnusz rendszerében végzendő manőverhez spórolja az energiáját. Nagyon erős lehet ott a gravitációs vonzás. Én a magam részéről *remélem*, hogy spórol az energiájával. Nagy Galaxis, igazán remélem! - Lucky hosszúkas, szép arca elkomolyodott, és szorosan összepréselte az ajkát.
- A Mars homokjára, miért, Lucky? - nézett rá kíváncsian Colos.
- Azért, mert ha a Szaturnusz rendszerében valóban van egy szíriuszi bázis, akkor X. ügynökre van szükségünk ahhoz, hogy odavezessen bennünket. A Szaturnuszra van egy hatalmas mellékbolygója, nyolc jókora méretű holdja és tucatnyi szilánkokra hasadt világa. X. ügynök hozzásegíthetne ahhoz, hogy megtudjuk, merre van a bázis.
- Nem olyan buta fickó ez, hogy odavezessen - húzta össze a szemöldökét Colos.
- Vagy hogy hagyja, hogy elcsúszjunk... Colos, számítsd ki az útját egészen addig, míg keresztezi a Szaturnusz pályáját.
- Colos kiszámította. A számítógéppel csak pár pillanatnyi rutinmunkát jelentett.
- És mi lesz a Szaturnusz pozíciója a kereszteződésnél? Milyen messze lesz a Szaturnusz X. ügynök hajójától? - kérdezte Lucky.
- Kicsit több időt vett igénybe, hogy a csillagászati táblából kielemezze a Szaturnusz pályáját, de Colos ennek is nekilátott.
- Lucky! A Mars homokjára! - ugrott fel néhány másodperces számítgatás után vészes gyorsasággal Colos.
- Luckynak nem volt szüksége arra, hogy a részletek iránt érdeklődjék.
- Gondoltam, hogy X. ügynöknek el kell döntenie, mi az egyedüli lehetséges módja annak, hogy távol tartson bennünket a szíriuszi bázistól. Ha úgy folytatja ballisztikus útját, ahogy eddig, akkor egyenesen beleütközik a Szaturnuszba - ami egyenlő a biztos halállal.

Halál a gyűrűkben

Ahogy teltek-múltak az órák, már semmi kétség sem maradt efelől. Már az üldöző gárda hajói is, melyek messze a *Bolygó Starr* mögött voltak, és túl messze ahhoz, hogy fődetektoraikkal pontos helyzetképet kapjanak, emiatt kezdtek izgulni.

- Wessilewsky tanácsos összeköttetésbe lépett Lucky Starr-ral.
- Nagy úr, Lucky - mondta. - Hová megy ez?
  - Úgy látszik, hogy egyenesen neki a Szaturnuszra - felelte Lucky.
  - Nem gondold, hogy hajó várja a Szaturnuszra? Tudom, hogy ott ezermérföldnyi atmoszféra van milliós tonnányi nyomással, és agrav motor nélkül nem tud... Lucky! Mit gondolsz, van nekik agrav motorjuk és erőtér-buborékuk?
  - Nekem az a gyanúm, hogy egyszerűen nekirohan, csak hogy ne tudjuk elfogni.
  - Ha minden vágya az, hogy meghaljon - mondta szárazon Wessilewsky -, akkor miért nem fordul meg és harcol, miért nem kényszerít arra, hogy szétzúzzuk, és hogy talán magával vigyen közülünk egyet-kettőt a másvilágra?
  - Értem - mondta Lucky. - Vagy miért nem lesz rövidzárlatos a motorja, hogy százmillió mérföldre távolodjon a Szaturnusztól? Engem az zavar igazán, hogy ennyire a Szaturnuszra irányítja a figyelmet. - Lucky

mélyen elgondolkodott, és hallgatásba merült.

- No, Lucky, akkor hát el tudod vágni az útját? - törte meg a csendet Wess. - Az űr tudja, de mi túl messze vagyunk tőle.

- A Mars homokjára, Wess! - kiabálta Colos a műszerfaltól. - Ha az elfogásához nagyon felemelnénk az ionsugarat, akkor túl gyorsan mozognánk ahhoz, hogysem elmanőverezhesük a Szaturnusztól.

- Csinálj már valamit!

- Az ürre, ez aztán az intelligens parancs - mondta Colos. - Igazi segítség. Csinálj valamit.

- Tartsd az irányt, Wess! - mondta Lucky. - Majd csinállok valamit.

Megszakította az összeköttetést, és Coloshoz fordult:

- X. ügynök válaszolt egyáltalán a jelzéseinkre?

- Egy mukkot sem.

- Akkor ezt most felejtse el, és koncentrálj arra, hogy kitapogasd a kommunikációs sugarát.

- Nem hinném, hogy használja, Lucky.

- Az utolsó pillanatban használnia kell. Vállalnia kell ezt a kockázatot, ha még közölni akar valamit. Közben pedig utána megyünk.

- Hogyan?

- Rakétalövedékekkel. Csak egy babszemnyivel. - Visszafordult, és a számítógép fölé hajolt. Amíg az *Űrkelepce* energiamentes pályán halad, addig nem nagy dolog kiszámítani annak a lövedéknek a mozgását és sebességét, amellyel el lehet találni a menekülő hajót.

Lucky előkészítette a lövedéket. Nem úgy tervezték, hogy felrobbanjon. Erre nem is volt szükség. Mindössze negyedhüvelyknyi volt az átmérője, de a protonmikroelem másodpercenként ötszáz mérföldes sebességgel lökte ki. Az űrben mi sem csökkentti le ezt a sebességet, tehát a golyó úgy vág majd bele az *Űrkelepce* törzsébe, akár a vajba.

Am azért Lucky mégsem volt biztos a dolog sikerében. A golyó is elég nagy ahhoz, hogy fennakadjon a tömegdetektoron. Az *Űrkelepce*nek automatikus berendezése van, amivel kitérhet a lövedék útjából, és eltér a Szaturnuszba vezető egyenes pályáról. X. ügynöknek jó sok idejébe telik majd, hogy kiszámítsa az új utat, majd visszakorrigálja a régit, ez pedig időt ad a *Bolygó Starr*nak arra, hogy annyira megközelítse, hogy a mágneses kapcsolást használhassa.

Mindez együttvéve is igen vékonyka esély, talán elenyészően vékony, de más lehetőség nem nyílt erre az akcióra.

Lucky megérintett egy kapcsolót. A lövedék hangtalanul kiröppent, és a hajó tömegdetektor-tűje felugrott, azután gyorsan lenyugodott, ahogy a golyó is elszállt.

Lucky hátradólt. Két órába is beletelik, míg a golyó is célba ér (ha célba ér). Luckynak olyasmik jártak a fejében, hogy X. ügynök energiája már teljesen fogyófélben lehet; hogy az automata eljárásokkal úgy megváltoztatja az útját, hogy követhetetlen lesz; hogy a golyó behatol, talán felrobbantja a hajót, vagy változatlanul megmarad az útján, és még mindig a Szaturnusz felé tart.

Azután menten el is hessegette ezt az ötletét. X. ügynökről képtelenség feltételezni, hogy az utolsó energiáját épp akkor ereszti szélnek, amikor a hajója pontosan az ütközőpályára kerül. Sokkal nagyobb a valószínűsége annak, hogy maradt még némi energiája.

Rémese a várakozás órái. Messze, távol, a Földön még Hector Conway is egyre növekvő türelmetlenséggel leste az időszaki jelentéseket, majd közvetlen kapcsolatot létesített a szub-éterikus adó-vevőn át.

- Mégis, mit gondolsz - kérdezte aggódva -, merre lehet a bázis a Szaturnusz rendszerében?

- Ha egyáltalán létezik valahol - óvatoskodott Lucky -, ha az, amit X. ügynök művel, nem csupán óriási erőfeszítés a félrevezetésünkre, akkor szerintem leginkább a Titánon képzelhető el. Ez a Szaturnusz egyetlen igazán nagy holdja, a tömege a mi Holdunk háromszorosa, felszíni területe pedig a kétszerese. Ha a szíriusziak ott bújtak meg, akkor elég sokáig tartana feltúrni az egész Titánt.

- Nehéz elhinni, hogy meg mernék ezt csinálni. Gyakorlatilag háborús cselekmény lenne.

- Lehet, hogy így van, Hector bácsi, de nem is olyan régen a Ganümedészre is megpróbáltak bázist telepíteni.

- Lucky, ez mozog! - kiáltott fel élesen Colos.

- Mi mozog? - nézett fel meglepődve Lucky.

- Az *Űrkelepce*. A szíriuszi pasas.

- Később újból kapcsolatba lépünk, Hector bácsi mondta sietve Lucky, és megszakította az összeköttetést. - Colos, nem mozoghat! Még nem vehette észre a golyót.

- Nézd meg magad is, Lucky. Szerintem mozog. Lucky egyetlen hosszú lépéssel a *Bolygó Starr* tömegdetektoránál termett. Már hosszú ideje ráállította menekülő zsákmányára. A hajó energia nélküli mozdulatához igazította az űrben, és az a csepp, mely a felfedezni kívánt tömeget képviselte, kicsi, ragyogó jelként mutatkozott meg a képernyőn.

Am azután elmozdult a jel. Rövidke vonal lett belőle.

- Nagy Galaxis, hát persze! - emelkedett fel Lucky hangja. - Így már érthető. Hogy is hittem, hogy az lesz

neki a legfontosabb, hogy elkerülje az elfogatását? Colos...

- Igen, Lucky. Mi van? - A kis Mars-lakó mindenre kész volt.

- Atejtett minket. Le kell rombolnunk, még ha ez azt jelenti is, hogy nekimegyünk a Szaturnusznak. - Az elmúlt évben helyeztek el első ízben ionsugarú rakétát a *Bolygó Starrban*, és Lucky most használta először, amikor hozzáadta a szükségnyomást a főhajtóműhöz. Ettől a hajó a legutolsó atomjáig óriási erővel hátravágódott, és úgy felpörgött a motorja, hogy majd meggyulladt.

Colosnak a lélegzete is elakadt.

- De hát mit akarsz ezzel, Lucky?

- Nem a Szaturnusz felé tart, Colos. Azon mesterkedik, hogy teljes gőzzel tartsa a gravitációs mezőt, ami segíti abban, hogy távol tartsa magát tőlünk. Most tehát a bolygó körül rohan, hogy eljusson a pályájára. És a gyűrűket célozta meg. A Szaturnusz gyűrűi. - A fiatal tanácsos arca megnyúlt a feszültségtől. - Nézz utána a kommunikátornak, Colos. Most már beszélnie kell. Most vagy soha.

Colos szívdobogva hajolt a hullámanalizátor fölé, bár képtelen volt megérteni, hogy Luckyt miért izgatják oly szerfelett a Szaturnusz gyűrűi.

A *Bolygó Starr* lövedéke nagyon messze járt még céljától, legalább ötvenezer mérföldnyire. Most azonban maga a *Bolygó Starr* volt a lövedék, önmaga törekedett arra, hogy célba érjen - és a *Bolygó Starr* is célt tévesztett.

- Sohasem csináljuk meg - morgott Lucky. - Nincs rá elég hely.

Az égen most óriási volt a Szaturnusz, gyűrűi vékony vágásnak tűntek orcáján. Sárga glóbusza csaknem teljes volt, ahogy a *Bolygó Starr* rohant feléje a Nap irányából.

- Hej, ez a piszkos csirkefogó! - robbant ki hirtelen Colos. - Hiszen ez meglóg a gyűrűkbe, Lucky! Most már világos, mit értettél gyűrűkön!

Mérgesen ügyködött a tömegdetektorral, de a dolog reménytelennek látszott. Ahogyan a gyűrűk egy része fókuszba került, minden megszámlálhatatlan alkotó részecskéje a saját csillagjelét mutatta a képernyőn. Azután a képernyő egyszerre csak tiszta fehérre változott, és az *Űrkelepce* elillant.

Lucky megrázta a fejét.

- Ez nem megoldhatatlan probléma. Elég közel vagyunk, hogy rögzítsük a képet. De én biztos vagyok benne, hogy most valami más következik.

Lucky sápadtan belemerült a munkájába, maximumra állította a radarképernyő teleszkopikus nézőjét. Az *Űrkelepce* kicsi fémhenger volt, amely hol eltűnt, hol felbukkant, de a gyűrűk anyaga nem fedte el. A gyűrűk egyes részei nem voltak nagyobbak durva kavicsdarabnál, és fényüket csak a távoli Naptól kapták.

- Lucky! Bejött a kommunikációs sugara! Nem, nem, várj... Igen, itt van!

Homályos és torzított hang hallatszott, betöltötte a pilótafülkét. Colos fúrge ujjakkal ügyködött a zavarelhárításon, és megpróbálta mind jobban és jobban kiküszöbölni az ismeretlen szíriuszi zavarórendszer jeleit.

A szavak elhaltak, majd újból visszatértek. Csend volt, csak gyenge mormolás hallatszott, ahogy a felvevő folyamatosan rögzített minden bejövő hangot.

- ...nem... tud... eddig... (aztán szünet, mialatt Colos kétségbeesve viaskodott a detektoraival) ... nyomon és... nem tud leráz... adnom kell ...urnusz gyűrűi normál pá... ár leté... pálya hely... követ... koordináta így...

Itt aztán minden megszakadt - a hang, a légköri zavar, minden.

- A Mars homokjára, valami durrant! - visította Colos.

- De nem nálunk - mondta Lucky. - Ez az *Űrkelepce*.

A dolog úgy esett, hogy épp az adás megszakadása előtt két másodperccel meglátta. A szub-éterikus adóvevőn keresztül óriási sebességgel ment az adás. A fény maga másodpercenként 186 000 mérföldes sebességgel száguldott.

A látvány két másodperc alatt jutott el Luckyhoz. Látta, amint az *Űrkelepce* hátsó része cseresznyevörösén felvillan, majd megnyílik, és az olvadt fém kiszökken belőle, mint valami virág.

Colos is épp elkapta még a látványt, és szótlánul figyelte Luckyval, míg csak a sugárzás le nem hűtötte. Lucky megrázta a fejét.

- Közel volt a gyűrűkhöz, és habár nem érintette, az űrben sok a gyorsuló anyag. Talán nem volt már annyi energiája, hogy elfordítsa a hajóját ezeknek a darabkáknak az útjából. Vagy talán két darabka különböző irányból épp összefutott. Akár így, akár úgy, bátor ember volt, és ügyes ellenség.

- Fel nem foghatom, mi történt, Lucky. Mit csinált?

- Még most sem érted? Fontos volt számára, hogy ne kerüljön a kezünk közé, de ezért nem kellett volna meghalnia. Ezt magam is tudhattam volna már korábban. Az volt a legfontosabb feladata, hogy eljuttassa a birtokában lévő lopott információt a Szíriuszra. Nem merete megkockáztatni a szub-éterikus adást, nehogy lehallgassák a sok ezer szavas információt - mármint az üldöző hajók, akik esetleg elkapják az adását. Így a legszűkebbre kellett korlátoznia az üzenetét, és gondoskodnia kellett arról, hogy a kapszulát személyesen a szíriusziak markába helyezze.

- Hogy csinálta?

- Amennyit az üzenetéből elkaptunk, azok csak szótagok voltak. "Pá" az valószínűleg "pálya", "ár leté", az annyi, mint "már letéve".

Colos megragadta Lucky karját, apró ujjai szorosan belecimpaszkodtak Lucky izmos csuklójába.

- Letette a kapszulát a gyűrűbe, igaz, Lucky? Hisz ez csak annyi, mint homokszem a sivatagban vagy egy rög a Holdon vagy vízcsepp az óceánban.

- Vagy mint egy kavics a Szaturnusz gyűrűben, és ez még az előbbieknél is rosszabb. Neki természetesen befellegzett, mielőtt még megadta volna azt a koordinátát, amit a kapszula számára kiválasztott, így a szíriusiakéval egyenlő eséllyel indulhatunk a keresésére, és az a legjobb, amit tehetünk, hogy késlekedés nélkül nekilátunk.

- Elinduljunk megkeresni? Most?

- Most! Ha X. ügynök kész volt arra hogy megadja a koordinátákat, holott tudta, milyen közel vagyunk hozzá, akkor azt is tudnia kellett, hogy a szíriusiak is a közelében vannak... Kapcsolj össze a hajókkal, Colos, és mondd el nekik, mi újság!

Colos felcsavarta a készüléket, de ennél tovább nem jutott. Az átvevő gombja felvillant valami közbeeső rádióhullámtól. Rádió! Közönséges éterikus közlés! Valaki nyilván közel van (biztosan a Szaturnusz rendszerében), mi több, valaki a legkisebb vágyat sem érzi a titkolózásra, hiszen a rádióhullámokat gyerekjáték lehallgatni, ellentétben a szab-éterikus adással.

- Vétel, Colos - szűkült össze Lucky szeme. Némi akcentussal beszélt a hang, széles magánhangzókkal és éles mássalhangzókkal. Szíriusi hang volt.

- ...zolja magát mielőtt arra kényszerülünk, hogy elfogjuk és őrizetbe vegyük. Tizenégy perce van, hogy igazolja a vételt. - Egypercnyi szünet következett. - A Központi Testület nevében megparancsolom, hogy igazolja magát, mielőtt arra kényszerülünk, hogy elfogjuk és őrizetbe vegyük. Tizenhárom perce van hogy visszaigazolja a vételt.

- Visszaigazolom a vételt - mondta nyugodtan Lucky. - Itt a Földi Birodalom *Bolygó Starrja* amely békés szándékkal kering a Földi Birodalom légtérében. E területek felett kizárólag a Birodalom rendelkezik.

Egy-két másodpercnyi csend volt (a rádióhullámok csak a fény sebességével terjednek), majd újból megszólalt a hang.

- A szíriusi nép által gyarmatosított világban nem ismerjük el a Földi Birodalom fennhatóságát.

- Miféle világban? - kérdezte Lucky.

- Kormányunk nevében a csillagközi törvények szerint a lakatlan Szaturnusz-rendszer felett átvettük a hatalmat. E törvény kimondja, hogy a lakatlan világ azé, aki gyarmatosítja.

- Nem minden lakatlan világot. Csak bármely lakatlan csillagrendszert.

Semmi válasz. Aztán egykedvűen megszólalt a hang.

- Ön a Szaturnusz rendszerében van, és felszólítom, hogy haladéktalanul hagyja el. Minden késedelem azt vonja maga után, hogy őrizetbe vesszük. A Földi Birodalom bármely egyéb hajóját, mely a területünkre lép, minden előzetes figyelmeztetés nélkül elfogjuk. Ha nyolc percen belül nem távozik, akcióba lépünk.

Colos gonosz mosollyal az arcán Lucky felé fordult. - Menjünk, és adjunk neki, Lucky! Mutassuk meg, hogy tud harcolni a *Bolygó Starr!*

Lucky azonban nem törődött Colossal. Beleszólt az adó-vevőbe.

- Megjegyzéseit tudomásul vettük. A szíriusi fennhatóságot nem ismerjük ugyan el, de szabad akaratunkból elhagyjuk a terepet, és ezt azonnal meg is kezdjük. - Lucky elzárta a készüléket.

Colos elszörnyedt:

- A Mars homokjára, Lucky! Csak nem futamodunk meg egy rakás *szíriusitól*? Otthagyjuk a Szaturnusz gyűrűjében a kapszulát, hogy ezek felcsipjék?

- Most így kell tennünk, Colos - mondta Lucky. Lehajtotta a fejét, sápadt és feszült volt, de a szemében volt valami, ami nem jellemző az olyan emberre, aki meghátrál. Minden volt benne, csak ez nem.

A Jupiter és a Szaturnusz között

Az üldöző raj rangidős tisztje (leszámítva természetesen Wessilewsky tanácsost) Myron Pernold százados volt. Négysávos, valamivel ötven év alatti ember, akit fizikai kondíciója vagy tíz évvel fiatalabbnak mutatott. A haja ugyan deresedik már, de a szemöldöke még koromfekete, és borotvált állán kékesen ütközik ki a szakáll.

Leplezetlen megvetéssel meredt a nála jóval fiatalabb Lucky Starr-ra.

- És ön visszavonult?

A Naprendszerbe újból visszatért *Bolygó Starr* épp a Jupiter és a Szaturnusz pályája között félúton találkozott össze a rajjal. Lucky átszállt a parancsnoki hajóra.

- Azt tettem, amit tennem kellett - válaszolta nyugodtan.

- Amikor az ellenség megszállja hazánk rendszerét, akkor sohasem kell retirálni! Lehet, hogy kilőtték volna, de még akkor is marad annyi ideje, hogy riasszon bennünket, mi pedig ott termünk, és átvesszük az irányítást.

- Mennyi energia maradt az ön mikroegységében, százados?

A százados elvörösödött.

- Az nem számít, ha kilövődünk az űrbe. Előtte lett volna időnk riasztani az otthoni bázist.

- És háborút indított volna?

- A háborút *ők* indítják. A szíriusziak... Most pedig az a szándékom, hogy a Szaturnusz felé megyünk és támadunk.

Lucky nyúlánk alakja megmerevedett. Magasabb volt a századosnál, és hűvös pillantása meg sem rebbent.

- Százados, tudja jól, hogy mint a Tudományos Tanács teljes jogú tanácsosa, magasabb rendfokozatot viselek önnél. Nem adok parancsot a támadásra. Azt a parancsot adom, hogy térjenek vissza a Földre.

- Előbb... - a százados láthatóan visszafogta magát. A keze ökölbe szorult. Majd fojtott hangon folytatta. - Ha esetleg szabad volna megtudnom e parancs okát, uram? - Gúnyos udvariassággal hangsúlyozott minden egyes szótagot. - Ha lenne oly jó, uram, és megmagyarázná ezt a kiváló okot, uram, nem kételkednék többé. Az én okaim csupán egy kis tradíció alapulnak, történetesen a flotta tradícióin. És ez a tradíció, uram, az, hogy a flotta nem hátrálhat meg, uram.

- Ha meg akarja hallgatni az én okaimat, százados, akkor foglaljon helyet, és azonnal meghallja. És ne mondja nekem azt, hogy a flotta nem hátrálhat meg. A meghátrálás háborús manőver része is lehet, és az olyan vezénylő tisztnek, aki inkább hagyja lerombolni a flottáját, de nem hátrál, semmi keresnivalója nincs a parancsnokságban. Azt kell hinnem, hogy önből csak a harag beszél. Nos, százados, készen állunk arra, hogy háborúzzunk?

- Én azt mondom, hogy a háború már el is kezdődött. Betörték a Földi Birodalomba.

- A meghatározás nem pontos. Megszálltak egy megszállatlan világot. A baj ott van, százados, hogy a hiperűrön keresztüli ugrás oly egyszerűvé teszi a csillagokba való utazást, hogy a Föld-lakók előbb gyarmatosítják a legtávolabbi bolygókat, mint ahogyan a saját rendszerünk még hátralévő részeit.

- A Birodalom leszállt a Titánra. Ebben az évben... Magam is tudok James Francis Hogg repüléséről. Leszállt az Oberonra az Uránusz rendszerében. Ez azonban csak kutatás volt, nem pedig gyarmatosítás. A Szaturnusz rendszere üresen maradt, és egy megszállatlan világ azé, aki először gyarmatosítja.

- Ha - mondta csüggedten a százados - ez a megszállatlan bolygó vagy bolygórendszer egy megszállatlan csillagrendszer része. De a Szaturnusz nem az, el kell ismernie. A mi Naprendszerünk része, amit megszálltak az űrnek ezek az üvöltő ördögei.

- Igaz, de nem hinném, hogy bármiféle hivatalos megegyezés lenne e tárgyban. Talán születik majd valami határozat, ha a szíriusziak el akarják foglalni a Szaturnuszt.

A százados öklével a térdére csapott.

- Engem nem érdekel, mit mondanak az űrjogászok. A Szaturnusz a miénk, és ehhez minden Földlakó ragaszkodik, akinek vér folyik az ereiben. Kirúgjuk a szíriusziakat, és majd a fegyvereink döntik el, mi a jog.

- De hiszen épp ezt akarják a szíriusziak is!

- Akkor hagyjuk, hadd tegyék, amit akarnak!

- Hogy aztán minket vádoljanak agresszióval... Százados, ötven olyan világ van a csillagok között, ahol nem felejtették el, hogy valaha a mi gyarmataink voltak. Mi háború nélkül adtuk meg nekik a szabadságot, ezt azonban már elfelejtették. Ma már csak arra emlékeznek, hogy az összes világ között még mindig a miénk a legnépesebb és a leghaladottabb. Ha a Szíriusz kikiabálják, hogy provokáció nélküli agressziót követtünk el, akkor ezek mind menten csatlakoznak hozzájuk. Épp ezért próbálják kiprovokálni, hogy támadást indítsunk, és ez az oka annak, hogy én megtagadom ezt az invitálást, és visszamegyek.

A százados beharapta az alsó ajkát, és válaszolni akart, de Lucky folytatta.

- Ha azonban semmit sem csinálunk, akkor mi vádolhatjuk agresszióval a szíriusziakat, és feltárhatjuk a helyzetet a külső világok előtt. Ezt kihasználva a magunk oldalára állíthatjuk őket.

- *A mi* oldalunkra állíthatjuk a külső világokat?

- Miért ne? Nincsen olyan csillagrendszer, amelynek ne lenne százával meghódítatlan világa, mindenféle méretben. Nem akarják majd, hogy az eset precedenst teremtsen, és bármelyik rendszer betörhessen egy másik rendszerébe, hogy ott bázist létesítsen. Veszélyt kizárólag az jelentene, ha rajtaütésszerűen lerohannánk élcet, melynek az lenne a látszata, hogy a hatalmas Föld fitogtatja az erejét régi gyarmatai ellenében.

A százados fölkel, végigróttá a helyiséget, majd visszajött.

- Ismétlje meg a parancsot - mondta.

- Megértette, milyen okom van a meghátrálásra? - kérdezte Lucky.

- Igen. Megkaphatnám a parancsot?

- Nagyon helyes. Megparancsolom, hogy azt a kapszulát, amelyet most átadok önnek, szállítsa el Hector Conway főtanácsosnak. Ön senkivel sem beszél arról, ami itt történt az üldözés folyamán, sem a szub-éterikus adó-vevőn, sem semmiféle módon. Ön nem indít semmiféle ellenséges akciót - ismétlem, semmiféle ellenséges akciót - semmiféle szíriuszi erő ellen, hacsak ők nem támadnak. És ha letér az útvjáról, hogy ilyen erővel

találkozzék, akkor haditörvényszék elé állítatom és elítéltetem. Világos?

A százados fagyos arccal állt. Az ajka úgy mozgott, mintha fából lenne faragva és rosszul lenne felerősítve.

- Minden köteles tisztelettel, uram, lehetséges lenne, hogy tanácsosságod veszi át a hajó parancsnokságát, és személyesen adja át az üzenetét?

Lucky Starr könnyedén vállat von.

- Ön igen csökönyös, százados, de én tisztelem ezért. A csatának vannak néha olyan szakaszai, amikor az efféle bulldogtulajdonság roppant hasznos lehet... Számomra azonban lehetetlen, hogy magam adjam át az üzenetet, mert az az elhatározásom, hogy visszatérek a *Bolygó Starr-ra*, és újból kimegyek a Szaturnuszra.

A százados katonás merevsége egyszerűen elpárolgott.

- Micsoda? Az üvöltő ürre, *micsoda*?

- Azt hittem, világosan beszélek, százados. Van még valami elintézetlen ügyem. Első feladatam az volt, hogy gondoskodjam róla: figyelmeztessék a Földet arra a borzalmas politikai veszélyre, amivel szembenézünk. Ha ön átvállalja tőlem ezt a figyelmeztetést, akkor én visszamehetek oda, ami rám tartozik - vissza a Szaturnusz rendszerébe.

- No, ez már máshogy hangzik - vigyorgott fülig érő szájjal a százados. - Szeretnék önnel tartani.

- Tudom, százados. Önnek nehezebb feladatot jelent távol maradni a harctól, és mégis arra kérem, hogy ezt tegye, mert úgy tudom, hogy ön a nehéz feladatokhoz van szokva. Most azt akarom, hogy valamennyi hajója adjon át az energiájából a *Bolygó Starr* mikroalmazegységének. És van még egyéb is, amire szükségem lesz az ön készleteiből.

- Csak kérnie kell.

- Nagyon jó. Visszatérek a hajómra, és az a kérésem, hogy Wessilewsky tanácsos csatlakozzon hozzám e küldetésemben.

Kurtán kezét rázott az immár barátságos századossal, majd a hozzá csatlakozott Wessilewsky tanácsossal együtt belépett a hajóközi átjárócsőbe, mely ott kigyózott a vezérhajó és a *Bolygó Starr* között.

A hajóközi átjárócső már egészen megfeszült, és néhány percbe került, míg átjutottak rajta. A csőben nem volt levegő, de a két tanácsos azonnal úrruhán keresztüli kapcsolatot teremtett egymással. A hang rikácsolva, de azért érthetően terjedt a fémen át. Nem utolsó sorban az volt a haszna, hogy ez volt az egyedüli hely, ahol privát beszélgetést is folytathattak, és ahol Lucky szabadon beszélhetett társával.

Végül Wess könnyedén témát váltott, és így szólt: - Figyelj, Lucky ha a szíriusziak valami bajt akarnának keverni, akkor miért engedtek el? Miért nem bosszantottak fel annyira, hogy kényszerülj megfordulni és harcolni velük?

- Ami azt illeti, Wess, hallottad a szíriuszi hajó szövegének a felvételét. Volt ezekben a szavakban valami merevség; hiányzott belőle a helyzethez illő fenyegetőzés, csak delejesen ragaszkodott a szavakhoz. Szerintem robotpilóta irányította a hajót.

- Robotok! - nyitotta tágra a szemét Wess.

- Igen. Indulj csak ki a saját reagálásodból, és képzelj el, mit szólnának a Földön ahhoz, ha ez a feltételezés elterjedne. A földi emberek irracionálisan rettegnek a robotoktól. Az igazság az, hogy a robotpilóta által vezetett hajó nem jelent veszélyt az ember kormányozta hajóra. A veszélyt elhárítja a robotok Első törvénye, mely szerint a robot nem bántalmazhat embert. Csakhogy ez még jobban kiélezte a helyzetet. Ha támadtam volna, ahogyan ezt feltételezték rólam, akkor a szíriusziak elmondhatnák, hogy vérengzést követtem el, amikor minden provokáció nélkül lerohantam a veszélytelen hajókat. És a külső világok jobban méltányolják a robotok törvényét, mint a Föld. Nem, Wess, az egyedüli lehetőségem, hogy betartsak nekik, az volt, ha faképnél hagyom őket, és ezt meg is tettem.

Eközben odaértek a *Bolygó Starr* űrszilipjéhez. Colos már várt rájuk. Az arcán ugyanaz a megkönnyebbült vigyor látszott, mint rendszeren a legrövidebb elválásuk után is.

- Hé! Mi újság? Nem pottyantál le az átjárócsőből? És Wess mit keres itt?

- Velünk jön, Colos.

A kis Mars-lakó bosszúnak látszott. - Minek? Ez itt kétszemélyes hajó!

- Majdcsak megleszünk valahogy az átmeneti vendégséggel. Most pedig jobb volna, ha átszívna az energiát a többi hajóról, és a csövön át megkapnánk a felszerelést. Ha ez megvan, akkor készen állunk az indulásra.

Lucky hangja határozott volt, témaváltása megfellebbezhetetlen. Colos jobban ismerte annál, semhogy ellenkezett volna.

- Minden bizonnyal - mormogta, és átment a géptermen, miután rosszindulatú pillantást vetett Wessilewsky tanácsosra.

- Hát ennek meg mi baja? - hüledezett Wess. - Még egy árva szóval sem céloztam a testmagasságára.

- Meg kell hogy értsd a kis fickót - válaszolta Lucky. - Hivatalosan nem tagja a Tanácsnak, habár gyakorlatilag annak számít. Ő az egyedüli, aki ennek nincs tudatában. Most azután az jár a fejében, hogy mivel

te is tanácsos vagy, mi ketten jól összehaverkodunk, őt pedig kipiszkáljuk; kis közös titkaink lesznek.

- Értem - bólintott Wess. - Tehát azt ajánlod, hogy mondjuk meg neki...

- *Nem.* - A hangsúly lágy volt, de nyomatékos. Majd én megmondom neki, amit kell. Te ne szólj semmit!

Ebben a pillanatban Colos újra a vezetőfülkébe lépett.

- Szívjuk az energiát - jelentette. Majd egyikükről a másikra nézett, és felmordult: - Ó, elnézést a zavarásért.

Hagyjam el a hajót, uraim?

- Ehhez előbb engem kellene kiütnöd, Colos. - Colos gyorsan bokszolóállásba vágta magát.

- Ó, fiú, micsoda nehéz feladat! Azt hiszed, az egy lábnyi extra báj előnyöd miatt ez olyan lehetetlen? - Lucky nevetve kitérte a karját, Colos pedig szemképráztató gyorsasággal ott termett, és öklével rácsapott egyet-kettőt Lucky hasára.

- Jobban vagy? - érdeklődött Lucky. Colos visszatáncolt.

- Fékeztem az ütést, nem akarom, hogy Conway tanácsos lehordjon, amiért ütlegeltek téged.

- Köszönöm szépen - nevetett Lucky. - Most figyelj, itt van egy pálya, ezt ki kell számítanod és el kell küldened Bernold századosnak.

- Máris - dalolta Colos. Mintha kicserélték volna, elszállt belőle minden gonoszkodás.

- Te Lucky - mondta Wess -, utálok ugyan a lehangoló jeleneteket, de nem vagyunk már túl messze a Szaturnustól. Az az érzésem, hogy a szíriusziak figyelnek bennünket, és pontosan tudják, hol vagyunk, mikor indultunk és merre megyünk.

- Én is így gondolom, Wess.

- Nos, akkor hogy az űr csudájában hagyjuk el a rajt, és hogyan menjünk vissza a Szaturnuszba anélkül, hogy ne tudnák pontosan, merre tekergünk, és hogy ne is tudnának eltéríteni minket a céltól?

- Jó kérdés. Kíváncsi voltam, vajon kitaláloed-e. És mivel nem sejtéd, ebből következik, hogy a szíriusziaknak sincs a leghalványabb sejtelmük sem róla, és közel sem tudnak annyi részletet a rendszerünkről, mint mi.

Wess hátradőlt a pilótaülésein.

- Ne légy már olyan titokzatos, Lucky!

- Pedig világos, mint a Nap. Minden hajóraj, beleértve a miénket is, szoros alakzatban lő ki, és ha figyelembe vesszük a Szíriusz és közöttünk lévő távolságot, akkor a tömegdetektoron csupán egy kis pacninak látszunk. Mi az alakzathoz tartjuk magunkat, csaknem a Föld minimális pályáján repülünk, de elég messze ahhoz, hogy megközelítsük a Hidalgo aszteroidát, amelyik most Nap-távolon kívül mozog.

- Hidalgo?

- Ugyan, menj már, Wess, te is tudod. Ez egy teljesen szabályszerű aszteroida, és az űrutazások legelső napjai óta közismert. Az az érdekes benne, hogy nem marad meg az aszteroidaövezeten belül. Amikor legközelebb van a Naphoz, akkor a Mars pályájának a közelségében mozog, amikor pedig a legtávolabbra kerül, akkor csaknem a Szaturnusz pályájának a távolságában mozog. No már most, ha mi a közelében haladunk el, akkor a szíriuszi tömegdetektorok képernyőjén a Hidalgo is láthatóvá válik, és ebből a távolságból minket is egy aszteroidának vélnek. Amikor pedig észreveszik a hajóinkat, amint a Hidalgo mellett haladva a Föld felé tartanak, nem veszik észre, hogy csökkent a tömegük, aminek az az oka, hogy a Bolygó *Starr* megfordult, és eltávolodott a Naptól a Hidalgo árnyékában. A Hidalgo útvonala nem tart egyedesen a Szaturnusz jelenlegi állása felé, de az árnyéka segítségével két nap alatt remekül elérhetjük az ekliptikát a Szaturnusz felé, és bízom benne, hogy nem vesznek észre.

- Remélem így működik majd a dolog, Lucky - vonta össze a szemöldökét Wess.

Értette már a stratégiát. Az ekliptika az a sík, melyen az összes bolygó és a kereskedelmi űrrepülés útjai alapulnak. E Zóna alatt vagy fölött az ember gyakorlatilag nem keres semmiféle mozgást. Valószínű tehát a feltevés, hogy ha egy űrhajó úgy mozog, ahogy azt Lucky tervezte, kikerülheti a szíriuszi műszereket. De Wess arcán még mindig kétkedés látszott.

- Mit gondolsz, megcsináljuk? - kérdezte Lucky.

- Talán igen. De még mielőtt erre visszatérnénk... Lucky, én benne vagyok, és mindenből kiveszem a részem, de hadd mondjak egyszer valamit, aztán soha többé nem beszélünk róla. Te, nekem az az érzésem, hogy olyan, mintha már halottak lennénk!

Így tehát a *Bolygó Starr* a Hidalgo mentén surrant, majd átröppent az ekliptika felett, azután újból átkerült a Naprendszer második legnagyobb bolygója déli pólusának régióiba.

Lucky és Colos eddigi rövid űrkalandjai során még soha nem maradt ilyen hosszú időn át megszakítás nélkül az űrben. Már csaknem egy hónap telt el azóta, hogy elhagyták a Földet. Az a kis levegőbuborék és melegség,

ami a *Bolygó Starrban* volt, egy kis darab volt a Földből, és szinte korlátlan ideig tudta ezt jelenteni.

A többi hajótól kapott energiatartalék közel egy évre volt elegendő, már amennyiben nem jön közbe nagyobb csata. Ivóvizük és élelmük, mely egy algtartályban forgott körbe-körbe, egy életre is elég lett volna. Az alga még élelemtartalékul is szolgált volna, ha a szokásos koncentrátumaik kifogynának.

Az egyetlen valódi kényelmetlenséget csupán a harmadik személy jelenléte okozta. Ahogyan Colos is rámutatott, a *Bolygó Starr két* személyre épült. Szokatlan energiakonzentrációjának, sebességének és felszerelésének az volt az ára, hogy szokatlanul szűkös volt. Így azután felváltva aludtak a pilótafülkében egy pléden.

Lucky szerint minden kényelmetlenséget megért, hogy a szokásos hatórás örködés helyett most csupán négy órán át kellett figyelni a műszereket.

Erre aztán Colos csípős megjegyzéseket tett.

- No persze, és amikor megpróbálok végre elaludni azon az istenverte pokrócon, és éppen Pufók Wess van a kormánynál, minden egyes jelzéssel a képembe világít.

- Csak kétszer egy-egy örködés alatt - védekezett Wess. - Ellenőrzöm a különböző vészjeleket, hogy lássam, rendben vannak-e. Ez az előírás.

- Ráadásul - folytatta Colos - egyfolytában a fülemben füttyörészik. Lucky, ha még egyszer elfújja nekem "A Vénusz cuki Aphrodité"-je kórusát - ha csak egyetlenegyszer is -, én fölkelek, és úgy félúton a válla meg a könyöke között eltöröm a karját, aztán agyoncsapom egy furkósbottal.

- Wess, légy szíves, tartózkodj a refrén kifütyülésétől - mondta síri hangon Lucky. - Ha Colos kénytelen lesz megfegyelmezni téged, az egész pilótafülke vérbe borul.

Colos nem szólt többet, de amikor a legközelebbi alkalommal a volt a műszerfalnál, Wess pedig a pokróc alatt az igazak álmát aludta, s közben zengzetesen horkolt, úgy ügyeskedett, hogy rálépett Wess kinyújtott kezére.

- A Mars homokjára - forgatta a szemét, mindkét tenyerét fölfelé kapva, miközben Wess felüvöltött, akár egy sebesült tigris -, éreztem, hogy valami ott van a nehéz marsbeli csizmám alatt. Ó, ó, Wess, csak nem a te kis ujjacskáid voltak?

- Most már aztán jobban teszed, ha végig ébren maradsz - ordította a feldühödött Wess. - Mert ha legközelebb akkor alszol, amikor én vagyok az irányítópultnál, úgy eltapslak, mint egy hangyát, te kis Mars-adta patkánya.

- Hú, de megijedtem - közölte heves zokogást mímelve Colos, és ez Luckyt is kicsalogatta a kuckójából.

- Ide figyeljete! Azt, aki közületek legközelebb felriaszt, az út hátralévő részében kilógatom *Bolygóból* egy szál kábelen.

Amikor azonban a Szaturnusz és gyűrűi látótávolságra kerültek, mindnyájan az űrhelyen voltak és figyeltek. A Szaturnusz a Naprendszer legcsodálatosabb látványa, még a szokásos egyenlítői nézőpontból is, hát még a pólus felől nézve...

- Ha jól emlékszem - mondta Lucky -, még Hogg felfedezőútja is csak a Japetust és a Titánt érintette ebben a rendszerben, így hát ő is csak az egyenlítője felől láthatta a Szaturnuszt. Hacsak a szíriusziak nem láthattak máshonnan, mi lennénk az első emberek, akik a Szaturnuszt ebből az irányból ilyen közelről szemléljük.

Akárcsak a Jupiter, a Szaturnusz halványasárga fényű "felszíne" is ezermérföldnyi, kavargó atmoszférán keresztül verődött vissza, és a napsütéstől fénylett. És ugyanúgy, mint a Jupiternél, a felkavart atmoszféra itt is a legváltozatosabb színzónákat produkálta. Ám ezek a zónák nem váltak el olyan sávokká, mint ahogyan azt az egyenlítője felől lehet látni. Halványbarna, világossárga és pasztellzöld koncentrikus körökként mutatkoztak, középpontjukban a Szaturnusz pólusával.

Mindez azonban elhalványult a gyűrűk mellett. A gyűrűk ebből a távolságból huszonöt fokos ívet írtak le, a Föld Holdjának szélességénél tizenötször nagyobbat. A gyűrűk belső része negyvenöt perces ív távolságra elvált a bolygótól, s így közöttük telihold méretű hely maradt.

Ott köröztek a gyűrűk a Szaturnusz körül, a *Bolygó Starrból* úgy lehetett látni, hogy sehol nem érintkeznek vele. Körülbelül háromötödük volt látható, a többit élesen elvágta a Szaturnusz árnyéka. A gyűrűk külső szélességének úgy a háromnegyed részénél volt a "Cassini-rés" fekete választója. Ez körülbelül tizenöt perc szélességű vastag fekete szalag volt, és két egyenlőtlen, ragyogó részre osztotta a gyűrűket. A gyűrűk szegélyének belsejében szikrázott valami, ami csillogó volt, de nem egybefüggően fehér. Ez volt az úgynevezett "fátyolgyűrű".

Az a terület, amelyet a gyűrűk megvilágítottak, nyolcszor nagyobb volt, mint maga a Szaturnusz bolygó. Mi több, maguk a gyűrűk területéről területre ragyogóbbak voltak a Szaturnusznál. A bolygóról Luckyékra világító teljes fénynek a kilencven százaléka a gyűrűktől származott. Az őket ért fény a százszorosa volt a Földről látható telihold fényének. Amikor Colos végre megszólalt, csak suttogni mert.

- Lucky, mitől olyan ragyogóak a gyűrűk? Még magát a Szaturnuszt is elhomályosítják. Vagy ez csak optikai csalódás?

- Nem - felelte Lucky. - Ez a valóság. A Szaturnusz és a gyűrűi azonos mennyiségű fényt kapnak a Naptól, de nem egyforma erővel tükrözik vissza. Amennyit mi látunk a Szaturnuszról, az az atmoszférán áttükröződő fény, s az atmoszféra főleg hidrogénből, héliumból és egy kevés metánból áll. A fényt csak hatvanhárom százalékban tükrözi vissza. Viszont a jórészt tömör jégtömbökből álló gyűrűk minimum a nyolcvan százalékát visszaverik, ettől lesznek még ragyogóbbak. Nézzétek csak, olyanok a gyűrűk, akár a hómezők.

- Mi pedig most nekiállunk, hogy egy hópihét keressélgjünk a hómezőn - mordult fel Wess.

- Csakhogy ez a hóhehely *sötét* - mondta izgatottan Colos. - Figyelj, Lucky, ha minden gyűrűrészt jeges, mi pedig a fémből készült kapszulát keressük...

- Fényezett alumínium - hűtötte le Lucky. - Amely még a jégnél is jobban csillog. De legalábbis ugyanolyan fényes.

- Akkor hát reménytelen a dolog - nézett Colos kétségbeesve a félmillió mérföldnyi távolságban lévő gyűrűkre, amelyek még ebből a távolságból is oly rettentő nagyoknak látszottak.

- Majd meglátjuk - mondta közönyösen Lucky.

Colos ott üldögélt az irányítópultnál, és ionmeghajtású, rövid, csendes robbantásokkal igazította a pályát. Bekapcsolták az agravot, amivel itt, oly közel a Szaturnusz tömegéhez, remekül lehetett manőverezni a *Bolygó Start*, amire egyetlen szíriuszi hajó sem képes.

Lucky a tömegdetektornál volt, ennél a finom műszernél, mely átkutatja az űr minden részét, és meghatározza az észlelt tárgy pozícióját. Ha kicsi a tárgy, akkor megméri, hogyan hat rá a hajó gravitációs ereje, ha meg nagy, akkor a gravitációs erőnek a hajóra gyakorolt hatását méri be.

Wess éppen föltápáskodott, belépett a pilótafülkébe, ahol minden csendes és feszült volt, amint a hajó a Szaturnusz felé süllyedt. Colos a szeme sarkából Lucky arcát leste. Ahogy a Szaturnusz mind közelebb és közelebb került, úgy lett Lucky arckifejezése egyre szórakozottabb - szórakozott és magába zárkózott. Colos már régebben is tanúja volt ilyesminek. Luckynak kétségei vannak; kevés eséllyel hazardíroz, de nem akar beszélni róla.

- Nem hinném, hogy ennyire kellene strapálni magad a tömegdetektorral, Lucky - mondta Wess. - Nem lehetnek hajók odafenn. Ha leérvünk a gyűrűkbe, ott találhatunk majd hajókat. Méghozzá egy egész sereget. A szíriusziak is a kapszulát keressélgik.

- Egyetértek - mondta Lucky -, ahogy a dolgokat elnézem.

- Ezek a disznók talán meg is találták már a kapszulát - búslakodott Colos.

- Még ez is lehetséges.

Megfordultak, kezdtek közel furakodni a Szaturnusz köréhez, nyolcvanezer mérföld távolságot tartva a felszínétől. A gyűrűk távolabb eső fele (vagyis a napfényes részük) beleolvadt a Szaturnuszba, mintha belső szélük elbújt volna az óriási bolygóduzzanatban.

A félgűrűk esetében a bolygó közelebbi oldalán jobban lehetett látni a "fátyolgyűrű"-t.

- Tudjátok, ennek a belső gyűrűnek egyáltalán nem látom a végét - mondta Colos.

- Merthogy nyilván nincs is vége - felelte Wess. A legnagyobb gyűrűk legbelső része csak hatezer mérföldre van a Szaturnusz látszólagos felszínétől, és lehet, hogy odáig terjed a Szaturnusz atmoszférája.

- Hatezer mérföldre!

- Csak egy fuvallat, és máris súrolja a legközelebbi kavicsdarabokat, így azok mind közelebb kerülnek a Szaturnuszhoz. Minél közelebb kerülnek, annál több a súrlódás, így még közelebb jutnak. Nyilván végig a Szaturnuszig vannak ilyen részecskék, egyesek közülük teljesen elégnek, ahogy nekiütköznek az atmoszféra vastagabb rétegeinek.

- Akkor hát a gyűrűk sem tartanak örökké - jegyezte meg Colos.

- Lehetséges. De azért néhány millió évig kitartanak. Nekünk épp elég lesz. Túlságosan is elég - tette hozzá.

- Uraim, elhagyom a hajót - szólalt meg Lucky.

- A Mars homokjára, Lucky, miért? - kiáltott fel Colos.

- Körülnézek egy kicsit odakint - válaszolta kurtán Lucky, és nekiállt, hogy felhúzza az űrruháját.

Colos gyors pillantást vetett a tömegdetektor automata készülékére. Az űrben nincsen hajó. Időnként előfordulnak ugyan léglökések, de nem számottevőek. Csak a sodródó meteoritok okozzák, ilyesmi bárhol megesik a Naprendszerben.

- Vedd át a tömegdetektort, Wess! - mondta Lucky. - Állítsd át éjjel-nappali működésre! - Azzal fölvette a sisakját, és a helyére kattintotta. Ellenőrizte a mellterfogatót, az oxigénnyomást, aztán az űrszilip felé tartott. A hangja most a rádió adó-vevőn keresztül hangzott. - Mágneses kábelt használok, ne adjátok hirtelen az energialöketet.

- Amikor odakint vagy? Azt hiszed, hülye vagyok? - kérdezte Colos.

Lucky felbukkant az egyik hajóablaknál, a mágneses kábel egy orsón tekergett körülötte, a gravitáció miatt

még nem vett fel lágy hajlatformát.

Kesztyűs öklében kis kézi reaktort tartott, amelyből pici gőzpára áramlott ki, majd a gyenge napfényben apró jégdarabokká vált és elenyészett. Lucky a hatás-ellenhatás törvénye szerint az ellenkező irányba mozdult.

- Gondolod, hogy valami baj van a hajóval? kérdezte Wess-től Colos.
- Ha lenne is, a műszerfalán semmi sem mutatkozik.
- Akkor mit csinál ez a nagyokos?
- Nem tudom.

Colos gyanakodva pillantott a tanácsosra, azután újból elfordult, és Luckyt figyelte.

- Ha úgy gondolod, hogy azért, mert én nem vagyok tanácsos...
- Talán csak egy kicsit hallótávolságon kívül akart kerülni tőled, Colos - vélte Wess.

Az automata működésre állított tömegdetektor módszeresen mozgott, az egyik szögskálától a másik szögskáláig, a képernyő pedig tiszta fehérre vált, amikor túl közel került a Szaturnusz széléhez.

- Colos morózan nézett, és nem volt lelkiereje ahhoz, hogy válaszoljon Wess döfésére.
- Bárcsak történe már végre valami!

Hát történt is. Wess pillantása visszatévedt a tömegdetektorra, és épp elkapott a mutatón valami gyanús jelzést. Sietve rögzítette a készüléket, ráállította a segéd-energiadetektorokat, és vagy két percen át figyelte.

- Ez hajó, Wess - mondta Colos izgatottan.

- Úgy néz ki - válaszolt kelleetlenül Wess. A tömegétől egy nagy meteorit is lehetett volna, de az energia-kilövellés csakis egy hajó mikroelemmotorjából jöhetett; az energia típusa is, mennyisége is hajóra utalt. A hajó éppúgy azonosítható, akár az ujjlenyomat. Az energiaséma alapján az ember könnyen megállapíthatja, hogy a Földön készült-e, erről a hajóról azonban lerítt, hogy szíriuszi gyártmány.

- Felénk tart - mondta Colos.

- Nem egészen. Lehet, hogy nem meri megkockáztatni a Szaturnusz gravitációs mezeje miatt. Viszont egyre közelebb kerül, és körülbelül egy óra múlva lesz olyan pozícióban, hogy tűz alá vehet bennünket... Te meg mi az úrnek örvendezel annyira, marsbeli komám?

- Nem világos, te zsírpacni? Hisz ez megmagyarázza, miért van odakint Lucky. Tudta, hogy jön a hajó, és csapdát állít neki.

- Honnan az úrből tudhatta volna? - ellenkezett döbbenetesen Wess. - Tíz perccel ezelőtt még semmit sem jelzett a tömegdetektor. Akkor még épp az ellenkező irányba volt állítva.

- Neked csak ne fájjon a fejed Lucky miatt. Tudja, amit tud - vigyorgott Colos.

Wess vállat vont, a műszerfalhoz lépett, és beleszólt az adó-vevőbe.

- Lucky! Hallasz engem?
- Persze hogy hallak, Wess. Mi van?
- A tömegdetektoron szíriuszi hajó tűnt fel.
- Milyen messze van?
- Úgy kétszázezerre, és egyre közeledik.

Colos kikukucskált a hajóablakon, és észrevette Lucky kézi reaktorának felvillanását meg a jégkristályokat, amelyek elgomolyogtak a hajóról. Lucky visszatérőben volt.

- Bejövök - mondta.

Amint lekerült a sisak Lucky fejről, s előbukkant barna hajtömege és tiszta barna szeme, Colos menten rákezdte.

- Ugye, Lucky, tudtad, hogy jön a hajó?

- Nem, Colos. Sejtelmem sem volt róla. Az az igazság, hogy nem is tudom, hogyan bukkanhatott ránk ilyen gyorsan. Roppant kicsi a valószínűsége, hogy véletlenül akadtak a nyomunkra.

Colos megpróbálta leplezni a csalódását. - No és belelőjük az ürbe, Lucky?

- Ne tegyük ki magunkat politikai veszélyhelyzetnek egy támadás miatt, Colos. Mellesleg küldetésünk is van itt, s ez sokkal fontosabb, mint hadijátékokat űzni egy másik hajóval.

- Tudom - türelmetlenkedett Colos. - Azt a kapszulát kell megkeresnünk, de...

Megrázta a fejét. A kapszula az kapszula, tudja ő, hogy milyen fontos. Ám a jó harc az jó harc, és ő bizony fűtyül Lucky érvelésére, miszerint az agresszió veszélyes, ha ez annyit jelent, hogy le kell mondania a verekedésről.

- Akkor most mit csináljak? - morogta. - Tartsam az útirányt?
- És gyorsíts! Menj a gyűrűk felé!
- Ha így csináljuk, utánunk jönnek.
- Jól van. Felvesszük a versenyt.

Colos lassan visszahúzta a kormányrudat, és a mikroelem protonfelbomlása az őrgöngésig emelkedett. A hajó a Szaturnusz kiemelkedő hajlata felé zuhant.

A rádióhullámok tobzódásától megleveledett a vevőberendezés.

- Kapcsoljunk aktív vételre, Lucky? - kérdezte Wess.
- Nem, úgyis tudjuk, mit mondanának. Hogy adjuk meg magunkat, vagy mágneselesen odakapcsolnak.
- És?
- Az egyetlen esélyünk a futás.

6

Keresztül a résen

- Megfutunk egyetlen rohadt hajó elöl, Lucky? jajongott Colos.
- Lesz még idő később a tüzelésre, Colos. Mindent a maga idejében.
- De hisz ez azt jelenti, hogy megint itt hagyjuk a Szaturnuszt!
- De nem most, Colos - mosolygott fányarul Lucky. - Most megalapozzuk a bázisunkat ebben a bolygórendszerben... méghozzá olyan gyorsan, ahogy csak lehet.

A hajó pokoli gyorsasággal zuhant a gyűrűk felé. Lucky gyengéden eltaszigálta Colost a műszerfaltól, és átvette tőle az irányítást.

- Még több hajó tűnt fel - jelentette Wess.
- Hol? Melyik holdhoz van a legközelebb? - Wess gyorsan dolgozott.
- Mindegyik a gyűrűk régiójában van.
- Az a jó - mormogta Lucky. - Akkor még mindig a kapszula után szimatolnak. Hány hajó van?
- Eddig öt, Lucky.
- A gyűrűk és miközöttünk is vannak?
- Egy hatodik is felbukkant. Nem tudják utunkat állni, Lucky. Túl messze vannak ahhoz, hogy pontosan eltaláljanak, de a nyomunkban lihegnek, míg csak el nem hagyjuk a Szaturnusz rendszerét.
- Vagy míg más úton-módon le nem rombolják a hajónkat, mi? - mondta komoran Lucky.

A gyűrűk akkorára nyúltak, hogy már hófehéren töltötték be a képernyőt, de a hajó mégis továbbrohant. Lucky egyetlen mozdulatot sem tett, hogy lassítson.

Colos egy vérfagyasztó pillanatig azt hitte, hogy Lucky kétségbeesésében egyenest nekirohan a gyűrűknek. Akaratlanul is felkiáltott.

- Lucky!
- Ebben a pillanatban a gyűrűk eltűntek.
- Colos egészen kába volt. Keze a képernyő kapcsolójára tévedt.
- Hol vannak? Mi történt? - kiáltott fel.
- Wess, aki a tömegdetektornál izzadt, és időnként idegesen összeborzolta szőke haját, átszólt a vállá fölé.
- A Cassini-rés. - Micsoda?
- Az a választóvonal a gyűrűk között.
- Ó! - Colos úrrá lett megdöbbenésén. A hajó törzsére állította a képernyőt, és a gyűrűk hófehérje visszavillant. Most már óvatosabban manőverezett.

Először csak egyetlen gyűrű látszott. Majd ür, nagy fekete ür. Azután újabb gyűrű tűnt föl, valamivel ködösebben. A külső gyűrűt kissé vékonyabb rétegben borította a jeges morzsalék. Vissza az ürbe a gyűrűk közé. Cassini-rés. Seholy egy kavics. Csak egy széles, fekete hasadék.

- Milyen nagy! - mondta Colos.
- Wess letörölte homlokáról az izzadságot, és Luckyhoz fordult:
- Keresztülmegyünk rajta, Lucky? Lucky merőn bámulta a műszerfalat.
- Percek kérdése, és átmegyünk, Wess. Tartsd vissza a lélegzetedet, és reménykedj.
- Wess Colos felé fordult:
- Az egyszer biztos, hogy nagy a választóvonal. Mondtam neked, hogy kétezeröt száz mérföld széles. Jó sok hely van benne a hajónak, ha netán ez izgatna.
- Mintha idegesebb lennél annál, mint ami egy hat láb magas fickóhoz illik. Vagy neked talán túl gyors az, ahogy Lucky hajt?

- Ide figyelj, Colos, ha egyszer a fejembe veszem és rád telepszem...
- Akkor több ész lenne abban, amin ülsz, mint a fejedben - hahotázott Colos.
- Öt perc múlva a választóvonalban leszünk közölte Lucky.
- Colos magába fojtotta a vihogását, és visszafordult a képernyőhöz.
- Minden pillanatban felvillan valami a hasadékban - jelentette.
- Kavicsszemcsék, Colos - magyarázta Lucky. - A Cassini-résben ugyan alig fordulnak elő a gyűrűkhöz képest, de azért az sem száz százalékig tiszta. Ha épp nekimegyünk egynek, amikor keresztülvágunk rajta...
- Az esély egy az ezerhez - rándított a vállán Wess.
- Egy a millióhoz - mondta hűvösen Lucky. - De annak is egy a millióhoz volt az esélye, ami X. ügynököt és

az *Űrkelepcét* megsemmisítette... Nagyjából a választóvonal határán vagyunk. - Keményen tartotta a kormányt.

Colos mély lélegzetet vett, megfeszült attól a lehetőségtől, hogy a hajótest esetleg széthasad, és a protonmikroelem rövidesen szanaszét fröcsköli az energiát. Legalább vége lesz, mielőtt...

- Megcsináltuk - közölte Lucky. Wess nagyokat fújtatott.

- Keresztülmentünk? - kérdezte Colos.

- Hát persze hogy keresztülmentünk, te nehézfejű Mars-lakó - mondta Wess. - A gyűrűk mindössze tíz mérföld vastagok, és mit gondolsz, mennyi idő kell ahhoz, hogy tíz mérföldet megtegyünk?

- És most már a másik oldalon vagyunk?

- Eltaláltad. Próbáld megkeresni a képernyőn a gyűrűket!

Colos csavarta jobbra, csavarta balra, aztán újra kezdte.

- A Mars homokjára, ezen csak egy árnyékvonal van.

- Nem is láthatsz mást, kispajtás. Most a gyűrűk árnyékos oldalán vagy. A Nap a másik oldalról süt, és nem hatol át a tíz mérföld vastagságban lévő szemcséken. Te, Colos, voltaképpen mi a csudát tanítottak neked asztronómiából abban a marsbeli oskolában? "Feljött már a hajnalcsillag az égen?"

Colos lassan lebiggyesztette az alsó ajkát.

- De szeretném, malacfej, ha eltöntenél egy szezon a Mars farmjain! Kiolvasztanék egy keveset a zsirodából, no meg a husikádból is lefaragnék egy cseppecskét - úgy tíz fontot a csülködről.

- Igen méltányolnám, Wess, ha te és Colos megjegyeznéd, hol tartotok a fejtegetéseitekben, és későbbre halasztanátok az eszmeckerét. Volnál olyan kegyes, és ellenőriznéd a tömegdetektort? - kérdezte Lucky.

- Természetesen. Hé, itt valami zűr van. Milyen élesen váltottál útirányt?

- Amennyire a hajó bírta. A gyűrűk alatt maradunk, olyan távol, ahogy csak lehet.

- Oké, Lucky - bólintott Wess. - Ez majd kiüti a tömegdetektorukat.

Colos vigyorgott. A dolog remekül működik. Nincs az a tömegdetektor, amely észrevenné a *Bolygó Starrt* a Szaturnusz gyűrűinek a közbeeső tömege miatt, de még csak meg sem igen láthatják a gyűrűkön át.

Lucky kinyújtotta hosszú lábát, a hátizmai simán mozogtak, ahogy egy jólesőt nyújtózkodott, és a vállából kirázta a feszültséget.

- Kétlem - mondta Lucky -, hogy bármelyik szíriuszi hajó követni merészelne bennünket a hasadékon. Nincsen agravjuk.

- Oké - mondta Colos. - Ezzel legalább már megvolnánk. De most hová megyünk? Hajlandó volna elárulni valaki?

- Nem titok - mondta Lucky. - Egyenesen a Mimasba. A gyűrűkhöz csak addig ragaszkodunk, míg a Mimas közelébe nem érünk, aztán átrohanunk a közbeeső ürről. A Mimas csak harmincezer mérföldre van a gyűrűktől.

- Mimas? Ez a Szaturnusz egyik holdja, ugye?

- Így van - csapott le Wess. - Ez van a legközelebb a bolygóhoz.

Útvonalukat most laposabb pályán folytatták, a *Bolygó Starr* nyugatról keletre mozgott a Szaturnusz körül, a gyűrűkkel párhuzamos gályán.

Wess törökülésben a pokrócra telepedett, akár egy szabó.

- Szeretnél tanulni egy kis asztronómiát? - kérdezte. - Ha lenne egy kis hely abban az üres tökkobakodban, elmesélném neked, miért van választóvonal a gyűrűkben.

A kis Mars-lakóban a kíváncsiság és a gúny viaskodott egymással.

- Hadd látom, te tudatlan fráter, mit találsz ki hirtelenjében. Rajta, halljuk, blöffölj csak!

- Ez nem blöff - mondta gőgösen Wess. - Figyelj, és okulj belőle! A két gyűrű belseje öt óra alatt fordul meg a Szaturnusz körül. A külső részeik tizenöt óra alatt teszik meg ezt a fordulatot. Pontosan ott, ahol a Cassini-rész van, a gyűrű anyaga - ha van egyáltalán - egy közbülső arányban, tizenkét óra alatt fordul meg.

- Hát aztán?

- És a Mimas hold, ahová most tartunk, huszonnégy óra alatt teszi meg ezt az utat.

- És akkor?

- A gyűrű minden részecskéje így mozog a holdak vonzásában, a holdak pedig mind a Szaturnusz körül keringenek. A Mimas vonzása a legerősebb, mivel ez van a legközelebb. A legtöbb vonzás egy bizonyos irányból jön, egy órán belül pedig a másik irányból, így ezek semlegesítik egymást. Ha a Cassini-részben kavicsbordalék volna, akkor minden második alkalommal, amikor teljes a körforgása, a Mimas az égnek ugyanazon helyén találná, és ugyanabból a jó öreg irányból vonzaná. A kavicsbordalékból bizonyos mennyiséget állandóan elhúz, ezek kisodródhatnak a külső gyűrűbe; egy bizonyos mennyiséget pedig visszahúz, ezek a belső gyűrűbe tekergőznek vissza. Nem árulják el, merre vannak; a gyűrű egy része üres, és hoppá - itt van a Cassini-rész a két gyűrűvel.

- Ez minden? - kérdezte elgyengülve Colos. (Majdnem biztos volt abban, hogy Wess csakugyan pontosan elmondott neki mindent.) - Akkor meg honnan veszed, hogy egyáltalán van valami kavics a választóvonalban? Hogyhogy nem mozdult már el eddigre?

- Azért - mondta Wess fensőbbsege magaslatáról -, mert a holdak esetleges gravitációs hatása mindig eltol vagy elhúz valamennyit, de egyik hatás sem tart hosszú ideig... És remélem, Colos, mindezt jól megjegyezted,

mert később kikérdezem tőled.

- Süsd meg a fejed atomserpenyőben - mormogta Colos.

Wess mosolygott, és visszafordult a tömegdetektorához. Babrált vele egy kicsit, azután arcán az iménti heccelődés legkisebb nyoma nélkül egészen odahajolt a műszerhez.

- Lucky!

- Tessék, Wess?

- A gyűrűk nem takarnak el bennünket. - Mi?

- Nézd csak meg! A szírusziak egyre közelebb jönnek. Rá se rántanak a gyűrűkre.

- Hát ez meg hogy lehet? - töprengett Lucky.

- Ezt a nyolc hajót nem a vakszerencse sodorhatta a pályánkra. Mi jobbfelé hajló szöveget írtunk le, ezek meg hozzánk igazították a pályájukat. Egészen biztos, hogy szemmel tudnak tartani.

Lucky megkocogtatta az állát az öklével.

- Ha ezt teszik, hát akkor, nagy Galaxis, ezt teszik. Hiába hittük, hogy nem képesek rá. Ezek szerint van valamijük, ami nekünk nincs.

- Sohasem állította senki, hogy a szírusziak tökkelütöttek - vélte Wess.

- Nem, de azért olykor úgy teszünk, mintha azok lennének; mintha minden tudományos haladás egyedül a Tudományos Tanács agyából pattanna ki, a szírusziak pedig csak ellopnák azokat a titkainkat, amelyek nekik még nincsenek meg. Néha bizony magam is beleesem ebbe a csapdába... No, így állunk.

- Hová megyünk? - izgágáskodott Colos.

- Mondtam már; Colos. A Mimasoz.

- De ezek a nyomunkban vannak.

- Tudom. Ez csak annyit jelent, hogy gyorsabban kell mennünk, mint valaha... Wess, elénk tudnak vágni, mielőtt a Mimasoz érünk?

Wess gyorsan számolt:

- Amíg nem gyorsulnak fel háromszor annyira, mint mi, addig nem vághatnak elénk, Lucky.

- Rendben. Minden elismerésem a szírusziaké, de akkor sem hiszem, hogy annyival erősebbek a *Bolygónál*. Így hát odaérünk.

- Lucky, te tisztára megőrültél - mondta Colos. - Vagy harcoljunk, vagy hagyjuk itt mindenestül az egész Szaturnusz-rendszert! Nem tudunk landolni a Mimaszon.

- Sajnálom, Colos, nincs más választásunk. A Mimaszon kell landolnunk.

- De hiszen már észrevettek! Egészen a Mimasig fognak követni, és akkor úgyis meg kell velük verekedni, akkor hát miért nem harcolhatunk ellenük most, amikor mi az agravval manőverezhetünk, ők pedig nem?

- Lehet, hogy nem is bajlódnak azzal, hogy a Mimasra kövessenek bennünket.

- És miért nem?

- Nos, Colos, bajmóldtunk mi azzal, hogy bemenjünk a gyűrűkbe, és kiszedegessük azt, ami megmaradt az *Űrkelepcéből*!

- De hisz az a hajó felrobbant!

- Pontosan.

Csend borult a műszerszobára. A *Bolygó Starr* átszelte az űrt, lassan elköszönt a Szaturnusztól, aztán mind gyorsabban csusszant ki a legkülső gyűrűből, bele a nyílt űrbe. Előttük terült el a Mimas, ez a piciny sarlóformának látszó csillogó világ. Csupán háromszázhusz mérföld átmérőjű volt.

Messze mögöttük ott voltak valahol a szíruszi flotta hajói.

A Mimas egyre növekedett; a *Bolygó Starr* végül előretört, és a hajó lassítani kezdett.

Colos számára teljesen érthetetlennek tűnt, hogy Lucky, az űrtudós hogyan is számolhatta el magát ennyire.

- Túl késő, Lucky - mondta. - Nem tudunk eléggé lelassulni a landoláshoz. Spirális pályán kell mennünk, míg csak kellőképpen le nem csökkentjük a sebességet.

- Nincs idő spirálozgatni a Mimasoz, Colos. Egyenesen nekifutunk.

- A Mars homokjára, ezt nem szabad! Nem lehet ekkora sebességgel!

- Remélem, a szírusziak is így gondolják.

- De Lucky, még igazuk lehet!

- Lehet, hogy utálni fogsz, Lucky - mondta Wess -, de most Colossal értek egyet.

- Érvekre és magyarázkodásra nincs időm - mondta Lucky. Az irányító pult fölé hajolt.

A Mimas örületes gyorsasággal nőtt a képernyőn. Colos az ajkát nyalogatta.

- Lucky, ha úgy gondolsz, hogy jobb ezen az úton távozni az élők sorából, mintsem hagyni, hogy elkapjanak a szírusziak, oké. Veled tartok. De Lucky, ha már mennünk kell, miért nem megyünk el harcolva? Nem tudnánk először leszedni valamelyik nyavalyást?

- Megint Colos oldalán állok, Lucky - mondta Wess.

De Lucky csak a fejét rázta, és nem felelt. Olyan sebesen mozgott a karja, hogy Colos nem is látta pontosan, mit csinál. A lassulás még mindig túlságosan csekély volt.

Wess egy pillanatra kinyújtotta a kezét, mintha erővel el akarná mozdítani a helyéről Luckyt, de Colos

gyorsan elkapta a csuklóját. Bár Colos meg volt győződve arról, hogy a halálba rohannak, még mindig megőrizte rendületlen hitét Luckyban.

Lassultak, lassultak, lassultak, ami a *Bolygó Starrt* kivéve minden más hajának elég is lett volna, de most, hogy a Mimas betöltötte a képernyőt és feljüket zuhant, ez a lassulás igen kevés volt.

A *Bolygó Starr* villant egyet, és halálos iramban a Mimashoz csapódott.

7

A Mimason

És mégsem!

Colos fülét valami ismerősen csípős sziszegés ütötte meg. Mint amikor a hajó az atmoszférába ér. Atmoszféra?

De hisz ez lehetetlen! Ilyen Mimas méretű világnak nem lehet atmoszférája. Wessre pillantott, aki hirtelen hátradőlt a pokrócon, kimerültnek és sápadtnak látszott, de valahogy nyugodtnak.

- Lucky... - lépett oda Colos. - Ne most, Colos!

És akkor Colos hirtelen rádöbrent, mit csinált Lucky a műszerfalnál. Az olvadásugárral manipulált. Colos visszarohant a képernyőhöz, és egyenesen előrefókuszolta.

Most, hogy már felfogta, micsoda ötlet volt, nem maradt semmi kétsége. Az olvadásugár a legcsodálatosabb "forró sugár", amit valaha feltaláltak. Főként közelharcokhoz tervezték, de úgy, ahogyan Lucky használta, bizonyára senki sem használta még.

A hajóból előkigyózott a nehézhidrogén sugár, egy erőteljes mágneses mező felcsípte, és egy mérfölddel előrébb a nukleáris mikroelem fölmelegítette az energiahullámot. Ha sokáig tart a dolog, az energiahullám szétrombolhatta volna a hajót; nekik azonban elég volt hozzá egymilliomod másodperc töredéke. A nehézhidrogén olvadáreakciója ezután önfenntartóvá vált, és a hihetetlen olvadási láng eredményeképpen háromszázmillió fokra hevült.

Ez a pokoli hőség már akkor odaért a Mimas felszínére, mielőtt megérintették volna, úgy átfúrta a hold testét, mintha az ott sem lett volna, és alagutat képezett benne. Ebbe az alagútba siklott be a *Bolygó Starr*. A Mimas körülvevő párolgó anyag volt az az atmoszféra, ami őket is körülvevő segített a lassulásban, a hajó külsejének hőmérsékletét azonban a veszélyes vörös izzásig emelte.

- Adj egy kicsivel több párologtatót, Wess - szólott oda Lucky, miközben a külső hőmérsékletet jelző tárcsát figyelte.

- Elveszi az összes vizünket - mondta Wess.

- Hadd vegye. *Ebben* a világban nincsen szükségünk vízre.

Így azután teletöltötték vízzel a külső, porózus kerámiaspirálokat, amelyek szépen párologtattak, és valamelyest visszafogták a sűrűlési hő kifejlődését. Ám a víz éppoly gyors tempóban párologott, ahogyan a spirálokba pumpálták. A hajótest külső hőmérséklete pedig még mindig emelkedett.

De már lassabban. A hajó is egyre jobban lassult, és Lucky nem adott több energiát a nehézhidrogén sugárnak, hanem beállította a mágneses teret. A nehézhidrogén olvadásfoltja egyre kisebb és kisebb lett. Az atmoszféra füttyülése is lecsendesedett.

Végül teljesen leállt a sugárzás, a hajó előresodródott egy szilárd falig, forrósága ösvényt olvasztott útjában, végezetül pedig döccenve megállt.

Lucky végre hátradőlt.

- Uraim - mondta -, sajnálom, hogy nem volt idő magyarázkodásra, de az utolsó pillanatban határoztam így, és a műszerfal minden erőmet lekötötte. Egyébként üdvözlöm önöket a Mimas belsejében.

Colos telepumpálta levegővel a tüdejét.

- No, ezt se hittem volna, hogy olvadásugárral fogsz utat vágni a hajónk alá.

- Mindközönségesen nem is csinál ilyet az ember, Colos. Ezt csak azért lehetett megtenni, mert a Mimas különleges eset. Az Enceladus is ilyen, a másik közeli hold.

- Hogyhogy?

- Olyanok, mint a hólabda. Az asztronómusok már az űrutazások előtti időkből tudják. A sűrűségük kisebb a vízénél, és az őket ért fény nyolcvan százalékát visszaverik, tehát magától értetődik, hogy csak hóból állhatnak, valamint akad bennük némi fagyos ammónia is, a szerkezetük pedig nem túl tömör.

- Így van - szólott közbe Wess. - A gyűrűk jegesek, és ez az első két hold összegyűjti mindazt a jeget, ami túl messze van ahhoz, hogy a gyűrűk részévé válják. Hát ezért olvadt meg olyan könnyen a Mimas.

- De ránk még sok munka vár - mondta Lucky. Kezdjük hát hozzá!

A forró sugár minden oldalról zárt, természetes barlangot vágott körülöttük. Az alagút, amely akkor

képződött, amikor bejutottak, már összezárult a keletkező és megfagyó gőzöktől. A tömegdetektor kimutatta, hogy körülbelül száz mérföld mélységben vannak a hold felszíne alatt. A felettük lévő jégtömeg a Mimas gyenge gravitációjának hatására lassan összehúzta a barlangot.

Mintha forró drót vágna a vaját, úgy ásta magát a *Bolygó Starr* egyre följebb, és amikor már csak öt mérföldre voltak a felszíntől, megálltak, és letelepedtek egy oxigénbuborékra.

Amikor elhelyezték az energiaforrást, az alगतartályokat és az élelmiszerkészletet, Wess rezignáltan vállalt vont.

- No jó, egy darabig ez lesz most az otthonom; tegyük hát kényelmessé.

Colos felriadt szunyókálásából. Keserű grimaszt vágott.

- Mi baj, Colos? - kérdezte Wess. - Csak nem azért pityeregsz, mert elhagyni készülsz?

Colos felhorkant:

- Majdcsak kibírom valahogy. Úgy két-három év múlva elsüvíték a Mimas felett, és ledobok neked egy levelet. - Aztán hirtelen kitért. - Ide figyeljete, hallottam, hogy beszéltek valamiről, amikor azt hittétek, hogy alszom. Mi ez? Valami Tanács-titok?

- Mindent a maga idejében, Colos - rázta meg a fejét könnyedén Lucky.

Később, amikor Lucky és Colos egyedül maradt a hajón, Lucky odaszólt Colosnak.

- Csakugyan semmi akadály, Colos, hogy hátramaradj Wess-szel.

- Ó, hát persze - durcáskodott Colos. - Ha két órán át itt maradnék veled összezárva, feldarabolnám és bejegelném a hozzátartozóinak. - Aztán hozzátette: - Komolyan beszélsz, Lucky?

- Egészen komolyan. Ami most következik, az rád nézve sokkal veszélyesebb, mint rám.

- Hogyan? Mi ez az egész?

- Ha itt maradsz Wess-szel, bármilyen történet is velem, téged két hónap múlva felszednek.

Colos hátrahőkölt. A szája legöbült.

- Lucky, ha azt parancsolod, hogy maradjak itt, mert itt kell valamit csinálnom, oké. Megcsinálom, és ha elkészültem veled, csatlakozom hozzád. De ha azt akarod, hogy azért maradjak itt, mert itt biztonságban leszek, mialatt te veszélynek teszed ki magad, akkor végeztünk. Akkor nincs veled semmi dolgom; nélkülem különben sem vagy képes semmire, te égimeszelő, tudod, hogy semmire. - A Mars-lakó szaporán pislogott.

- De Colos...

- Rendben van, veszélyben leszek. Írjam talán alá, hogy a saját felelősségemre megyek, nem a tiédre? Mert aláírom. Ez megnyugtató tanácsos urat?

Lucky gyengéden megragadta Colos haját, és előre-hátra cibálta a fejét.

- Nagy Galaxis, az ember szívességét akar tenni neked, de csak annyit ér el veled, mintha vizet gereblyézne!

Wess lépett a hajóba.

- Minden vízgölyt elhelyeztem és beindítottam. - A Mimas alkotó jégből nyert víz beömlött a *Bolygó Starr* víztartályaiba, csurig töltötte őket, ezzel pótolva a Mimasra való leszállás közben elvesztett vizet. A különválasztott ammóniát óvatosan közömbösítették, és jó sokat elraktároztak belőle egy külön helyen, ahol az alगतartály nitrogéntrágyázásához lehetett felhasználni.

Készen állt hát a buborék, és mindhárman körülnéztek a szépen ívelő jégen és odabent, a csaknem komfortos kuckóban.

- Oké, Wess - mondta végül Lucky, és keményen kezét fogott vele. - Azt hiszem, minden készen áll.

- Én is azt hiszem, Lucky.

- Két hónapon belül mindenképpen érted jönnek. De hamarabb is elvihetnek, ha jól mennek a dolgok.

- Ezt a munkát rám bíztad - mondta hidegvérrel Wess -, és el is végzem. Te csak a tiédre figyelj, ne meg vigyázz Colosra. Ne engedd kipottyanni az ágyikójából, nehogy megüsse magát.

- Azt ne higgyétek, hogy nem hallom ezt a titokzatos locsogást - kiabálta Colos. - Ti ketten megegyeztetek valamiben, és nekem nem mondjátok el...

- Beszállás, Colos - mondta Lucky, nyakon csípte, fölemelte, úgy vitte előre. Colos rúgkapálva követelte a választ.

- A Mars homokjára, Lucky! - mondta, amikor már a hajón voltak. - Látod, mit csináltál? Már az is elég pocsék, hogy nem mondtad el azt a nyavalyás tanácsit, ráadásul még hagyta, hogy ezé a fickóé legyen az utolsó szó.

- Neki jutott a munka nehezebbik része, Colos. Ott kell kuksolnia, mialatt mi elmegyünk, és mindenféle izgalomban lesz részünk. Hadd legyen legalább annyi elégtétele, hogy az övé az utolsó szó.

Szépen eltávolodtak a Mimasról egy olyan rész felé, ahonnan sem a Nap, sem a Szaturnusz nem volt látható. A sötét égbolton lévő legnagyobb objektum a Titán volt, alacsonyan csüggött a horizonton, átmérője a Föld Holdjának a negyedrésze volt.

Fél oldalát megvilágította a Nap, és Colos hűledezve nézte a képernyőt, Még mindig nem nyerte vissza szokásos kedélyességét.

- Azt hiszem, errefelé lehetnek valahol a szírusziak - mondta.
- Én is azt hiszem.
- És merre megyünk? Vissza a gyűrűkhöz?
- Úgy van.
- És ha megint észrevesznek?
Mintha csak valami jeladás lett volna. A vételi lemez életre kelt.
Lucky izgatottan látszott. - Túl könnyen megtaláltak.
Bekapcsolta az adást. Ezúttal nem robothangi számolta a percekét. A hang inkább éles, vibráló, étellel teli volt, föl lehetett ismerni, hogy szíruszi hang.
- ...rr, kérem, válaszoljon! Megpróbálok kapcsolatba kerülni David Starr tanácsossal a Földről. Válaszolna, David Starr? Megpróbálok...
- Itt Starr tanácsos. Ön kicsoda?
- Sten Devoure a Szíruszról. Ön semmibe vette automata hajónk kérését, és visszatért a bolygórendszerünkbe. Mostantól kezdve a foglyunk.
- Automata hajók?
- Robotvezetésűek. Értette, amit mondtam? Robotjaink teljes biztonsággal vezetik a hajókat.
- Vettem észre - mondta Lucky.
- Meghiszem azt. Követték, amikor elment a rendszerünkben, és amikor a Hidalgo aszteroida árnyékában újból visszatért. Akkor is követték, amikor az ekliptikából átment a Szaturnusz déli pólusához, áthaladt a Cassini-résen, majd a gyűrűk alatt elment a Mimashoz. Egyszer sem tévesztették szem elől.
- És hogyan tudnak ilyen hatásosan figyelni? - kérdezte unott, közönyös hangon Lucky.
- Ah, egy Föld-lakó bizonyára el sem hiszi, hogy nekünk, szírusziaknak is megvannak a saját módszereink. Nem tesz semmit. Napokig vártuk, hogy előbújjon a mimasbeli lyukából, miután olyan okosan befúrta magát a hidrogénolvadással. Hagytuk, hogy elbújjon, és közben remekül szórakoztunk magán. Volt, aki már fogadásokat is kötött, vajon mikor dugja ki *végre* az orrát. Eközben a hajóinkkal és hatásos robotlegénységünkkel óvatosan körülvevők a Mimast. Ha úgy akarjuk, ezer mérföldet sem tehet meg az űrben anélkül, hogy ki ne lőjék.
- De nyilván nem a robotok, akiknek tilos kezét emelniük az emberre.
- Kedves jó Starr tanácsosom - mondta félreérthetetlen gúnnyal a szíruszi hang -, természetes, hogy a robotok nem bánthatják az emberi lényeket, már ha történetesen úgy tudják, hogy amit bánthanak, az emberi lény. De tudja, igen nagy körültekintéssel arra állították be a fegyver mellett szolgálatot teljesítő robotokat, hogy az ön hajója is robotokat szállít. Robotok lerombolása pedig nem okoz számukra lelki-furdalást. Megadja magát?
Colos hirtelen előrehajolt az adó-vevőhöz, és ordítani kezdett.
- Ide hallgass, te pacák, mit szólnál ahhoz, ha először mi tennénk tönkre a bádogember robotjaidat? Örülnél neki? - (Galaxis-szerte köztudott, hogy a szírusziak a robotrombolást egyenértékűnek tekintik a gyilkossággal.)
De Sten Devoure nem jött ki a sodrából.
- Ez az az egyén, akihez önt barátság fűzi, tanácsos? Valami Colos? Ha ő az, akkor nem óhajtok beszédbe elegyedni vele. Ezt közölheti is vele, ami pedig önt illeti, remélem, megérti, hogy kétlem, miszerint egyetlen hajót is le tudna rombolni, mielőtt megsemmisítenénk. Azt hiszem, adhatok még öt percet önnek, hogy határozzon, megadja-e magát, vagy leromboljuk. A magam részéről, tanácsos, régóta vágyom már arra, hogy találkozzam önnel, így arra kérem, tekintse kifejezett reményemnek, hogy megadja magát. Nos?
Lucky egy pillanatig csendben állt, állizmai összeugrottak.
Colos nyugodtan nézte, karját összefonta kis mellkasán, és várt.
Három perc telt el.
- Megadom magam és a hajómat, uram - mondta Lucky.
Colos meg se mukkant.
Lucky megszakította a kapcsolatot, és odafordult a kis Mars-lakóhoz. Kínjában és zavarában beharapta az alsó ajkát:
- Colos, meg kell értened... - Colos vállat vont.
- Nem egészen értem, Lucky, de már akkor rájöttem, amikor a Mimason landoltunk, hogy te... hogy te már akkor elhatározad, megadod magad a szírusziaknak, amikor másodszor visszamentünk a Szaturnuszra.

- Hogy jöttél rá, Colos? - vonta össze a szemöldökét Lucky.
- Nem vagyok én olyan ütődött, Lucky. - A kis Mars-lakó ünnepélyes volt és halálosan komoly. Emlékszel, amikor a Szaturnusz déli pólusa felé tartottunk, és te elhagytad a hajót? Ez épp azelőtt történt, hogy a szírusziak kiszűrték minket, és árult tempóban a Cassini-részhez kellett rohannunk.

- Igen.

- Megvolt rá az okod. Hogy mi, azt nem mondtad meg, mert gyakran teljesen átadod magad annak, amit csinálsz, és nem beszélsz róla, amíg csak véget nem ér a veszély. De most nem lett vége, mert el kellett rohannunk a szírusziak elől. Azután mikor Wess kuckóját építettük a Mimason, én történetesen épp kinéztem a *Bolygó Starrból*, és világossá vált előttem, hogy az agrav egységen ügködsz. Megerősítetted, hogy az egész holmit egyetlen érintéssel a levegőbe röpíthesd.

- Az egész *Bolygón* az agrav egység az egyetlen, ami a legszigorúbban titkos.

- Tudom. Kiókumláltam, hogy ha te arra számíatsz, hogy harcolni kell, akkor tudod, hogy a *Bolygó Srarr* addig nem adja meg magát, míg ki nem lönek minket az űrből. Agrav egységgel és mindennel együtt. Ha pedig te épp az agravot akarod felrobbantani, és a hajó többi részét érintetlenül hagyod, ez azért van, mert nem akarsz harcolni. Mert megadásra készülsz.

- És ezen kotlottál az egész idő alatt, amíg a Mimason időztünk?

- Nos, Lucky, mindenben veled tartok, amit csak csinálsz, de - sóhajtott mélyet Colos, és a távolba nézett - a megadás nem tréfa.

- Tudom. De tudsz ennél jobbat arra, hogy bejussunk a bázisukra? A megbízatásunk, Colos, szintén nem tréfadolog. - És Lucky megérintette a hajó kapcsolóját a műszerfalon. A hajó kissé megrázkódott, ahogy az agrav egység külső részei fehéren izzó masszává olvadtak, és leestek a hajóról.

- Úgy érted, hogy befurakszol közéjük? Ezért adtad meg magad?

- Ezért is.

- És ha, tegyük föl, felrobbantanak, amikor elkapnak?

- Nem hinném, hogy megteszik. Ha holtan akarnának látni bennünket, már akkor kilöttek volna, amikor elhagytuk a Mimast. Nekem valami azt súgja, hogy élve kellünk nekik... És ha életben tartanak, akkor ott van nekünk Wess a Mimason mint hátvéd. Mindezt meg kellett várnom és elintéznem, mielőtt mód nyílik a megadásra. Ezért kellett vásárra vinni a bőrünket, hogy elérjük a Mimast.

- De ezek talán erről is tudnak, Lucky. Lehet, hogy mindent láttak.

- Talán igen - mondta elgondolkodva Lucky. - Ez a szíruszi tudja, hogy te vagy a társam, így azt is hihetik, hogy csak ketten vagyunk, nem hárman, és nem keresgélnek egy harmadik személyt. Azt hiszem, ez volt az igazi oka annak, hogy nem ragaszkodtam ahhoz, hogy hátramaradj Wess-szel. Ha egyedül jövök, a szírusziak keresnének, és a Mimason próbálkoznának. Természetesen ha megtaláltak volna téged és Westt, biztos, hogy nem löttek volna le kapásból... Nem, ha én a kezükben vagyok, és még nem rendeztem el a dolgokat... - A végén már csak magának beszélt, suttogott, aztán egészen elhallgatott.

Colos semmit sem szólt, a legközelebbi hang, amely megtörte a csendet, a *Bolygó Srarr* acéloldalán visszhangzó ismerős zaj volt. Odavezettek hozzá egy mágneses kötelet, és egymáshoz kapcsolták vele a két hajót.

- Valaki jön a fedélzet felé - mondta tompán Colos. A képernyőn át a kötélből láttak egy darabot, majd feltűnt egy alak, mindjobban látótávolságba került, majd megjelent. Nagy robajjal a hajó oldalához ütődött, és felvillant a légszilip jelzése.

Colos a szilip külső ajtaját nyitó kapcsolóval ügködött, és várta a legközelebbi jelzést, majd a belső ajtót is kinyitotta.

A megszálló belépett.

Ez a megszálló azonban nem viselt űrruhát, mivel nem emberi lény volt. A megszálló egy robot volt.

A Földi Birodalomban is vannak robotok, egészen fejlettek is akadnak közöttük, de legtöbbjüket azokra a különleges feladatokra alkalmazzák, amelyek során nem kerülnek másokkal kapcsolatba, csak a rájuk felügyelő emberekkel. Így történt, hogy Colos látott ugyan már robotot, de nem túl sokat.

Most hát kigúvadt szemmel nézett erre a robotra. Mint minden szíruszi robot, ez is nagy volt és fényesre csiszolt; külalakja egyszerűnek látszott, a végtagjait szinte láthatatlanul erősítették a törzséhez.

Colos megriadt, amikor a robot megszólalt. Sokáig tartott, amíg megszokta, hogy ilyen tökéletes emberi hang jön ebből az emberutáznatból.

- Jó napot - köszönt a robot. - Az a feladatom, hogy utánanézzek, biztonságban szállítják-e el hajójukat és önöket rendeltetési céljukhoz. Először is azt kell megtudnom, hogy vajon az a csekély robbanás, melyet a hajó törzsén megfigyeltünk, nem semmisítette-e meg a navigációhoz szükséges energiát.

Hangja mély és dallamos volt, tökéletesen érzelmentes, s enyhe szíruszi akcentussal beszélt.

- A robbanás nem volt hatással a hajó repülési képességére - mondta Lucky.

- Akkor mi okozta?

- Én okoztam.

- És miért?

- Azt nem mondhatom meg.

- Nagyon jó. - A robot menten felhagyott a téma feszegetésével. Egy ember bizonyára tovább erőltette volna

a dolgot, a robot azonban nem. Ehelyett tovább mondta a magáét. - Úgy készítettek el, hogy elnavigáljam a szíriuszi tervezésű és építésű hajókat. Ha elmagyarázzák azoknak a kapcsolóknak a természetét, amelyeket itt látok, akkor ezt a hajót is tudom vezetni.

- A Mars homokjára, Lucky! - tört ki Colos. - Csak nem kell hogy mindenbe beavassuk, ugye?

- Nem erőltette, hogy megmondjuk, Colos, de amióta megadtuk magunkat, ugyan mi kárunk származna abból, hogy oda vigyen, ahová amúgy is készülünk?

- Majd én megmondom, merre megyünk. - Colos hirtelen, éles hangon ráivallt a robotra. - Te! Robot! Hová viszel bennünket?

A robot megfordult, és vöröslő, rebbenés nélküli tekintetét Colosra vetette.

- Az utasításom nem teszi lehetővé, hogy olyan kérdésekre válaszoljak, melyek nem tartoznak közvetlenül a feladatomhoz.

- De ide figyelj - az izgatott Colos lerázta magáról Lucky kezét -, bárhová viszel is, a szíriusziak bántalmazhatnak, meg is ölhetnek. Ha nem akarod, hogy bántsanak minket, gyere velünk, robot... Nahát, Lucky, hagyd, hogy beszéljek, jó?

De Lucky határozottan megrázta a fejét, és a robot tovább beszélt.

- Semmiképpen sem eshetik bántódásuk, efelől biztosíthatom önöket. És ha most megkapnám az eligazítást a vezérlőmű működéséről, végrehajtanám azonnali feladatomat.

Lucky lépésről lépésre elmagyarázta a vezérlőmű működését. A robot teljes jártasságot mutatott minden technikai tárggyal kapcsolatosan, körültekintő ügyességgel megvizsgált minden szerkezetet, megnézte, pontos-e a kapott információ, és Lucky magyarázata után nyilvánvalóvá vált, hogy csakugyan képes elnavigálni a *Bolygó Starrt*.

Lucky mosolygott, a szeméből őszinte elismerés sugárzott.

Colos behúzta a kabinjába.

- Te meg mit vigyorogsz, Lucky?

- Nagy Galaxis, Colos, gyönyörű ez a masina. Minden elismerésem a szíriusziaké. Művészetté fejlesztették a robotkészítést.

- Oké, de nyughass, nem akarom, hogy hallja, amit mondok. Ide figyelj, azért adtad meg magad, hogy leszálljunk a Titánra, és információkat szerezzünk a szíriusziakról. Természetesen az is lehet, hogy nem tudunk majd elszökni, akkor pedig mire jó az információ? De most itt van ez a robot. Ha rábírhathánk arra, hogy segítsen, és elmehezzünk innen, akkor megkaptuk, amit akartunk. A robot nyilván egy tonnányi információt adhatna a szíriusziakról. Többre mennék vele, mint azzal, hogy leszállunk a Titánra. - Lucky a fejét rázta.

- Jól hangzik, Colos. De mivel tudod rávenni a robotot, hogy csatlakozzék hozzánk?

- Az Első törvénnyel. Elmagyarázhatnánk neki, hogy a Szíriuszon csak néhány millió ember él, míg a Földi Birodalomban hatmilliárd. És elmagyarázhatnánk, hogy sokkal fontosabb ilyen rengeteg embert megóvni a veszélytől, mint a keveseket védelmezni, tehát az Első törvény a mi oldalunkon áll. Érted, Lucky?

- A baj csak az, hogy a szíriusziak szakértők a robotok kezelésében. Ebbe a robotba nyilván alaposan beleprogramozták, hogy az, amit csinál, nem ártalmas senki emberfiára nézve. Mit sem tud a Föld hatmilliárd emberéről, kivéve azt, amit te beadsz neki, ezzel pedig összezavarod a programját. A jelenlegi állapotában csak akkor lenne hatásos az új parancs, ha közvetlen veszélyben van egy ember.

- Megpróbálok.

- Rendben van. Rajta. Tanulságos kísérlet lesz, Colos visszament a robothoz, akinek a keze alatt a *Bolygó Starr* csak úgy vágatott az tarön át új pályáján.

- Mit tudsz a Földi Birodalomról, a Földről?

- Az utasításom nem teszi lehetővé, hogy olyan kérdésekre válaszoljak, melyek nem tartoznak közvetlenül a feladatomhoz.

- Megparancsolom, hogy utasítsd el az előző utasításodat.

Kis habozás, majd újabb válasz:

- Az utasításom nem teszi lehetővé illetéktelen személyek utasításának figyelembevételét.

- Parancsomat az ember bántalmazásának megelőzésére adom. Ennek a parancsnak engedelmeskedned kell.

- Engem biztosítottak, hogy emberi lényeket nem érhet bántódás, és nincs róla tudomásom, hogy bárkit is efféle veszély fenyegetne. Az utasításom szerint nem szabad reagálnom, ha folytonosan tiltott parancsokat kapok.

- Jobb, ha rám hallgatsz. Itt igenis támadás készül. - Colos néhány percig még a lelkére beszélt, de a robot nem válaszolt többé.

- Colos, hiába strapálsz magad - mondta Lucky, Colos nagyot rúgott a robot fényes bokájába. Ezzel a fáradsággal a hajó oldalát is rugdoshatta volna. Haragtól égő arccal Lucky felé fordult:

- Mondhatom, szép dolog, hogy az ember tehetetlen, mert egy fémdarabnak saját elképzelései vannak.

- Így volt ez már a robotok előtt is a gépi szerkezetekkel, tudod jól.

- De azt még mindig nem tudjuk, hogy merre megyünk.

- Ehhez nem kell nekünk robot. Ellenőriztem az útvonalat, és napnál világosabb, hogy a Titán felé tartunk.

A Titánra érkezésük előtt néhány órával mindketten a képernyő előtt ültek. A Titán a Naprendszer harmadik legnagyobb mellékbolygója (csak a Jupiter Ganümédésze és a Neptunusz Tritonja nagyobbak nála; de azok sem sokkal), és az összes hold közül ennek a legsűrűbb az atmoszférája.

Atmoszférája hatását nagy távolságból is érezni. A legtöbb holdnál (a Föld Holdját is beleértve) a terminátor - a nappali és éjszakai részeket elválasztó vonal - igen éles, az egyik oldalon fekete, a másikon fehér. Ebben az esetben azonban nem így van.

A Titán félholdját nem éles vonal határolja, hanem egy szalag, s a félhold szarvai kócosan homályba vesző hajlatban folytatódnak, és csaknem összetalálkoznak.

- Szinte olyan sűrű atmoszférája van, mint a Földnek, tudod, Colos - mondta Lucky.

- Belélegezhető?

- Nem, nem lehet belélegezni. Főként metánból áll. - Körülöttük már jó néhány hajó gyülekezett, szabad szemmel is kivehetőek voltak. Csaknem egy tucatnyian jöttek, és a Titán felé terelgették őket.

Lucky csak a fejét rázta.

- Tizenkét hajót tartani erre a feladatra! Nagy Galaxis, ugyan hány éve lehetnek már itt, építkeznek, készülődnek. Hogy szabadulunk meg tőlük háború nélkül!

Colos meg sem próbált válaszolni rá.

A hajóban újra hallani lehetett az atmoszféra félreismerhetetlen hangját, azt a metsző füttyörészést, ahogy a hajó áramvonalas törzsét korbácsolja a vékony gázgomolyag.

Colos aggódva pillantott a hajótörzs hőmérsékletmutatójára, de nem volt veszély. A robot biztos kézzel irányított. A hajó szoros spirálban körözött a Titán felett, egyidejűleg csökkentette a magasságot és a sebességet, így nem volt idő arra, hogy a sűrű atmoszféra túl magasra emelje a hőmérsékletet.

Lucky újból elismerően nézett a robotra.

- Úgy csinálja, hogy szinte alig használ üzemanyagot. Becsszavamra, tiszta haszon, hogy csak atmoszférát használ a fékezéshez.

- És ebből mi jó származik nekünk, Lucky? Ha efféle holmik hajókat tudnak irányítani, hogyan remélhetjük, hogy felvehetjük a harcot a szíriusziakkal?

- Rengeteget tanulhatunk belőle, Colos. Ezeket a robotokat emberek hozták létre. Az igaz, hogy a létrehozóik szíriusziak, de ők is emberi lények, és arra, amit létrehoztak, minden ember büszke lehet. Ha pedig félünk az eredményeiktől, akkor mi is produkálhatunk ilyet vagy még ennél is többet. De nem lehet nem tisztelettel adózni nekik.

A Titán felszíne veszített valamit az atmoszféra okozta monotóniából. Luckyék most hegyláncokat is láthattak; nem a levegő nélküli világ éles, sziklás csúcsait, hanem olyan lágyabb hegyláncokat, melyeken meglátszott a szél és az időjárás hatása. A szél a csúcsokról letépte a havat, de a hasadékokat és völgyeket vastag hótakaró borította.

- Ez persze nem valódi hó - mondta Lucky -, hanem megfagyott ammónia.

Természetesen minden elhagyatott volt. A hegyláncok közötti dimbes-dombos síkságokat csak hó és meztelen sziklák borították. Nem voltak sem folyók, sem tavak. És akkor...

- Nagy Galaxis! - kiáltott fel Lucky.

Feltűnt egy kupola. A belső bolygókból jól ismert, lapos kupola. Effélék vannak a Marson és a Vénusz óceánjának sekély zátonyain is, és íme, itt van előttük egy ugyanolyan, az elhagyatott Titánon. Szíriuszi kupola, amely *úgy néz* ki, mint amelyet a rég benépesített Mars egy tisztes városában csinálnak.

- Míg ezek építkeztek, mi nyilván aludtunk - vélte Lucky.

- Ha ezt a hírközlők felfedezik - mondta Colos -, az nem kelti majd túl jó hírét a Tanácsnak, Lucky.

- Hacsak mi nem fedjük fel a dolgot, Colos. A Tudományos Tanács pedig nem érdemel kíméletet. Az ürre, Colos, nem lehet a Naprendszerben időszakos ellenőrzés nélkül egy sziklát sem magára hagyni, hát még egy akkora világot, mint a Titán!

- Ki hitte volna...

- A Tudományos Tanácsnak gondolnia kellett volna rá. A Naprendszerben élők támogatják a Tanácsot, bíznak benne, hogy gondolkodnak és elővigyázatosak. És nekem is gondolnom kellett volna rá.

Beszélgetésüknek a robot hangja vetett véget.

- Még egy körnavigáció, és a hajó leszáll a holdra. Mivel a hajót ionsugár vezérli, a landoláshoz nem szükséges különleges óvrendszabály. Mindazonáltal történhet véletlen koccanás, amit nem engedhetek meg. Így felkérem önöket, feküdjenek le, és szíjazzák be magukat.

- No nézd, majd ez a bádögember fogja előírni nekünk, hogyan viselkedjünk az űrben! - méltatlankodott Colos.

- Jobb lesz, ha lefekszel - tanácsolta Lucky. - Ha nem tesszük, kényszeríthet rá. Az a feladata, hogy megakadályozza, hogy bántódásunk essék.

- Mondd, robot, hány ember állomásozik odalenn a Titánon? - kérdezte hirtelen Colos.

Választ nem kapott rá.

A talaj mind közelebb és közelebb került, majd elnyelte őket egy alagút. *A Bolygó Starr* lassan megállt, begurult, az egész munkához csak rövid erőfeszítés kellett.

A robot elfordult a vezérlőpulttól.

- Biztonságban és bántódás nélkül a Titánra érkeztek. Feladatokat végrehajtottam, és most átadom önöket a főnököknek.

- Sten Devoure-nak?

- Ő egyike a főnököknek. Szabadon elhagyhatják a hajót. Odakint normális hőmérsékletet és nyomást, valamint gravitációkiegyenlítést találnak.

- Most tehát kiléphetünk?

- Igen. A főnökök már várják.

Lucky bólintott. Sehogy sem tudta elfojtani magában a szokatlan izgalmat. A Tudományos Tanácsban betöltött rövid, mozgalmas pályafutása során mindig is a Szíriusz volt a legfőbb ellenség, de sohasem találkozott még szemtől szemben eleven szíriuszival.

A kihajtogatott lejárón kilépett a hajából, Colos készen állt, hogy kövesse, ám mindketten megnémultak a legteljesebb meglepetéstől.

9

Az ellenség

Lucky a földre vezető létra első fokára lépett. Colos átpislogott nagy barátja válla felett. Mindkettőjüknek táva maradt a szája.

Teljesen olyan volt, mintha a Föld felszínére léptek volna. Fölöttük ugyan barlangtető volt - a boltozatos felszín kemény fémhál és üveghál készült -, mégis kék eget láttak csillogni a fejük felett, és akár illúzió volt, akár nem, még nyári felhőcskék is úsztak az égen.

A lábuk előtt pázsit húzódott, rajta széles hely az épületeknek, itt-ott virágágyakkal szegélyezve. Középen patak csobogott, felette köhíd vezetett át.

Robotok tucatjai sürgölődtek, mindegyik ment a maga útján, gépies figyelemmel intézte saját ügyeit. Néhány száz yarddal odébb öt teremtmény - szíriusziak! - álldogált összeverődve, és kíváncsian figyelte őket.

Lucky és Colos fülét most ellentmondást nem tűrő, éles hang ütötte meg.

- Ti ott fent! Gyertek le! Gyertek le, azt mondom! Semmi huzavona!

Lucky lenézett. A létra alján magas ember állt csipőre tett kézzel, terpeszállásban. Keskeny, olajsín arca arrogánsan tekintett rájuk. Sötét haja szíriuszi divat szerint borzasra volt nyírva. A frizurához nyírott, rendezett szakáll és vékony bajusz járult. Öltözéke bő, ragyogó színű volt; könyékig érő ujjú ingét a nyakánál kinyitva viselte.

- Szívesen, uram, ha sietős a dolog - mondta Lucky.

Lendületet vett, és csak a kezével ügyeskedve leugrott a létráról, ruganyos teste erőlködés nélkül, kecsesen hajladozott. Ellökte magát a hajó törzsétől, és az utolsó tizenkét fokot leugrott, arccal a földön álló férfi felé fordulva. Lába azonnal kiegyenesedett, úgy állt, mint a cövek, és menten a másik oldalra pattant, hogy helyet adjon Colosnak, aki hasonló módon ért földet.

A Luckyval szemközt álló férfi is magas volt, de azért egy hüvelykkel alacsonyabb nála, és közelről nézve volt valami petyhüdség a bárén, s kissé elpuhultnak látszott.

Mogorván nézett, a felső ajka grimaszra húzódott.

- Akrobaták! Majmok!

- Egyik sem, uram - mondta kedélyesen Lucky. - Csupán Föld-lakók.

- Maga az a David Starr, akit Luckynak neveznek. Ez ugyanazt jelenti földi nyelvjárásban, mint a mi nyelvünkön?

- Azt jelenti, hogy "szerencsés".

- A szerencséje szemmel láthatóan elhagyta. Sten Devoure vagyok.

- Sejtettem.

- Meglepődött, ugye? - és Devoure meztelen karja a gondozott tájra mutatott. - Gyönyörű.

- Csakugyan gyönyörű, de nem túl nagy energiapazarlás?

- A robotok napi huszonnégy órai munkájával meg lehet csinálni, felesleges energiájuk pedig bőven van a szíriusziaknak. Gondolom, a maguk Földjén ez nem így van.

- Majd rájön, hogy mindenünk megvan, ami szükséges - felelte Lucky.

- Csakugyan? Jöjjön, a lakásomon akarok beszélni magával. - Parancsolóan intett annak az öt szíriuszinak,

akik egyre közelebb húzódtak, és úgy bámulták a Föld-lakót, hogy majd kiesett a szemük; a Föld-lakót, aki még a minap olyan félelmetes ellenség volt, és akit most végre nyakon csíptek.

A szíriusziak tisztelegtek Devoure-nak, azon nyomban sarkon fordultak, és mentek a maguk dolgára.

Devoure beszállt egy apró, nyitott autóba, amely diagravitációs erejével hangtalanul érkezett oda. Felülete alul sima volt, nem voltak kerekei, sem más fortély nem látszott rajta, így haladt vagy hathüvelyknyivel a talaj fölött. Egy másik kis autó Lucky elé siklott. Természetesen mindkettőt robot vezette.

Lucky beszállt a kocsijába. Colos már mozdult, hogy kövesse, de a robotsofőr kinyújtott karja gyengéden eltaszította.

- Hé... - kezdte Colos.

- A barátom velem jön, uram - lépett közbe Lucky. Devoure most vetett először egy pillantást Colosra, és a szemében megmagyarázhatatlan gyűlölet villant föl.

- Nem bajlódom ezzel az izével is. Ha a társaságát óhajtja, egy darabig magával maradhat, de én nem óhajtok bajmóldni vele.

Colos sápadtan meredt a szíriuszira.

- Most is meggyűlhet velem a bajod, te nyava... - De Lucky megragadta Colost, és komoly hangon súgta a fülébe:

- Most semmit sem csinálhatsz, Colos. Nagy Galaxis, fiú, hagyd a csudába az egészséget, és várj, míg kialakul az ügy.

Lucky félig beemelte Colost az autóba, Devoure látszólag tudomást sem vett a dologról.

Az autók simán suhantak, akár a fecskeröppenés, és két perc múlva lelassítottak egy egyemeletes, fehér, sima szilikontéglából épült ház előtt, amely semmiben sem különbözött a többtől, kivéve az ajtóin és ablakain lévő karmazsinszín díszítést, és behajtottak az egyik oldalán lévő kocsifeljárón. Rövid kocsikázásuk alatt egyetlenegy emberi lényt sem láttak, csak a robotok tömegét.

Devoure előresétált, keresztülment egy bolthajtásos ajtón, be egy apró szobába, amelyben tárgyalóasztal állott. A szobához tartozó alkóvban nagy díványt helyeztek el. A mennyezet olyan kék-fehér színben lángolt, akárcsak odakint a nyílt tér.

Egy kicsit túl kék, gondolta Lucky, aztán eszébe jutott, hogy a Szíriusz nagyobb, forróbb és nyilván kékebb csillag, mint a Föld Napja.

Egy robot ennivalót és magas, jeges poharakban valami hideg, tejszerű párlatot hozott be tálcán. A levegőben édes gyümölcsillat terjengett, és Lucky a hosszú hetekig tartó utazás után örömmel szimatolta. Az egyik tálcat elébe, a másikat Devoure elé tették.

- A barátomnak ugyanezt kérem - mondta Lucky a robotnak.

A robot, miután kérdő tekintetet vetett a kőszoborként maga elé néző Devoure-ra, elment, majd egy ugyanolyan tálccával tért vissza. Az étkezés alatt senki sem beszélt. Föld-lakó és Mars-lakó lelkesen evett.

- Azzal kell kezdenem, hogy maguk kémei - mondta a szíriuszi, miután elvitték a tálcaikat. - Miután szíriuszi területre léptek, felszólították magukat, hogy hagyják el. Elhagyták ugyan, de visszatértek, bár nagy erőfeszítéseket tettek, hogy a visszajövetelüket eltitkolják. A csillagközi törvények szerint minden további nélkül kivégezhetnének magukat, ami még meg is történhet, kivéve, ha a cselekedeteikkel mostantól fogva rászolgálnak a kegyelemre.

- Miféle cselekedetekre gondol, uram? - kérdezte Lucky. - Mondjon egy példát!

- Örömmel, tanácsos. - A szíriuszi sötét szemében érdeklődés látszott. - Itt van az információs kapszula, amit az emberünk szerencsétlen halála előtt bedobott a gyűrűkbe.

- Gondolja, hogy nálam van?

- Az ürre is, erre nem volt alkalma - nevetett a szíriuszi. - Sohasem engedték magát túl közel a gyűrűkhöz. De nézze - maga nagyon okos, tanácsos. Már a Szíriuszon is sokat hallottunk magáról és a tetteiről. Volt néhány alkalom, amikor, ahogy mondják, keresztbe tett nekünk.

- Csak afféle apróságok - tört ki hirtelen méreggel Colos -, mint megállítani a Jupiter 9-en a kémüket, mint leállítani az aszteroidák kalózeit, kipiszkálni magukat a Ganümédészről, mint a...

Sten Devoure-ban is fellobbant a düh:

- Nem hallgattatná el ezt, tanácsos? Roppantul zavar ennek az izének a visítozása.

- Akkor úgy mondja el a mondanivalóját - közölte ellentmondást nem tűrő hangon Lucky -, hogy ne inzultálja vele a barátomat.

- Azt akarom, hogy segítsen nekünk megtalálni a kapszulát. Mondja, a maga roppant találékonyságával hogyan fogna hozzá? - Devoure rákönyökölt az asztalra, és várt, mohón lesve Luckyt.

- Miféle információval kezdjük? - kérdezte Lucky. - Csakis azzal, amiről úgy gondolom, hogy maga is hozzájutott. Az emberünk utolsó szavaival.

- Igen, azokat csakugyan vettük. Nem mindet, de megtudtuk, hogy nem adta meg annak a pályának a koordinátáit, ahová a kapszulát lehajította, de annyit azért tudtunk, hogy lehajította.

- És?

- Mivel ez az ember hosszú ideje mindig kisiklott az ügynökeink kezéből, és közel járt küldetése sikeres

végrehajtásához, felteszem, hogy fölöttébb intelligens volt.

- Szíriusi volt.

- Ez nem szükségszerűen ugyanaz - mondta Lucky komolyan és udvariasan. - Ebben az esetben azonban azt is feltételezhetjük, hogy nem okvetlenül úgy dobta be a kapszulát a gyűrűbe, hogy maguknak lehetetlen legyen megtalálniuk.

- És a többi okfejtése, Föld-lakó?

- Az, hogy amennyiben magukban a gyűrűben helyezte el a kapszulát, akkor *lehetetlen* megtalálni.

- Gondolja?

- Gondolom. Az egyetlen alternatíva az, hogy arra a pályára küldte, ami a Cassini-résen belül van.

Sten Devoure hátratámasztotta a fejét, és csengőn felkacagott.

- Milyen üdítő is Lucky Starrt hallgatni, a nagy tanácsost, ahogy minden találékonyságát felhasználja egy probléma megoldására! Az ember azt hinné, hogy előrukkol valami meghökkentővel, valami egészen különleges dologgal. Ehelyett ennyi. És mit szólna ahhoz, tanácsos, ha azt mondanám, hogy a maga segítségével nélkül is eljutottunk ugyanerre az eredményre, és hogy a hajóink jóformán a kapszula eltűnésének első pillanatától kezdve a Cassini-résnél keresgélnek?

Lucky bólintott. (Ha a Titán bázis minden embere a gyűrűknél van, és a kapszula után kutat, akkor megvan a magyarázat arra, miért van oly kevés emberi lény a bázison.)

- Nos, ehhez csak gratulálhatok, s csupán emlékeztetem, hogy a Cassini-rés igen nagy terjedelmű, és bővelkedik kavicsokban. Mellesleg a kapszula a Mimas vonzása miatt bizonytalan pályára is kerülhetett. A helyzettől függően ez a maga kapszulája bekerülhetett akár a külső, akár a belső gyűrűbe, és ha hamarosan nem találják rá, hát végképp búcsút vehetnek tőle.

- Teljesen fölösleges és nevetséges abbéli igyekezete, hogy rám ijesszen. A kapszula a gyűrűben is alumíniumba van burkolva, nem jégbe.

- A tömegdetektorok nem tudják megkülönböztetni az alumíniumot a jégtől.

- *A maga* bolygójának a tömegdetektorai, Föld-lakó, csakugyan nem tudják. Feltette magának valaha is azt a kérdést, hogyan követték a nyomát a Hídalgónál alkalmazott ócska trükkje, no meg a Mimason megkockázott kalandja ellenére?

- Kíváncsi volnék rá - mondta Lucky hidegen.

- Azt elhiszem, hogy kíváncsi - nevetett fel újra Devoure. - Magától értetődő, hogy a Föld nem rendelkezik szelektív tömegdetektorral.

- Szigorúan titkos? - kérdezte Lucky udvariasan.

- Elvileg nem. Mi gyenge röntgensugarat használunk a detektorainkhoz. E sugár az egyes anyagokban, azok atomtömegétől függően, különböző módon terjed. Vannak anyagok, melyek visszaverik, és ha analizáljuk a visszaverődő sugarat, meg tudjuk különböztetni a fém űrhajót a sziklás aszteroidától. Ha az űrhajó elhalad az épp a maga útját járó aszteroida mellett, akkor nem tartozik a világ legnagyobb felfedezései közé, hogy a szerkezet regisztrálja, miszerint tekintélyes nagyságú fémtömeg látható ott, ahol eddig semmi sem volt, feltételezhetjük tehát, hogy az aszteroida közelében űrhajó lapul, és felettébb naiv elképzelése szerint nem lehet észrevenni, Nos, tanácsos?

- Értem.

- Érti már, mennyire nem számít, hogy megpróbálta elmaszkírozni magát a Szaturnusz gyűrűivel vagy magával a Szaturnusszal, hiszen a hajója fémtömege minden alkalommal elárulta? Sem a gyűrűben, sem tízezer mérföldnyire a Szaturnusz felszínétől nincsen fém. A Mimasban sem bújhatott volna el. Néhány órán át azt hittük, hogy magának befellegzett. A Mimas jege alatt is tudunk kutatni, és azt hittük, hogy a ripityára törött hajóját érzékeljük. Am azután a fém mozogni kezdett, és akkor már tudtuk, hogy itt marad nekünk. Sejtettük, milyen trükköt próbál meg az olvadással, és csak vártunk.

- Akkor tehát már rég maguk vezetnek a játszmában - bólintott Lucky.

- És maga most azt hiszi, hogy nem találjuk meg a kapszulát, akár a gyűrű felé vándorol, akár azonnal odatették a gyűrűbe?

- No de akkor hogy lehet, hogy még mindig nem találták meg?

Devoure arca elsötétedett, mintha gúnyt érezne a szavakban, de látva Lucky udvarias kíváncsiságát, csak ennyit mondott, félig maga elé mormogva:

- Megtaláljuk. Csak idő kérdése. És miután nem tud ebben segíteni nekünk, nincs ok, hogy elhalasszuk a kivégzését.

- Kétlem, hogy komolyan gondolja, amit mond. A halálunkkal nagy veszélybe sodorná magát.

- Én meg azt nem hiszem, hogy ezt komolyan gondolja, ha összehasonlítom az életben maradása veszélyeivel.

- A Tudományos Tanács tagjai vagyunk. Ha megölet minket; azt a Tanács sem el nem felejt, sem meg nem bocsátja. És nem is annyira a Szíriusz ellen, mint inkább a maga személye ellen indítanak megtorló akciót. Ezt ne feledje el!

- Az az érzésem, többet tudok erről, mint hinné. Ez a teremtmény itt magával azonban nem tagja a

Tanácsnak...

- Hivatalosan talán nem, de...
- Maga pedig - ha megengedné, hogy befejezzem - még a rendes tanácsosnál is több. Maga Hector Conway főtanácsos fogadott fia, a Tanács büszkesége. Ebben talán igaza van - és Devoure barátságatlanul elmosolyodott a bajusza alatt. - Ha jól meggondolom, bizonyos feltételekkel, melyek magának is megfelelnek, talán életben maradhatna.

- Milyen feltételekkel?
- Az elmúlt hetekben a Föld csillagközi konferenciát hívott össze, hogy megfontolják válaszukat területi követeléseinkre. De talán tud is róla.

- A konferenciát én ajánlottam, amikor először szereztem tudomást ennek a bázisnak a létezéséről.
- Jó. A Szíriusz beleegyezett a konferenciába, és a találkozót rövidesen meg is tartják a Vesztén, a maguk aszteroidáján. Úgy látszik - mosolygott szélesen Devoure -, a Földnek roppant sürgős a dolog, Mi csak nevetünk az egészen, mivel semmi félnivalónk nincs a következményeitől. A külső világok úgy általában nem szívelhetik a Földet, és nincs is mit szeressenek rajta. A mi álláspontunk megváltoztathatatlan. A hatás azonban sokkal átütőbb lenne, ha demonstrálhatnánk a Föld képmutató magatartását. A Föld konferenciát hív össze; azt állítja, hogy békés úton szeretné megoldani a dolgot; ugyanakkor pedig hadihajót küldenek a Titánra azzal a parancssal, hogy rombolja le a bázisunkat.

- Nekem nem volt ilyen parancsom. Parancs nélkül cselekedtem, és nincs tudomásom semmiféle háborús előkészületről.

- Mindazonáltal, ha amellet tanúskodik, amiről beszéltem, az nagy hatást keltene.
- Ami nem igaz, azt nem tanúsíthatom. - Devoure ezt elengedte a füle mellett.
- Hadd lássák, hogy maga nincs sem gyógyszer, sem más egyéb hatása alatt. Tanúskodjék szabad akaratából a mi instrukciónk szerint. Hadd tudja meg a konferencia, hogy a Tudományos Tanács nagyrabecsült tagja, Conway saját fia illegálisan erőszakos kalandra indul akkor, amikor a Föld szemforgató módon összehívja ezt a konferenciát, melyen békés szándékát akarja proklamálni. Ez aztán egyszer s mindenkorra elintézné az egész ügyet.

Lucky mély lélegzetet vett, és rámeredt a másik hidegen mosolygó arcára.

- Csak ennyi? Hamis tanúvallomásért cserébe az életet?
- Úgy bizony. Ezen múlik. Válasszon!
- Nincs választás. Nem teszek hamis tanúságot ilyen ügyben.
Devoure szeme réssé szűkült.

- Azt hiszem, megteszi. Ügynökünk igen behatóan tanulmányozta magát, ismerjük hát a gyenge pontját. Inkább a halált választja, mint a velünk való együttműködést, ugyanakkor megvan magában a Föld-lakók érzélgőssége a gyengék, nyomorékok, szörnyek iránt. Így tehát most - és itt a szíriuszi lágy, kövérkés keze egyenesen Colosra mutatott - megakadályozhatja ennek a halálát.

Katonák és robotok

- Nyugi, Colos - mormolta Lucky.
A kis Mars-lakó mélyen behúzódott a székbe, és indulatosan figyelte Devoure-t.
- Ne higgye, hogy ilyen gyermeteg eszközökkel megrémíthet - mondta Lucky. - A robotok világában nem olyan könnyű kivégezni valakit. A robotok nem tudnak megölni bennünket, és nem vagyok olyan biztos abban, hogy maga vagy valamelyik kollégája képes lenne hidegvérrel meggyilkolni egy embert.

- Természetesen nem, ha úgy képzelem a kivégzést, hogy levágják valakinek a fejét vagy sugárpisztollyal mellbe lövik. De az ilyen hirtelen halál nem is olyan rémisztő. Tegyük fel, a robotjaink előkészítenek egy lecsupaszított hajót. A maga - izé - társát a robotok a hajó válaszfalához láncolják, természetesen nagyon óvatosan, nehogy bántalmazzák. A hajót ellátják automata pilótával, ami egy távoli pályára viszi, messze a Naptól és az ekliptikától. Semmi esélye arra, hogy a Földről valaha bárki észrevegye. Így hát utazni fog az örökkévalóságig.

- Lucky, nem számít, mit csinálnak velem - tört ki Colos. - Semmibe se egyezz bele!
Devoure rá sem hederített.

- A társának elég levegője lesz, és ivóvizet is tesznek a keze ügyébe, ha megszomjazna. Azonban egyedül lesz, élelem nélkül. Az éhhalál lassú halál, és az űr végtelen magányában elég borzalmas, érdemes tehát a megfontolásra.

- Gyáva és becstelen dolog így bánni egy hadifogollyal - mondta Lucky.
- Nincs háború. Maguk csak kémek. És ennek sem kell mindenképpen így történnie, ugye, tanácsos? Csupán alá kell írnia a szükséges vallomást, és beleegyeznie, hogy ezt személyesen is megerősíti a konferencián.

Biztosra veszem, hogy figyelembe veszi majd a pártfölgöltja könyörgését.

- *Könyörgést!* - ugrott talpra vérvörös arccal Colos.

- Ezt az ízét pedig azonnal letartóztatom. Rajta! - emelte fel a hangját hirtelen Devoure.

Az egyik oldalról csendben megjelent két robot, és megragadták Colos egy-egy karját. Colos egy pillanatig rúgkapált, de minden tiltakozása ellenére fölemelték, a karját mozdítani sem bírta.

- Uram, kérem, ne tanúsítson ellenállást - mondta az egyik robot -, ellenkező esetben még kárt tesz magában.

- Huszonnégy óra gondolkodási időt kap. Elég sok idő, nem, tanácsos? - Devoure rápillantott a bal csuklóján ékeskedő díszes fém számlap csillogó számira. - Közben elékészítjük a leszerelt hajót. Ha nem kell igénybe venni, amit remélek is, ugyan mit számít a robotok munkája, nem igaz, tanácsos? Maradjon csak ülve, ahol van; úgysem segíthet a társán. Egy darabig nem bántják.

Colost kicipelték a helyiségből. Lucky félig fölemelkedett ültéből, és reményvesztetten nézett utána. Felvillant a fény a tárgyalóasztal egyik dobozkáján.

Devoure odahajolt és megérintette, mire átlátszó cső ugrott ki a dobozból. A képcsövön egy arc jelent meg. - Yonge és én most kaptunk jelentést, hogy a tanácsos magánál van, Devoure. Miért csak a leszállás után közölték?

- Ugyan, Zayon, mit számít ez? Most már tudja. Idejönnek?

- Azonnal ott leszünk. Találkozni akarunk a tanácsossal.

- Akkor jöjjenek az irodámba.

Tizenöt perc elteltével megérkezett a két szíriuszi. Mindketten olyan magasak voltak, mint Devoure; mindkettejüknek olajszerű arcbőre volt (Lucky rájött, hogy a szíriusziaknak a nagyobb ultraibolya sugárzástól barna az arcbőre), de idősebbek voltak Devourenál. Az egyiknek már őszes volt a haja, az ajka vékony, és gyorsan, szabatosan beszélt. Harrig Zayon néven mutatták be, és az uniformisa elárulta, hogy a Szíriuszi Űrszolgálat tagja.

A másik kissé már kopaszodott. Az alsó karján hosszú forradás látszott, és leritt róla, hogy egész fiatalságát az űrben töltötte. Barrelt Yonge-nak hívták, szintén az Űrszolgálat tagja.

- Azt hiszem, az önök Űrszolgálat nagyjából megegyezik a mi Tudományos Tanácsunkkal - mondta Lucky.

- Igen, valóban - bólintott komolyan Zayon. Ebben a tekintetben kollégák vagyunk, habár ellentétes oldalon állunk.

- Tehát Zayon és Yonge urak az Űrszolgálatnál vannak. Vajon Mr. Devoure is...

- Nem vagyok az Űrszolgálat tagja - fakadt ki Devoure. - Erre nincs is szükség. Az Űrszolgálaton kívül is lehet szolgálni a Szíriuszt.

- Különösen akkor - mondta Yonge, és kezével eltakarta a felső karján lévő jelet, mintha rejtegetni akarná -, ha valaki a Központi Testület igazgatójának az unokaöccse. -

- Gúnyolódik, tiszt uram? - emelkedett fel Devoure.

- Dehogya. Szó szerint veendő. Ez a rokonság teszi lehetővé önnek, hogy még jobban szolgálja a Szíriuszt, mint mások.

De a viselkedésében azért volt valami száraz távolságtartás, és Lucky menten észrevette, milyen ellenséges feszültség van a két idősebb katona és a fiatalabb, kétségkívül befolyásosabb ember között, aki a Szíriusz legfőbb hadurának a rokona.

Zayon megpróbálta elterelni a figyelmet e kínos közjátékról, és kedvesen odafordult Luckyhoz:

- Elmondták önnek az ajánlatunkat?

- Arra gondol, hogy hazudjak a csillagközi konferencián?

Zayon bosszúsna és kicsit zavartnak látszott:

- Én arról a javaslatról beszélek, hogy csatlakozzék hozzánk, hogy legyen ön is szíriuszi.

- Eddig még nem jutottunk a beszélgetésben, tiszt uram.

- Nos, fontolja hát meg! Szolgálatunk jól ismeri önt, tiszteljük a képességeit és a teljesítményeit. Mindezt csak elvesztegeti annak a Földnek a szolgálatában, mely egy szép napon vesztes lesz a biológiai tények következtében.

- Biológiai tények? - húzta össze a szemöldökét Lucky. - A szíriusziak, Zayon tiszt úr, a Föld-lakóktól származnak.

- Azoktól, de nem minden Föld-lakótól; csupán néhánytól, a legjobbaktól, akiknek a kezdeményezésével és erejével megvalósítottuk a csillagok gyarmatosítását. Mi ügyelünk a tiszta származásra; nem engedjük meg, hogy holmi gyenge gének miatt elkorcsosuljunk. A nem megfelelőt kigyomláljuk magunk közül, így tiszta és erős a fajtánk, míg a Föld betegek és nyomorékok konglomerátuma maradt.

- Épp itt volt rá az élő példa, valamivel előbb, a tanácsos társa - fakadt ki Devoure. - Már attól is dühbe gurultam és undorodtam, hogy egy szobában kell lennem vele; egy majommal, egy ötlábnyi lényvel, az emberi nem megsűfölgőjével, egy deformált...

- Jobb ember, mint maga, a szíriuszi - mondta lassan Lucky.

Devoure felemelkedett, keze ökölbe szorult és remegett. Zayon azonnal feléje fordult, és kezét a vállára tette.

- Üljön le, Devoure, nagyon kérem, és hagyja, hogy folytassam! Nincs idő olyasmin veszekedni, ami nem tartozik a tárgyhoz.

Devoure durván ellökte Zayon kezét, de azért ülve maradt.

Zayon azonnal folytatta, igen határozottan:

- A külső világok szemében, Starr tanácsos, a Föld borzasztóan fenyegető, szubhumán lényekkel teli bomba, mely bármikor robbanhat, és beszennyezheti az egész Galaxist. Mi nem akarjuk, hogy ez megtörténjék; nem engedhetjük, hogy megtörténjék. Ezért harcolunk: a tiszta emberi fajért, mely az ép egyedekből áll.

- Vagyis azokból, akik *önök* szerint épek - mondta Lucky. - De ez sokféle formában és alakzatban lehetséges. A Földön a nagy emberek magasaktól és alacsonyaktól is származhatnak, mindenféle fejformájúaktól, bőrszínűektől és különféle nyelvet beszélőktől. A változatosság a mi megváltásunk és minden ember megváltása.

- Ön csak szajkózza, amit betanult. Tanácsos, hát nem látja, hogy közénk tartozik? Ön magas, erős, éppolyan felépítésű, mint egy szíriuszi; megvan önben a szíriusziak bátorsága és merészsége. Miért keveredne az olyan ember, mint ön, a Föld szemetével, pusztán azért, mert történetesen a Földön látta meg a napvilágot?

- Mindebből az következik, uram, hogy azt kívánja tőlem: menjek el a csillagközi konferenciára a Vesztára, és úgy nyilatkozzam, ahogy azt a szíriusziak elvárják tőlem.

- A Szíriusznak segítve, igen, de az igazat mondva. Ön kémkedett utánunk. A hajója fel volt fegyverezve.

- De hiszen csak az idejét vesztegeti. Mr. Devoure már megbeszélte velem a dolgot.

- És ön csakugyan beleegyezett, hogy szíriuszivá legyen? - ragyogott fel már a lehetőségtől is Zayon.

Lucky egy oldalpillantást vetett Devoure-ra, aki közönyösen vizsgálgatta a keze fejét.

- Nos - mondta Lucky -, Mr. Devoure valahogy másképp tette meg az ajánlatát. Valószínűleg azért nem értesítette önöket az érkezéséről, hogy négy szemközt és a saját szája íze szerint beszéljen velem a dologról. Röviden annyit mondott, hogy a szíriuszi érdekek figyelembevételével vegyek részt a konferencián, mert amennyiben nem ezt teszem, akkor Colost, a barátomat kirakják egy leszerelt űrhajóra, hogy éhen haljon.

A szíriuszi tisztek lassan Devoure felé fordultak, aki még mindig behatóan tanulmányozta a kézbutykeit.

- Uram - intézte Yonge egyenesen Devoure-hoz a szavait -, az ilyesmi nem tartozik a Szíriusz szolgálati hagyományai közé...

Devoure haragja hirtelen fellángolt.

- Nem vagyok katona, és füttyülök a hagyományaikra. Ez a bázis az én gondjaimra van bízva, és én felelek a biztonságáért. Magukat kijelölték ugyan, hogy kísérjenek el a Vesztára, hogy a konferencián a Szolgálatot is képviselje valaki, de a fődelegátus én leszek, és kizárólag én felelek a konferencia kimeneteléért. Ha nem tetszik ennek a Föld-lakónak az a halál mód, amit a makimajom barátjának előkészítettünk, akkor csupán annyit kell tennie, hogy beleegyezik a feltételeinkbe, és az én fenyegetésem hatására sokkal inkább beleegyeznek, mint a maguk ajánlatára, miszerint legyen ő is szíriuszi.

- És csak figyeljenek még! - folytatta Devoure felpattanva, és dühöngve a szoba túlsó felébe masírozott, majd szembefordult a két megfagyott képű, fegyelmezetten hallgató tiszttel. - Elegendem van a maguk közbelépéséből. A Szolgálatnak épp elég ideje volt rá, hogy kifundáljon valamit a Föld ellen, és ebben a tekintetben épp elég szerencsétlen rekordot állított fel. Csak hadd hallja a Föld-lakó is. Jobban tudja, mint bárki más. A Szolgálat teljesítménye *gyalázatos*, és a Föld-lakót nem a Szolgálat fogta el, hanem én. Önöknek, uraim, egy kicsit több rámenősségre lenne szükségük, és nekem az a szándékom...

Ebben a pillanatban belépett egy robot.

- Gazdáim, engedelmet, hogy parancs nélkül lépek be, de az volt az utasításom, hogy jelentsem, a kicsi gazda, akit letartóztattunk...

- Colos! - ugrott talpra Lucky. - Mi történt vele?

Colos, miután a két robot kivonszolta a szobából, vadul gondolkodni kezdett. Igazából nem is a szökés lehetőségén törte a fejét. Nem volt annyira valóságtól elrugaszkodott, hogy azt higgye, keresztülvághatja magát egy horda roboton, és csak úgy egyszerűen megléphet egy ilyen jól szervezett bázisról. Ez még akkor sem sikerülhetne, ha rendelkezésére állna a *Bolygó Starr*, amiről pedig szó sincsen.

Ennél többről volt szó.

Luckyt kísértésbe hozták, hogy legyen áruló és becstelen, s Colos élete a csalétek.

Más szóval Luckyt nem szabad kitenni ennek. Nem szabad megmentenie Colos életét azon az áron, hogy hazaáruló lesz. Ugyanakkor Colos életét sem áldozhatja fel a becsületéért, hogy aztán holtáig cipelje ennek a bűnnek a terhét.

Egyetlen út nyílik az alternatíva elkerülésére. Colos hideg fejjel végiggondolta. Ha valamilyen úton-módon úgy halna meg, hogy abban Luckynak semmi része se legyen, akkor a nagy Föld-lakónak még gondolatban sem kellene a halálával vádolnia magát. És akkor nem volna többé egy élő Colos, akivel zsarolni lehet őt.

Colost beleszuszkolták egy kis diagrafitációs autóba, és elindultak egy újabb kétperces útra.

De az a két perc elég volt, hogy a dolgok kristálytisztán összeálljanak. A Lucky mellett töltött évek boldog, izgalommal teli évek voltak. Ezalatt teljes életet élt, és félelem nélkül nézett farkasszemet a halállal. Most is félelem nélkül tudja fogadni a halált.

Ám a gyors halál se legyen annyira gyors, hogy egy kicsit ne fizesse vissza Devoure-nak az adósságát, Colost soha életében senki sem inzultálhatta így, megtorlás nélkül. Nem halhat meg, amíg vissza nem adta a kölcsönt. Amikor Colos az arrogáns szíriuszira gondolt, olyan düh öntötte el, hogy egy pillanatig nem is tudta, mi hajtja jobban: a Lucky iránt érzett barátság vagy a Devoure iránti gyűlölet.

A robotok kiemelték a diagravitációs kocsiból, és egyikük gyengéden végigfuttatta a testén fémmancsát, hogy rutinellenőrzést tartson, vajon nincs-e fegyver a kis Mars-lakónál.

Colos egy pillanatra megrettent, és megpróbált elhúzódni a robot karjaitól.

- Már a hajón kikutattak, mielőtt elvittek! - ordította, ám a robot oda sem figyelt, befejezte a kutatást. A robotok ismét megragadták, és arra készültek, hogy bevonszolják egy épületbe. Itt a pillanat. Ha már egyszer bedugták egy cellába, mindentől elvágva, akkor nehezebb lesz a dolog.

Colos kétségbeesett elszántsággal előrerúgott a lábával, és elbukfencezett a két robot között. Teljesen azért nem tudott megfordulni maga körül, mert a robotok fogták a karját.

- Aggaszt, uram, hogy ilyen fájdalmas helyzetbe hozta magát - mondta az egyik robot. - Ha nem mocorog, és nem akadályoz meg kijelölt feladatunk elvégzésében, akkor olyan gyengéden tartjuk, amennyire csak tudjuk.

Colos azonban tovább zugkapált, majd velőtrázó hangon felsikoltott:

- *A karom!*

A robotok azonnal letérdeltek, és óvatosan a hátára fektették Colost.

Fái valamije, uram?

- Ostoba fajankók, eltörték a karomat! Ne nyúljatok hozzám! Hozzatok ide egy embert, aki tudja, mit kell csinálni egy eltört karral, vagy hozzatok egy robotot, az is jó lesz! - Nagyot nyögött, és az arca eltorzult a fájdalomtól.

A robotok lassan hátrahúzódtak, de a szemüket nem vették le róla. Érzéseik nem voltak, nem is lehettek. De a belsejükben ott volt a pozitronagy pályája, melyet a Robotok három törvényének betartásához igazított. Ha be akarják tartani a Második törvényt - mely a Parancsok végrehajtására kötelezte őket, ebben az esetben olyan parancs végrehajtására, hogy vigyenek meghatározott helyre egy emberi lényt, ezzel azonban megszegik az Elsőt: hogy soha nem okozhatnak fájdalmat egy emberi lénynek. Mindez finom kis pozitronkáoszt okozott az agyukban.

- Hozzatok segítséget - a Mars homokjára! Segítség! - üvöltötte Colos.

Ez parancs volt, az Első törvény pancsa, amit teljesíteni kell. Egy emberi lény bajban van. A robotok megfordultak és elindultak - és Colos jobb keze villámgyorsan kutatni kezdett valami után csípőig érő csizmájában. Fürgén fölegyenesedett, a tenyerében ott melededett a zümmögője.

Az egyik robot visszafordult a hangra, és mivel pozitronagyában már óriási volt a zűrzavar, csak gyenge, selypítő hangon tudott megszólalni.

- Akkoj hát még szem fáj szemmije szem?

A másik robot is megfordult.

- Vigyetek vissza szíriuszi uratokhoz! - parancsolta Colos.

Ez ugyan újabb parancs volt, de már nem vonatkozott rá az Első törvény. Elvégre senki sem bántalmazott emberi lényt. Ezt a felfedezést sem döbbenet, sem meglepetés nem követte. A legközelebb lévő robot immár újból tiszta hangon szólalt meg:

- Ha mégsem sebesült meg a karja, akkor az eredeti utasításunkat kell követnünk. Kérem, jöjjön velünk! Colos nem vesztegette az idejét. A zümmögő hangtalanul felvillant, és a robot feje egy cseppnyi olvadt fémmé vált. Ami még megmaradt belőle, az összeplattant.

- Nem sokat segít, ha lerombolja a működőképességünket - mondta a másik robot, és Colos felé indult. A Harmadik törvény az önvédelemről szól. A robot pusztán a Harmadik törvény alapján nem tagadhatja meg, hogy parancsot teljesítsen (vagyis a Második törvényt). Így hát törvényszerű, hogy belesétál a rászegezett zümmögőbe. És semmi kétség, mindenfelől jönnek a robotok, hiszen menten leadták a rádiójelzést, mielőtt Colos először kért segítséget a törött karjához.

Mindnyájan belesétálnak a zümmögőbe, de épp elegen túlélnek még a lövedékeket. Akik pedig túlélnek, azok lebírják Colost, és elhurcolják börtönébe. Ezzel megfosztják a gyors halál lehetőségétől, és Lucky még mindig ott marad az elviselhetetlen alternatívával. Csak egy kiút van. Ha Colos a saját homlokának szegezi a fegyvert.

- Egy lépéssel se közelíts! Egy mozdulat, és lövök. És akkor megölsz! - kiáltotta átható hangon Colos.

Ez a lehetőség erőt adott neki. Ha mást nem lehet tenni, akkor ez a legjobb.

De a robotok megálltak. Meg se moccantak. Colos lassan egyikről a másikra nézett. Az egyik robot fej nélkül hevert a földön, hasznavehetetlen fémdarab. A másik állt, a karja félig Colos felé lendült. A harmadik úgy százlábnnyira tőle épp egy lépésmozdulat közben dermedt meg.

Colos lassan megfordult. Az egyik épületből kijött egy robot. Épp most ért a küszöbre. Távolabb még több volt belőlük. Mintha valami rontás érte volna őket, amitől azonnal megbénultak.

Colos nem lepődött meg túlságosan. Az Első törvény hatása. Ez a törvény minden egyebet háttérbe szorít: parancsokat, a saját létüket, mindent. Moccanni sem tudnak, ha a mozdulatuk emberi életet fenyeget.

- Minden robot, egy kivételével - mutatott Colos a hozzá legközelebb állóra, amelyik a roncs társa volt -, menjen innen el! Azonnal térjete vissza előző megbízatásokhoz, engem pedig felejtsetek el mindennel együtt, ami itt történt! Ha megszegitek, az az azonnali halálomat jelenti.

Egy kivételével tehát mindenki elment. Szigorú bánásmód volt, és Colos bösz arccal leste, hogy vajon a pozitronokat hajtó helyzeti energia elég intenzív-e ahhoz, hogy megrongálja a platina-irídium szivacsot, a robotagy lényegét.

Colosban a Föld-lakók robotok iránti bizalmatlansága élt, és hön remélte, hogy mindez így van.

Ekkorra már egy kivétellel minden robot eltávozott. A zümmögő túje még mindig Colos halántékának szegeződött.

- Vigyél vissza a gazdádhoz - parancsolta Colos az ottmaradt robotnak. (Szíve szerint ugyan durvább szót használt volna, de ugyan mit érthet ebből egy robot? Így hát nagy nehezen lenyelte.)

- Most azonnal és gyorsan - folytatta. - Az úton ne engedelmessédj más főnöknek vagy robotnak. Itt van ez a zümmögő, és ha főnök közeledik hozzám, akkor használni is fogom, vagy magam ellen fordítom, ha úgy hozza a szükség.

A robot rekedten válaszolt. (Lucky elmondta egyszer Colosnak, hogy a pozitron működési zavarának a legelső jele az, ha a hang árnyalata megváltozik.)

- Követem a parancsot. Uram, biztosra veheti, hogy semmit sem teszek, amivel akár önnek, akár más főnöknek bármi bajt okoznék.

Megfordult, és a diagravitációs kis autó felé indult. Colos követte. Félig-meddig felkészült holmi csalafintaságra, de semmi ilyesmi nem történt. A robotok tűzön-vízen át, gépiesen teljesítik feladatukat. Ezt nem szabad elfelejteniük. Csak az emberek tudnak hazudni vagy csalni.

Devoure irodája előtt megálltak.

- A kocsiban várok - mondta Colos. - Nem akarok bemenni. Eredj be, és mondd meg Devoure úrnak, hogy Colos úr szabad, és vár reá. - Colos erősen küzdött ugyan, de ezúttal nem tudta legyőzni a kísértést. Túl közel volt most Devoure ahhoz, hogy uralkodjon magán. - Mondd meg, hogy vonszolja ide azt a hájas testét. Mondd meg, hogy kiállhat velem akár zümmögővel, akár ököllel, nem érdekel, mivel. Mondd meg, hogy ha annyira betojt, hogy egyiket sem meri választani, akkor bemegegyek érte, és lerúgom innen, hogy meg sem áll a Marsig.

Sten Devoure hitetlenkedve meredt a robotra, sötét arca még jobban elsötétült, szeme dühösen pislogott *sűrű* szemöldöke alól.

- Úgy érted, szabadon van? És fegyver van nála? A tisztekre nézett, akik sápadt döbbenettel meredtek rá. (Lucky egy "Nagy Galaxis"-t mormolt, és mélyet lélegzett. A fékezhetetlen Colos mindent elpancsol, ráadásul az életével játszik.)

Zayon szolgálattevő tiszt nehézkesen feltápáskodott.

- Nos, Devoure, ugyebár nem tételezi fel a robotról, hogy hazudik? - A falitelefonhoz lépett, és benyomta a vészjelző kombinációt. - Ha a bázisunkon felfegyverzett és mindenre elszánt Föld-lakó van, akkor jobb, ha akcióba lépünk.

- De honnan vett fegyvert? - Devoure még mindig nem tudott úrrá lenni zavarodottságán, most azonban az ajtó felé indult. Lucky követte, de a szíriuszi azonnal megfordult. - Maga itt marad, Starr!

- Itt maradtok a Föld-lakóval - fordult a robotokhoz. - Semmilyen körülmények között sem hagyhatja el az épületet.

Úgy tetszett, hogy végre elszánta magát. Kirohant a szobából, és maga után húzott egy nehéz sugárpisztolyt. Zayon és Yonge kissé haboztak, gyors pillantást vetettek Luckyra és a robotra, majd ők is elszánták magukat, és Devoure után mentek.

A Devoure irodája előtt lévő széles térség a Szíriusz halványkék, mesterséges fényében fűdött. Colos a kellés közepén állt egyedül, tőle százyardnyira öt robot, és minden irányból gyülekeztek a többiek is.

- Gyertek és fogjátok el! - intett Devoure a legközelebb álló robotnak, és Colosra mutatott.

- Nem jöhetnek közelebb - ordított vissza Colos. - Ha még egy mozdulatot tesznek felém, kiégetem a szíved a mellkasodból, és ezek tudják, hogy meg is teszem. Ekkora kockázatot még ők sem vállalhatnak. - És csak állt

ott könnyedén, mókázva.

Devoure felpaprikázva emelte fel a sugárpisztolyt. - Nehogy megsebezsd magad ezzel a fegyverrel intette Colos. - Kicsit túl közel tartod magadhoz.

Beszéd közben jobb könyökét a bal tenyerében nyugtatta. A jobb ökle gyengéden összeszorult, és a zümmögő nyílásából a mágneses tér irányításával épp a második és harmadik ujjá közül kiszökött a nehézhidrogén sugár. A lehető legnagyobb jártasság kellett ahhoz, hogy pontosan összeillessze a hüvelykujjával, de Colos ugyancsak értette a dolgát. Nincs a Naprendszerben emberfia, aki nála jobban csinálta volna.

Pici fehér szikra pattant Devoure sugárpisztolyának a csúcán. Devoure felkiáltott a meglepetéstől, és elejtette a fegyvert.

- Nem tudom, kik azok a fickók, akik veled vannak - mondta Colos. - De akár ők, akár te csak egyet moccanok és a fegyveretek után nyúltok, nem éritek meg a mozdulatotok végét.

- Honnan szerzett fegyvert? - kérdezte végül óvatosan Yonge.

- A robotoknak sincs több eszük, mint a gazdáiknak - mondta Colos. - Az a robot, aki a hajón és idekint átkutatott, olyan valakitől kapott utasítást, akinek halvány gőze sincs arról, hogy a Mars-lakók nem csak arra használják a csizmájukat, hogy a lábukra húzzák.

- És hogyan tudott áttörni a robotokon?

- Úgy, hogy az egyiket megsemmisítettem - mondta nyugodtan Colos.

- Maga *lerombolt egy robotot*? - A három szíriusziból kórusban tört ki az elborzadás hangja.

Colosban egyre nőtt a feszültség. A robotokkal nem törődött, de minden pillanatban megjelenhet még egy ember, aki a háta mögül a biztos távoból lecsaphat rá.

Ahogy a lövésre várt, szinte viszkedett a tarkója. Nos, nyilván egy pillanat lesz az egész. Nem is fogja érezni. És ha ez megtörtént, ezek elvesztik Lucky felett a hatalmukat, és Colos lesz a győztes, még holtában is.

De először meg akarta adni a magáét Devoure-nak, ennek a puha szíriuszi pasasnak, aki az asztal túlsó felén ülve olyanokat mondott neki, amilyeneket senki sohasem mondhatott neki a világegyetemben úgy, hogy sértetlenül vigye el az irháját.

- Mindnyájatokat lelőhetlek. Kössünk egyezséget? - kérdezte Colos.

- Nem lehet le - mondta gyorsan Yonge. - A lövés pusztán annyit jelentene, hogy egy Föld-lakó nyíltan ellenségeskedik a Szíriusz egyik bolygóján. És ez háborút robbantana ki.

- És mellel - horkant fel Devoure -, bármilyen támadást intézne ellenünk, elszabadítaná a robotokat. Azok inkább három embert védenének meg, mint egyet. Tegye hát el azt a zümmögőt, és adja meg magát!

- Rendben van. Küldje el a robotokat, és magának adom meg magam.

- A robotok fogják el - mondta Devoure. Hányavetien odafordult szíriuszi társaihoz. - Még a hátam is borsózik bele, hogy szóba kell állnom ezzel az emberi korccsal.

A zümmögő menten felvillant, és a kis tűzgolyó Devoure szemétől alig egy lábnyira robbant fel.

- Még egy ilyen szó, és azonnal megvakítalak. Ha a robotok csak egyet mozdulnak, mindhármattal végzek, még mielőtt ideérnének hozzám. Lehet, hogy ez háborút jelent, de ti hárman nem éritek már meg, ami ezután jön. Parancsoljátok meg a robotoknak, hogy tűnjenek el, és ha Devoure el tud fogni, akkor megadom magam neki. Odalököm valamelyikőtöknek a zümmögőmet, és megadom magam.

- Ez ésszerűen hangzik, Devoure - mondta mereven Zayon.

Devoure még mindig a szemét dörzsölgette,

- Vegyék már el a puskáját! Menjenek oda, és vegyék el tőle!

Várjanak! Ne mozduljanak! - mondta Colos. Adják becsületszavukat, hogy nem lőnek le, és nem adnak át a robotoknak! Devoure tartóztasson le!

- Hogy én a becsületszavamat adjam *neked*? Devoure majd szétduzzant.

- Nekem. De nem a magáé kell. A másik kettő adja a szavát. A Szíriuszi Űrszolgálat egyenruháját viselik, és adok a szavukra. Ha átadom a zümmögőmet, ígérik, hogy ott maradnak, és hagyják, hogy maga, Devoure, ide jöjjön és pusztá kézzel letartóztasson?

- Szavamat adom rá - mondta Zayon.

- Én is - tette hozzá Yonge.

- Hát ez meg mi? - ágált Devoure. - Nekem semmi gusztusom megérinteni ezt a kreatúrát.

- Félsz? - kérdezte lágyan Colos. - Csak nem vagyok túl nagy falat neked, Devoure? Te gúnyneveket aggattál rám. Most jó lenne, ha a gyáva pofád helyett inkább izmaid lennének, ugye? Itt van a fegyverem, uraim.

Zayon felé hajította a zümmögőt. Zayon kinyújtotta a kezét és elkapta.

Colos várt. Most fog meghalni?

De Zayon zsebre vágta a zümmögőt.

- *Robotok!* - ordította Devoure. Ugyanakkor azonban Zayon is felkiáltott, éppoly erélyesen:

- *Eredjetek innen*, robotok!

- A szavunkat adtuk - jelentette ki Zayon Devourenak. - Önnek kell letartóztatnia.

- Menjek netán utánad? - kérdezte Colos éles hangon, mókázva.

Devoure némán vicsorgatta a fogát, és vonakodva megindult Colos felé. A kis Mars-lakó várt, egy kissé leguggolt, majd egy kicsit oldalra lépett, hogy elkerülje a sebesült csirke módjára utána tekergőző kart.

Ahogy Colos ökle Devoure arcába vágott, az olyan hangot hallatott, mintha fakalapáccsal odacsaptak volna egy káposztafejbe. Devoure hátratántorodott és lecsücscent. Döbrent meglepetéssel meredt Colosra. Az arca jobb felén vörös folt éktelenkedett, és szája sarkából lassan csordogált egy kis vérpatak. Odanyúlt, megnézte a kezét, és amikor meglátta a vért, csaknem komikus hitetlenség látszott rajta.

- A Föld-lakó nagyobb, mint amilyennek látszik - mondta Yonge.

- Nem Föld-lakó vagyok, hanem Mars-lakó - közölte Colos. - Állj fel, Devoure. Vagy tán elgyengültél? Mihez kezdesz voltaképpen a robotjaid nélkül? A szédet is ők törlik meg ebéd után?

Devoure durván felüvöltött, és talpra ugrott, de nem érte el Colost. Ott kóválygott körülötte, nehezen szedte a levegőt, és égő szemmel figyelt.

Colos is ott körözött, figyelte ezt a ziháló testet, mely teljesen elpuhult a jóléttől és a robotok örökös segítségétől, figyelte az ügyetlen kart és esetlen lábat. Egészen biztosra vette, hogy a szíriuszi még soha életében nem verekedett pusztá ököllet.

Colos újra előrelépett, hirtelen biztos mozdulattal elkapta Devoure karját, és megcsavarta. Devoure felordított és hasra esett.

Colos hátralépett.

- No, mi baj? Hisz én nem is vagyok ember, csupán egy tárgy. - Mi bajod?

Devoure a tisztokra nézett, szemében valami halálos volt. Térdre emelkedett, és nyögve tapogatta az oldalát, ahol odaütötte a földhöz.

A két szíriuszi egyetlen mozdulattal sem segített neki. Csak Colost figyelték, ahogy újra és újra odacsap.

Végül Zayon előlépett.

- Mars-lakó, ha folytatja, még komoly kárt tesz benne. Az egyezségünk úgy szól: hagyjuk, hogy Devoure pusztá kézzel elfogja magát, és azt hiszem, minden úgy történt, ahogyan akarta. Ez minden. Most pedig azonnal adja meg magát nekem, különben használom a fegyverét.

De a hangtalanul ziháló Devoure felpattant.

- El a kezekkel! El a kezekkel, Zayon! Ehhez már túl késő. Lépjén hátra, azt mondom! - És magas hangon felvisított: - *Robotok! Ide hozzám!*

- Nekem megadja magát - mondta Zayon.

- Nincs megadás - mondta Devoure, és dagadt képe egészen eltorzult a fájdalomtól és dühtől. - Nincs megadás. Ehhez már túl késő... Te, robot, te, aki a legközelebb állsz... bánom is én, mi az azonosító számod... te! Vidd el... Vidd el ezt a valamit! - Szinte rikoltva bökött Colosra. - *Rombold le! Törd össze! Zúzd darabokra!*

- Devoure! Megőrült? A robotok nem tehetnek ilyet! - pattant fel Yonge.

A robot csak állt, mint a cövek. Nem mozdult.

- Emberi lényt nem üthetsz meg, robot - mondta Devoure. - Ilyet nem is kérek tőled. De ez nem emberi lény.

A robot megfordult, és Colosra nézett.

- Nem hiszi el! - kiáltotta Colos. - Lehet, hogy maga nem tart embernek, de a robotok ezt jobban tudják.

- Nézd csak meg, robot - kapacitálta Devoure. Úgy beszél, mintha ember lenne, de éppannyira nem ember, akárcsak te. Én majd bizonyítom, hogy nem ember. Láttál már valaha ilyen apró embert? Ez a bizonyíték, hogy nem emberi lény. Ez valami állatféle - és bántott engem. Le kell rombolnod.

- Szaladjatok Robotmamához! - kiabálta gúnyosan Colos. Ám a robot már tett egy lépést feléje.

Yonge a robot és Colos közé állt.

- Ezt nem tűrhetem, Devoure - mondta. - Egy robot nem tehet ilyet, már csak azért sem, mert saját maga is tönkremegy belé.

- A felettese vagyok - hörögte Devoure. - Ha még egyszer megpróbál akadályozni, holnap kirúgatom a Szolgálatból.

Az engedelmesség győzött. Yonge visszavonult, de az arcáról aggodalom és borzadály tükröződött.

A robot mind gyorsabban közeledett, Colos óvatosan hátrált.

- Emberi lény vagyok! - kiáltotta.

- Ez nem ember - őrzöngött Devoure. - Nem ember! Tépjétek darabokra! És lassan!

Coloson végigfutott a hideg, a szája kiszáradt. Erre nem számított. A gyors halál, az igen, de ez...

Nem volt már hely a hátrálásra, és a zümmögő sincs már nála, hogy használhassa. Körülötte a robotok, és mindnyájan hallották, hogy ő nem ember.

lapogatta, ám szeme a Colos felé közelítő robotokra tapadt, semmi másról nem vett tudomást.

A kis Mars-lakónak már csupán hatlábnyi tere maradt a visszavonulásra, Devoure azonban egy mozdulatot sem tett, hogy süssse a közeledő robotot, vagy hogy a hátul lévőket előrehívja.

- Devoure - mondta Yonge -, a Szíriusz szerelmére, ember, erre semmi szükség.

- Tartózkodjék a megjegyzésektől, Yonge - válaszolt mereven Devoure. - Ez az emberfeleség lerombolt egy robotot, és valószínűleg másokban is kárt tett. Meg kell vizsgálnunk minden olyan robotunkat, akik ki voltak téve az erőszakoskodás látványának. Megérdelemli a halált.

Zayon csillapítótag Yonge felé nyújtotta a kezét, de az türelmetlenül elhessegette.

- Halál? Rendben van - mondta Yonge. - Akkor hajózzák be, vigyék a Szíriuszra, és törvényes eljárás után végezzék ki. Vagy üljenek föllette törvényt itt a bázison, és adják meg neki a tisztességes halál lehetőségét. De ez nem kivégzés. Csak azért, mert megütötte magát...

- Elég! - üvöltött fel őrzőgő dühvel Devoure. - Elég a folytonos közbeszólásaiból! Le van tartóztatva! Zayon, vegye el tőle a sugárpisztolyt, és dobja ide nekem.

Egy pillanatra megfordult, habár ennyi időre sem szívesen vette le a szemét Colosról.

- Gyerünk, Zayon, vagy az úr minden ördögére esküszöm, magát is tönkreteszem.

Zayon keserűen, némán összehúzta a szemöldökét, és a kezét rátette Yonge-ra. Yonge habozott, ujjai a sugárpisztoly ravaszán babráltak, dühében majdnem meghúzta.

- Ne, Yonge - suttogta gyorsan Zayon. - Ezzel csak őt igazolná. Ha elmúlik a tébolya, visszavonja a letartóztatást. Egészen biztos.

- A fegyvert akarom! - ordibálta Devoure.

Yonge reszkető kézzel kitépte a fegyvert tokjából, és odalökte Zayonnak. Zayon Devoure lábához dobta, aki felvette.

Colos halálfélelmek között leste, hol nyílik alkalma valamilyen cselre.

- Ne nyúljatok hozzám! - kiáltott most fel. - Én is főnök vagyok! - mondta, ahogy a robot hatalmas mancsa a csuklójára kulcsolódott.

A robot habozott, majd még szorosabban fogta. A másik kezével Colos könyökéhez nyúlt. Devoure vihogni kezdett.

Yonge hátat fordított.

- Elvégre nem kötelező végignéznem ezt az aljas büntényt - mondta fojtott hangon. Ez okból azután nem is látott semmit abból, ami ezután történt.

Amikor a három szíriuszi elment, Lucky nyugalmat erőltetett magára. Már csak fizikai szempontból sem volt érdemes pusztá kézzel nekimentani a robotnak. Valahol az épületben kell hogy legyen valami fegyver, amivel tönkretethetné a robotot; meg kellene keresni, és a három szíriuszi is lelőhetné vele.

Hanem a Titánt így sem tudná elhagyni, az egész bázist úgysem győzheti le.

De még ennél is rosszabb az, hogy ha megölik ami előbb-utóbb nyilván bekövetkezik -, akkor veszítene az eredeti, a fontos ügyben, márpedig ezt nem kockáztathatja.

- Mi történik Colos úrral? - kérdezte a robottól. - Állapítsd meg hamar a lényegét!

A robot mindenről beszámolt, és Lucky búsan hallgatta. Hallotta, hogy a robot időnként elnyeli a szavakat és selypít, belebonyolódik a mondandójába, ahogy leírja, hogy Colos mire kényszeríti a robotokat azáltal, hogy azt tettei: bántalmaznak vagy fenyegetnek egy emberi lényt.

Lucky felsóhajtott. Egy robot kimúlt. A szíriuszi törvény minden szigorával lecsaphat Colosra. Lucky épp eleget tudott ahhoz a szíriuszi kultúráról és a robotok iránt tanúsított megbecsülésükről, hogy tisztában legyen vele, a robotrombolásnál nem vesznek figyelembe enyhítő körülményeket.

Hogyan mentse meg most ezt az izgága Colost? Luckynak az jutott eszébe, hogy ímmel-ámmal ugyan, de mennyire szerette volna ott tartani Colost a Mimason. Mindent ő sem láthatott előre, de magában nagyon féltette a temperamentumos Colost azoktól a körülményektől, amelyekbe most, íme, belekerült. Jobban a sarkára kellett volna állnia, hogy maradásra bírja, de ez most már nem segít. Ahogy mindezt végiggondolta, rájött, mennyire szüksége van Colos társaságára.

Akkor hát meg kell mentenie. Valahogyan segítenie kell rajta.

Gyors léptekkel az épület ajtajához tartott, a robot mindenütt a nyomában.

- Az az utasításom, hogy az új szemmi köjülmények között szem hadhatja el az épületet - selypegte.

- Nem hagyom el az épületet - közölte élesen Lucky. - Csak odamegyek az ajtóhoz. Arra nincs utasításod, hogy ebben megakadályozz.

A robot hallgatott egy kicsit, majd újra rákezdte a nótáját.

- Az az utasításom, hogy az új szemmi köjülmények között szem hadhatja el az épületet.

Lucky reménytelenül megpróbálta odébb taszigálni a robotot, az megragadta, moccanás nélkül tartotta, majd hátralökte.

Lucky türelmetlenül beharapta az ajkát. Ha egy robot ép, gondolta, az tagoltan értelmezi az utasításait. Ez a

robot már megsérülhetett valahogyan. Lecsökkent benne a robotok tiszta felfogóképessége.

Márpedig neki látnia kell Colost. Széleseben a tárgyalóasztal felé penderült. Az asztal közepén ott állt az a háromdimenziós képreprodukáló, melyet Devoure használt, amikor felhívta a tiszteteket.

- Te! Robot! - hívta oda Lucky.

A robot odacsoszogott az asztalhoz.

- Hogy működik ez a képreprodukáló?

A robot szörnyű lassan mozgott. A beszéde egyre jobban akadozott.

- A kapcojók a mélyedésben vannak.

- Melyik mélyedésben?

A robot megmutatta, ügyetlenül elhúzva a fal egyik részét.

- Rendben van. És hogyan tudom a középpontba hozni az épület előtti területet? Mutasd meg! Csináld! Oldalra lépett. A robot dolgozott, kétbalkezesen csavargatta.

- Medcinájtam, ujam.

- Hadd lássam! - Az asztalon megjelent a kinti térség apró képe, az alakok egészen picurkák voltak. A robot odébb vánszorgott, és tompán elbáméskodott valamerre.

Lucky nem hívta vissza. A készülékből nem jött hang, de ahogyan Lucky a hangkapcsoló után tapogatózott, hirtelen felfigyelt a képen látható verekedésre. Devoure Colossal harcolt. *Colossal harcolt!*

Mivel érthette el ez a csöpp manó, hogy a tiszt csak ácsorogjanak, és eltűnjék, hogy mindez megtörténjen? Hogy Colos miszlikbe aprítsa ellenfelét? Lucky valahogy nem érzett örömet efelett.

Mindez csak Colos halálával végződhet, és Lucky tudta, hogy ezzel Colos is tisztában van, de nem törődik vele. A Mars-lakó kihívja maga ellen a biztos halált, és minden alkalmat megragad, hogy megbosszulja a rajta esett sértést... Á, az egyik tiszt most leállítja a dolgot.

Ebben a pillanatban Lucky rátalált a hangosító kapcsolóra. A képreprodukálóból hangok törtek ki: Devoure tébolyultan a robotok után üvölt, és azt parancsolja, hogy tépjék szét Colost.

Lucky egy másodperc töredékéig nem volt biztos benne, vajon jól hallotta-e, aztán kétségbeesve az asztalra vágott az öklével, és megperdült maga körül.

Ki kell jutnia innen, de hogyan?

Itt van magányosan, minden társasága egy robot, amelynek roncsolt pozitronagya ahhoz az egyetlen utasításhoz ragaszkodik, hogy mindenáron itt kell tartania Luckyt.

Nagy Galaxis, hát semmi sincs, ami megsemmisíthetné ezt a parancsot? Bár lenne fegyvere, amivel megfenyegethetné, hogy öngyilkos lesz, vagy amivel megölhetné a robotot.

Szeme a fali telefonra tévedt. Utoljára Zayont látta mellette, a vészjelzést használva, amikor Colos akcióba lépett.

- Robot - mondta Lucky. - Gyorsan! Mit lehet ezzel csinálni?

A robot odatotyogott, megnézte a halványvörösén izzó kombinációs gombot, és kínos lassúsággal kinyögte:

- Ed ujaszág ajja utaszíthatja vele a jobotokat, hod készüljenek hadijendbe.

- Hogyan jelezhetném, hogy álljon hadirendbe az összes robot? Úgy, hogy ez hatálytalanítson minden folyamatban lévő parancsot?

A robot rábambult, és Lucky szinte az árület határán megragadta, s a kezét rángatta.

- Mondd meg! Mondd meg!

Megértette egyáltalán? Vagy roncsolt agyában még mindig azok az utasítások ragadtak meg, amelyek visszatartják, hogy információt adjon neki?

- Mondd meg! Vagy inkább tedd meg, tedd meg! A robot egy örökkévalóságnak tetsző pillanat alatt kinyújtotta egyik ujját a készülék felé, és lassan benyomott rajta két gombot. Majd elvette az ujját, és megállt.

- Ez minden? Megcsináld? - követelte kétségbeesve Lucky.

A robot pedig szépen megfordult, és egyetlen léptekkel (fél lábát észrevehetően maga után húzva) odasétált az ajtóhoz és kimasírozott.

Lucky mindent elsöprő ilyvágtaival utánarohant, ki az épületből, és átszáguldott azon a száz yardon, ami elválasztotta Colostól és a három szíriuszitól.

Yonge, aki rémületében elfordult, hogy ne lássa a szerinte most következő rémséget, azt, ahogy egy emberi lényt vérfagyasztó módon megölnek, nem hallotta azt a halálsikolyt, amire számított. Ehelyett azt hallotta, hogy Zayon felmordul, Devoure pedig vadul felordít.

Megfordult. A Colost tartó robot immár nem tartotta Colost. Nehézkes futással elszaladt. És a láthatáron lévő összes robot követte.

És a Föld-lakó, Lucky Stan egyszerre ott termett Colos mellett.

Lucky Colos fölé hajolt, a kis Mars-lakó erősen dörzsölgette a bal karját, és csak a fejét rázta.

- Egy perc múlva, Lucky, ha csak egyetlen perccel később érkezel...

Devoure vadul, de teljesen hasztalanul üvöltözött a robotokkal. Ekkor a levegőt hirtelen a hangosbeszélő

készülék lármája töltötte be.

DEVOURS PARANCSNOK, UTASÍTÁST KÉRÜNK. MŰSZEREINK NEM JELEZNEK ELLENSÉGET. MAGYARÁZATOT KÉRÜNK A HADPARANCSRA. DEVOURS PARANCSNOK...

- A hadparancs - mormogta kábultan Devoure. Nem csoda, ha a robotok... Ez *a maga* műve - esett a pillantása Luckyra.

- Igen, uram - bólintott Lucky.

Devoure összeszorította dagadt felső ajkát.

- Az okos leleményes tanácsos - mondta durván - e percben megmentette a majmát. - Fegyverét Lucky rekeszizmának szegezte. - Menjen az irodámba! Mindnyájan menjenek be! Maga is, Zayon. Mindenki.

Az íróasztalán lévő képadó-vevő örületes zümmögést csapott. Megzavart alattvalói nem találták Devoure-t az irodájában, így a hangosbeszélőhöz fordultak.

Devoure a hangot meghagyta, csak a képet zárta el. - Hadparancs visszavonva. Tévedés történt - hörögte.

Az adó másik oldalán lévő ember hadart valamit, amire Devoure élesen felelt:

- A képpel semmi baj sincs. Valami zavar támadt. Mindenki térjen vissza a rutinmunkájához! - De a keze akaratlanul ott lebegett az arca és a kép helye között, mintha attól félne, hogy az a másik mégis odaláthat, és észreveszi az arcát - és elcsodálkozik rajta.

Yonge orrlukája csak úgy lángolt, ahogy figyelte és lassan dörzsölgette sebhelyes felső karját.

Devoure leült.

- Mindenki állva marad - parancsolta, és komoran meredt egyik arcra a másikra. - Ennek a Mars-lakónak meg kell halnia, jóllehet nem a robotom kezétől és nem leszerelt űrhajóban. Majd kieszelek valamit; és ha maga, Föld-lakó, netán azt képzelem, hogy megmentette, nagyon téved. Biztos lehet benne, hogy valami sokkal szórakoztatóbb módot eszelek ki; kiváló képzelőerővel rendelkezem.

- Követelem, hogy hadifogolyként kezelje! - mondta Lucky.

- Nincsen háború. A barátja kém. Megérdemli a halált. Robotrombolást követett el. Így kétszeresen is halálbüntetést érdemel. Kezet emelt rám - remegett meg a hangja. - Legalább egytucatnyi halál jár neki.

- Megvásárolom a barátom életét - suttopta Lucky.

- Nem eladó.

- Magas árat fizetek érte.

- Hogyan? - vicsorgott vérengzően Devoure. - Talán bizony tanúskodni akar a konferencián, ahogy kívántuk magától? Csakhogy ehhez már késő. Ez már nem elég.

- Erről semmilyen körülmények között sem lehet szó. Nem teszek hamis esküt a Föld ellen, de van valami, amit elmondhatok magának; olyan igazság ez, amiről nincsen tudomása.

- Ne alkudozz velem, Lucky! - szólt közbe Colos.

- Igaza van a majomnak - vélte Devoure. - Ne alkudozzon! Mondhat, amit akar, nem vásárolja meg velem. Az egész Földért sem adom ki a kezemből.

- Én a kevesebbet odaadnám a többért - vetette magát közbe Yonge. - Hallgassa meg a tanácsost! Talán ér annyit az életük, mint az információjuk.

- Maga ne provokáljon! - rivallt rá Devoure. - Maga letartóztatásban van.

Yonge azonban felkapott egy széket és odavágta, hogy csak úgy reccsent.

- Visszautasítom! Maga engem nem tartóztathat le! Én katonatiszt vagyok. Engem nem végeztethet ki csak úgy kapásból. Akárhogy is provokálom, nem dacolhat velem. Maga engem bíróság elé tartozik állítani. És akármiféle bíróság lesz is az, egy kis mondanivalóm lesz a számukra.

- Csakugyan? - mondta megvetően Devoure.

Az idősebb tisztből most hirtelen csak úgy áradt a fiatal arisztokrata iránt érzett minden ellenszenvé:

- Csakugyan! Például arról, ami ma történt: arról, hogyan páholta el magát egy öt lábra nőtt Föld-lakó, aki addig verte, míg csak maga jajgatni nem kezdett, és Zayonnak kellett közbelépnie, hogy megmentse az életét. Zayon kiváló tanú lesz. Minden tökfilkó emlékszik majd rá a bázison, hogy maga e naptól fogva nem merte mutogatni az arcát - vagy talán meg meri mutatni az összevert képét, mielőtt begyógyul?

- *Csend!*

- Majd később csöndben maradok. Nem szólok egy szót sem - ha végre felhagy azzal, hogy alárendeli a Szíriusz jólétét a privát gyűlölködésének. Hallgassa meg, mint mond a tanácsos! - Luckyhoz fordult. Garantálom, tisztességesen megalkuszunk.

- Miféle tisztességes alkuról beszél? - pattant fel Colos. - Maga és Zayon egy szép napon arra ébrednek, hogy halva találják magukat holmi balesetből kifolyólag, Devoure pedig sajnálkozik, és virágot küld a sírjukra. Mindezt természetesen azután, amikor már senki sincs, aki elmondhatná, hogy ő robotok mögé bújít, hogy egy Mars-lakó ellen védje az irháját. És ezzel minden úgy lesz, ahogy ő szeretné. Akkor hát minek ide alku?

- Nem így lesz - mondta makacsul Yonge. - Mert ahogy elmegyek innen, egy órán belül elmondom a teljes történetet valamelyik robotnak. Devoure nem tudja meg, hogy melyiknek mondom el, és nem talál rá. Ha akár Zayon, akár én nem természetes halállal halnánk meg, az egész história megjelenik a nyilvános szub-éterikus adó-vevőn; ha életben maradunk, akkor mindez nem történik meg. Azt hiszem, ezek után Devoure okosabb lesz

és belátja, hogy jobb, ha sem Zayonnal, sem velem nem esik meg ilyesmi.

- Nem tetszik ez nekem, Yonge - rázta a fejét Zayon.

- El kell fogadnod, Zayon. Te vagy rá a tanú, hogy összeverték. Mit gondolsz, ha nem vagy elővigyázatos, nem teszi meg veled a legrosszabbat? Nézd, én már beleuntam, hogy a Szolgálat becsületét feláldozzam az igazgató unokaöccsének.

- Nos - mondta boldogtalanul Zayon -, mi az ön információja, Starr tanácsos?

- Ez több, mint információ - mondta lassan Lucky. - Ez megadás. Azon a helyen, amit maguk szíriuszi területnek neveznek, még egy tanácsos van. Tekintsék hadifogolynak a barátomat, és a robotrombolás ellenére biztosítsák az életét, én pedig átadom önöknek a harmadik tanácsost.

13

Előjáték a Vesztához

Colos, aki a végén már biztos volt benne, hogy Luckynak van valami haditerve, elszörnyedt.

- Ne, Lucky! Nem akarok ilyen áron megszabadulni!

Devoure is megdöbben.

- Hol? A kutatóink elöl egyetlen hajó sem bújhatott el. Ez hazugság.

- Ha betartják az egyezséget, átadom maguknak azt az embert.

- Az ürre! - morogta Yonge. - Így szól az egyezés. - Várjunk - mondta dühösen Devoure. - Megengedem, hogy mindez értékes lehet számunkra, de azt ajánlja-e Starr, hogy őszintén tanúskodik a Veszta konferenciáján arról, hogy ez a másik tanácsos megszállta a területünket, és Starr önként felfedi a bűvőhelyét?

- Így igaz - mondta Lucky. - Tanúskodni fogok.

- Tanácsosi becsületszavára? - kérdezte gúnyosan Devoure.

- Azt mondtam, hogy tanúskodni fogok.

- Nos, mivel a mi tiszt uraink is így óhajtják, cserében meghagyom az életét. - Hirtelen dühös szikra villant a szemében. - A Mimaszon. Erről van szó, tanácsos? A Mimasról?

- Pontosan.

- A Szíriuszra! - Devoure izgalomban felpattant a helyéről. - Erről majdnem megfeledkeztünk. A Szolgálatnak sem jutott eszébe.

- A Mimas? - mondta elgondolkodva Zayon.

- A Szolgálat még mindig nem képes felfogni mondta rosszindulatú fenyegetéssel a hangjában Devoure. - *A Bolygó Starron* nyilván három ember volt. Hárman léptek a Mimasra; ketten eljöttek; egy hátramaradt. Azt hiszem, Yonge, a maga jelentése erősítette meg, hogy Starr mindig másodmagával dolgozik.

- Mindig így volt - mondta Yonge.

- És nem volt magában annyi rugalmasság, hogy feltételezze egy esetleges harmadik jelenlétét? Akkor hát menjünk a Mimasra? - Devoure az új fejlemény feszültségében, úgy látszik, elveszítette örületes bosszúszomját, és csaknem olyan mókásan ironikus volt, mint amikor a két Föld-lakó először landolt a Titánon. - Vajon részeltet minket abban a szerencsében, tanácsos, hogy velünk tart?

- Természetesen, Mr. Devoure - mondta Lucky. Colos hátat fordított és odébb ment. Sokkal pocékabbul érezte magát, mint abban az utolsó pillanatban, amikor a robot fémmancsa ránehezedett, hogy széttépje.

A Bolygó Starr újból az űrben volt, de ezúttal nem független hajóként. Mágneses kapoccsal rögzítették a szíriuszi hajóhoz, és annak a tempójában haladt.

A Titántól a Mimasig két napon át tartott az út, nehéz idő volt ez Lucky számára, keserű, bizonytalan idő.

Elveszítette Colost, elszakították tőle, és a szíriuszi hajón helyezték el. (Devoure kifejtette, hogy jó magaviseletüket csak a külön hajón szállításuk garantálja.)

A hajó másik utasa Harrig Zayon, a Szíriuszi Űrszolgálat tisztje volt. Valami merevség volt a viselkedésében: Többé nem kísérletezett eredeti elképzelésével, hogy meghódítsa Lucky Starrt a szíriuszi nézetek elfogadásának, Lucky azonban nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy ő próbálkozzék. Megkérdezte Zayontól, vajon az ő szemében Devoure képviseli-e a Szíriuszt benépesítő felsőbbrendű emberfajt.

- Devoure nem részesült szolgálati kiképzésben, és nem ismeri a Szolgálat fegyelmét. Devoure az indulatai után megy - mondta kényszeredetten Zayon.

- Yonge kollégája szerint ez sokkal figyelemreméltóbb dolog. Ő nem csinál titkot a Devoure-ról alkotott rossz véleményéből.

- Yonge egy... egy különleges nézetet képvisel a Szolgálatnál. A karján lévő sebhely is annak a következménye, hogy valami nézeteltérése akadt, amikor a Központi Testület jelenlegi igazgatója hatalomra került.

- Devoure nagybátyja?

- Igen. A Szolgálat az előző igazgató pártján állt, és Yonge tisztí becsülettel teljesítette a Szolgálat parancsait. Ezért aztán az új rezsim nem léptette elő. Ó, aztán kiküldték ide, és rábízta a Szíriusz képviselőt a Vesztén, de a valóságban Devoure alá tartozik.

- Az igazgató unokaöccsének a beosztottja.

- Igen. És ezt Yonge igen zokon veszi. Yonge képtelen megérteni, hogy a Szolgálat állami szervezet, és nem kérdőjelezheti meg az állam politikáját, nem foglalkozhat afféle kérdésekkel, hogy milyen egyéni vagy csoportos kormányzás alatt áll. De Yonge mindenekfelett kiváló tiszt.

- De arra a kérdésemre még nem válaszolt, vajon mennyire képviseli Devoure a szíriuszi elitet.

- És a maga Földjén hogy áll ez a dolog? - kérdezett vissza mérgesen Zayon. - Maguknál nincsenek nem megfelelő vezetők? Vagy éppenséggel gonoszak?

- Nagyon sokan vannak - válaszolta Lucky. - De a Földön óriási a keveredés, igen változatosak vagyunk. Egyetlen vezető sem maradhatna sokáig hatalmon, ha nem képvisel kompromisszumos álláspontot. A kompromisszumra hajló vezetők talán nem annyira dinamikusak, de nem is zsarnokok. Önök a Szíriuszon uniformizálják magukat, és ennek az azonosságának a vonalán egy uralkodó a szélsőségig is elmehet. Ez okból az önkényuralom és a politikai erőszak nem olyan kivételes közjáték, mint a Földön, hanem ez az önök szabálya.

Zayon felsóhajtott, azután hosszú órák teltek el, míg újból Luckyhoz szólt. Addig nem is került rá sor, míg a képernyőn meg nem pillantották a Mímast, és lassítani nem kezdtek a leszálláshoz.

- Mondja, tanácsos - kezdte Zayon -, kérdezhetek valamit magától? Ez is valami trükkféle?

Luckynek összeszorult a gyomra, de nyugodtan válaszolt.

- Mit ért trükkön?

- Csakugyan van egy tanácsos a Mímason?

- Igen, van. Mit képzél? Hogy nagy keservesen elrejtettem valamit a Mímason, ami mindnyájunkat a levegőbe repíti?

- Valami ilyesmire gondoltam.

- Mit nyernék vele? Egyetlen szíriuszi hajó és egy tucat szíriuszi megsemmisülését?

- Visszanyerné a becsületét.

- Alkut kötöttem - rándította meg a vállát Lucky. - Itt van az egyik tanácsosunk. Odamegyek, kihívom, és nem lesz ellenállás.

- Nagyszerű - bólintott Zayon. - Azt hiszem, ezek után nem lesz magából szíriuszi. Jobb, ha Föld-lakó marad.

Lucky keserűen elmosolyodott. Ez hát Zayon ingerültségének a forrása. Nyakas szolgálattévő tisztí becsületérzete tiltakozik Lucky viselkedése ellen, még akkor is, ha Lucky ezzel a Szíriuszhoz használ.

Hector Conway főtanácsos a Földön, a Nemzetközi Város központi kikötőjében arra várt, hogy elinduljon a Vesztára. Lucky felől azóta sem kapott hírt, hogy a *Bolygó Starr* bebújt a Hidalgo árnyékába.

A Bernold századossal küldött kapszula a maga kurta mivoltában jellemző volt Luckyra, akinek rendszerint helyén volt az esze. Az egyedüli kiutat a konferencia összehívása jelenti. Az Elnök azonnal belátta, és habár a kabinet tagjai közül néhányan hadakoztak ellene, ezeket hamarosan leszavazták.

Még a Szíriusz is (ahogy azt Lucky megjósolta) örömmel üdvözölte az elképzelést. Nyilvánvalóan épp ezt akarta elérni a szíriuszi kormány is: a konferencia bizonyára sikertelen lesz, és ezek után már a saját kedvük szerint indíthatnak háborút. Látszatra minden utókártya az ő kezükben van.

Ez volt az oka, hogy arra törekedtek, mindez, amennyire csak lehetséges, ne kerüljön a nyilvánosság elé. Ha kellő elővigyázat nélkül kiszivárognak valamilyen részlet a szub-éterikus adó-vevőn, akkor a felháborodott közönség ellenállhatatlanul belerángatná a Föld kormányát, hogy háborút indítson az egész Galaxis ellen. A konferencia összehívása csak rontana a dolgon, mert úgy értelmezhetnék, mintha a Földet gyáván eladták volna a Szíriuszhoz.

Ám a teljes titoktartás lehetetlen volt, a sajtó tehát dühöngött és lázadott, amiért felhívított kormányjelentésekkel etetik a népet. A hangulat napról napra rosszabbodott.

Az Elnöknek legalább addig kell húznia a dolgot, míg a konferencia össze nem ül. Ha azután a konferencia sikertelen lesz, ez a jelenlegi helyzet csurgatott méznek tetszik majd ahhoz képest, ami akkor következik.

Az ezt követő általános felháborodásban nem elég, hogy háború lesz, hanem a Tudományos Tanács mindenestül hitelét veszti, ráadásul a Földi Birodalom akkor veszíti el legerősebb fegyverét, amikor a legnagyobb szüksége lenne rá.

Hector Conway hetek óta csak altatókkal tudott aludni, és hosszú pályafutása alatt először esett meg, hogy egész komolyan kezdett foglalkozni a visszavonulás gondolatával.

Keservesen feltápászkodott, és odament az útra készen álló hajóhoz. Egy hét múlva a Vesztán kell lennie, hogy előzetes tárgyalásokat folytasson Doremóval. Ez az öreg, rózsaszín szemű államférfi volt az erő

egyensúlyának tartóoszlopa. Efelől semmi kétség sincs. Ereje kicsiny világának gyengeségében rejtett. Az egész Galaxisban ő volt az a becsületes és érdek nélküli, semleges lény, akire még a szíriusziak is hallgattak.

Ha Conway azzal kezdhethé, hogy meggyőzi... Conway alig vette észre, hogy egy ember közeledik feléje és megállítja - majdnem egymásba ütköztek.

- He? Mi az? - tiltakozott bosszúsan.

Az ember a kalapja karimájához érintette a kezét. - Jan Dieppe a Transz-szub-éterikustól, főnök. Válaszolna néhány kérdésemre?

- Nem, nem. Mindjárt hajóra szállok.

- Tudom, uram. Épp ezért állítottam meg. Nem lesz még egyszer ilyen alkalmam. Természetesen a Vesztára tart.

- Igen, természetesen.

- Hogy megtudjon valamit a Szaturnusz gyalázatáról.

- Nos?

- Mit vár a konferenciától, főnök, mit tud elérni? Gondolja, hogy a Szíriusz hallgat majd a határozatokra és a szavazatokra?

- Igen, azt hiszem, hallgat.

- Mi a véleménye, ellenük szavaznak?!

- Ebben biztos vagyok. Mehetek?

- Sajnálom, uram, de van még valami fontos dolog, amiről a Föld népének feltétlenül tudomást kell most szereznie.

- Kérem. Nem is kell, hogy megmondja, mit kell tudniuk. Biztosíthatom, hogy a Föld népeinek érdeke a szívügyem.

- És vajon ezért engedi meg a Tudományos Tanács, hogy idegen kormányok szavazzanak arról, hogy megtámadják vagy sem a Földi Birodalom területeit? Hogy olyan kérdésben szavazzanak, ami csakis ránk tartozik?

Conwaynak észre kellett vennie a másik udvarias, de sürgető kérdéseiben a rejtett támadást. Elnézett a riporter vállá fölött, és észrevette, hogy a külügyminiszter is ott beszélget egy csoport újságíróval a hajó közelében.

- Mire akar kilyukadni?

- Attól tartok, főnök, hogy a közvélemény megkérdőjelezi a Tanács jóhiszeműségét. Ezzel kapcsolatos az a szíriuszi rádióadás, amit a Transz-szub-éterikus elcsípett, és amit nálunk nem tettek közhírré. Szükségünk van az ön kommentárjára.

- Nincs kommentár. Egy szíriuszi rádióadó belföldi hallgatóknak készült hírei nem érik meg a magyarázatot.

- Csakhogy ez a riport roppant érdekes volt. Például hol van most David Starr tanácsos, a legendás Lucky? Hol van?

- Mi?

- Hagyjuk ezt, főnök. Tudom, hogy a Tanács ügynökei nem kedvelik a nyilvánosságot, de mondja, csakugyan elküldték Starr tanácsost titkos megbízatással a Szaturnuszra?

- Ha így volna is, fiatalember, mit gondol, beszélnek erről magának?

- Igen, mert a szíriusziak már beszéltek róla. Előttük nincs titok. Azt mondják, hogy Lucky Starr betört a Szaturnusz rendszerébe, és elfogták. Igaz?

- Nincs tudomásom David Starr tanácsos jelenlegi hollétéről - mondta feszesen Conway.

- Ez azt jelenti, hogy *lehetséges*, hogy a Szaturnusz rendszerében van?

- Ez azt jelenti, hogy nem tudom, hol van jelenleg. - Az újságíró elfintorította az orrát.

- Jól van. Ha úgy gondolja, hogy jobban hangzik, ha a Tudományos Tanács feje tagadja, miszerint tudomása lenne egyik legfontosabb ügynökének hollétéről, az a maga dolga. De a nép általános hangulata egyre Tanács-ellenesebb. A legtöbben azt beszélik, hogy a Tanács az alkalmatlansága miatt átengedi a Szaturnuszt a Szíriusznak, és a politikai érdeke azt kívánja, hogy ezt az egész ügyet tisztára mossa.

- Ön inzultál. Jó napot, uram.

- A szíriusziak határozottan állítják, hogy Lucky Starrt elfogták a Szaturnusz rendszerében. Ehhez sincs hozzáfűznivalója?

- Nincs. Engedjen az utamra!

- A szíriusziak azt is beszélik, hogy Lucky Starr ott lesz a konferencián.

- Ó? - Conway egy pillanatig nem tudta elrejteni hirtelen támadt érdeklődését.

- Mintha ez érdekelné, főnök. Csak az a bibi, hogy a szíriusziak szerint Lucky *mellettük* fog tanúskodni. - Azt majd meglátjuk - mondta nehezen Conway.

- Beismeri, hogy ott lesz a konferencián?

- Nem tudok róla.

Az újságíró oldalra lépett.

- Rendben, főnök. A szíriusziak épp csak azt beszélik, hogy Starr át is adott már nekik különféle értékes

információkat, és a szíriusziak meggyőződtek arról, hogy agressziót követtünk el a bázisuk ellen. Mondja, mit csinál tulajdonképpen a Tanács? Ellenük harcol, vagy miellenünk?

Conway már tűrhetetlennek érezte a zaklatást. - Nincs kommentár - morogta és elindult.

- Mondja, főnök, Starr nem a maga fogadott fia? - szólt utána a riporter.

Conway egy pillanatra megfordult. Aztán szó nélkül a hajóra sietett.

Mit lehet itt mondani? Mondhatna-e erről mást, mint azt, hogy itt van előtte az a csillagközi konferencia, amely a Föld számára döntőbb, mint a történelme folyamán bármely eddigi találkozó? Hogy ez a konferencia nagy súllyal a Szíriusz javára kezd eldőlni? Hogy csaknem tűrhetetlenül nagy az esély arra, hogy a béke, a Tudományos Tanács és a Földi Birodalom porba hull?

És hogy csupán Lucky próbálkozásainak vékonyka páncélja védi őket.

De volt valami, ami még ennél is jobban nyomasztotta Conwayt - talán még a vesztes háború lehetőségénél is jobban. Az a gondolat, hogy amennyiben a szíriuszi újságíróknak igazuk van, és a konferencia Lucky minden eredeti szándéka ellenére sem lesz sikeres, akkor Lucky a Föld első számú árulójaként vonul be a történelembe! És az igazságot csak nagyon kevesen fogják tudni.

14

A Vesztán

Lamont Finney külügyminiszter hivatásos politikus volt, vagy tizenöt éve szolgált a törvényhozó testületet, és a Tudományos Tanáccsal való kapcsolata sohasem volt túlradóan barátságos. Most már megöregedett, az egészsége sem volt a régi, és hajlamos volt a szörszálhasogatásra. Hivatalosan ő vezette a Vesztára a Földi Birodalom küldöttségét. A valóságban

Conway jól tudta, hogy neki, mint a Tudományos Tanács vezetőjének, föl kell készülnie, hogy magára vegye a kudarc teljes felelősségét - amennyiben az úgy kudarcba fullad.

Még mielőtt beszálltak a hajóba, a Föld egyik legnagyobb utasszállító úrhajójába, Finney is nyilvánvalóvá tette számára a dolgot.

- A sajtó csaknem teljesen ellenőrizhetetlen. Maga a fekete bárány a szemükben, Conway.

- Az egész Föld az.

- *Maga az*, Conway.

- Nos, afelől nincsenek illúzióim - mondta borúsán Conway -, hogy ha rosszra fordulnak a dolgok, a kormány támogatná-e a Tanácsot.

- Félek, hogy nem. - A külügyminiszter aggályos gondossággal beszíjazta magát, fölkészült a felszállás viszontagságaira, és maga mellé tette úrbetegség elleni labdacseit, hogy kéznél legyenek. - Ha a kormány támogatná magukat, az a kormány bukását is magával hozná, és nekünk épp elég bajunk van a háborús készenléttel. Nem engedhetünk meg magunknak politikai instabilitást.

Csöppet sem bízik a konferencia kimenetelében, gondolta magában Conway. Háborúra számít.

- Ide hallgasson, Finney. Ha sor kerülne a legrosszabbra, szükségem lenne olyan hangokra, amelyek segítenek meghiúsítani Starr tanácsos reputációjának a...

Finney menten fölemelte szürke fejét a hidraulikus párnáról, és fakó, fáradt szemével Conwayra meredt.

- Lehetetlen. A maga tanácsosa a saját szakállára ment a Szaturnuszra, sem engedélyt nem kért rá, sem parancsot nem kapott. El volt szánva, hogy vállalja a kockázatot. Ha a dolog rosszra fordul, vége. Mit tehetnék még?

- *Maga tudja*, hogy...

- *Nem* tudom - mondta hevesen a politikus. Hivatalosan semmit sem tudok. Épp elég régóta van már a közéletben ahhoz, hogy tudja: ilyen helyzetben bűnbak kell a népek, ehhez az egyhez ragaszkodik. Starr tanácsos lesz a bűnbak.

Újból hátrahajtotta a fejét, lehunyta a szemét, és Conway is elnyúlt a mellette lévő ülésen. A hajóban mindenki a helyén volt, a motorok távoli mennydörgéssel beindultak, és megemelték a hajót, mely lassan elhagyta a kilövőpályát, és továtűnt az egekbe.

A Bolygó *Starr* ezer mérföldre lebegett a Vesztá fölött, elkapta a bolygó gyenge gravitációját, és motorjait leállítva lassú köröket írt le. A szíriuszi anyahajóról kis mentőcsónakot erősítettek hozzá.

Zayon, a Szinuszi Szolgálat tisztje elhagyta a *Bolygó Starrt*, hogy a Vesztán csatlakozzon a szíriuszi delegációhoz, a helyén egy robot maradt hátra. A mentőhajóban Colos volt, és vele együtt Yonge.

Lucky nagyon meglepődött, amikor Yonge arca tűnt fel az adó-vevőben:

- Mit csinál itt? Colos magával van?

- Itt van. Én őrzöm. Nyilván azt hitte, robot vigyáz rá.

- Csakugyan azt hittem. Vagy az utóbb történetek miatt Colost már nem merik robotra bízni?

- Nem, ez csak Devoure kis játéka, hogy gondoskodják arról: ne legyek ott a konferencián. Egy pofon a Szolgálatnak.

- De Zayon ott lesz - mondta Lucky.

- Zayon - szipáskolt egyet Yonge - megfelelő ember, de nem önálló. Nem veszi észre, hogy a Szolgálat több a parancsok mindenek feletti, vak teljesítésénél; hogy tartozunk annyival a Szíriusznak, hogy ügyeljünk: szigorúan a becsület szabályai szerint vezessék, mint a Szolgálatot magát.

- Hogy van Colos? - kérdezte Lucky.

- Tűrhetően. De nagyon boldogtalannak látszik. Különös, hogy egy efféle külsővel bíró személynek erősebb érzései vannak a kötelességről és a becsületről, mint az olyan embernek, amilyen ön.

Lucky összeszorította az ajkát. Nagyon kevés idő maradt már, és nem idegesítette, ha akármiféle Szolgálathoz tartozó tiszt az ő elveszett becsületéről elmélkedik. Innen már csak egy lépés, és azt firtatja, milyen esélye van arra Luckynak, hogy visszanyerje a becsületét, és ha arra kíváncsiak, mik a valódi szándékai, akkor...

Yonge vállat vont.

- Nos, csak azért hívtam fel, hogy tudjam, rendben van-e minden. Én felelek magáért, amíg átveszik a konferencia előtt.

- Várjon, Yonge. Maga tett nekem egy szolgálatot a Titánon...

- Semmit sem tettem magáért. Csak a kötelességem előírásait teljesítettem.

- Mindegy, maga mentette meg Colos életét és vele együtt az enyémet is. Megtörténhet, hogy a konferencia végeztével a maga élete is veszélybe kerül.

- Az én életem?

- Ha már megtettem a vallomást, Devoure valami okból úgy határozhat, hogy megszabadul magától, még ha azzal a kockázattal jár is, hogy a szíriusziak rájönnek a dologra, mégpedig a Colossal való verekedés miatt.

Yonge keserűen felnevetett:

- Nem nagyon mutogatja magát ezen a kiránduláson, Bent üldögél a kabinjában, és várja, hogy meggyógyuljon az arca. Biztonságban vagyok.

- Nem baj, ha mégis veszélyben érezné magát, próbálja elérni Hector Conwayt, a Tudományos Tanács főtanácsosát. Szavamat adom rá, hogy politikai menekültnek fogja tekinteni.

- Érzem, hogy a jóindulat beszél magából. De azt hiszem, a konferencia után inkább Conwaynak lesz szüksége arra, hogy politikai menedékjogot keressen magának. - Yonge megszakította a rádiókapcsolatot.

Lucky egyedül maradt, lenézett a csillogó Vesztára, és szomorúan arra gondolt, hogy az esélyek mindinkább Yonge igazát látszanak alátámasztani.

A Veszta egyike a legnagyobb aszteroidáknak. Nem olyan nagy, mint a Ceresz, amelynek több mint ötszáz mérföld az átmérője, és óriás az aszteroidák között, de kétszázötvenöt mérföldnyi átmérőjével a második osztályba tartozik, és csak a Pallasz meg a Júnó versenyezhet vele.

A Földről nézve a Veszta a legragyóbb aszteroida, mert a külső héja túlnyomórészt kalcium-karbonáttól áll, nem pedig azokból a sötétebb szilikátokból és fémoxidokból, mint a többi aszteroida.

A tudósok sokat törték a fejüket ennek a kémiai összetételnek a szokatlanságán (amit nem is gyanítottak, amíg le nem szálltak rá; a hajdani asztronómusok úgy hitték, hogy a Veszta jég- vagy fagyott szén-dioxid takaró alatt fekszik), de semmi eredményre sem jutottak. Az újságírók pedig "márványvilág" néven kezdték emlegetni.

Ez a "márványvilág", attól a naptól kezdve, hogy fel kellett venni a harcot az aszteroidaövezet őrkalózaival, átalakult flottabázissá. Felszín alatti barlangjait kitértették, légmentessé tették, és bőven volt rá hely, hogy akár egész flotta kétévi készleteit is elraktározzák benne.

A flottabázis mostanra többé-kevésbé elavult, de a barlangokat kis változtatással át lehetett alakítani (és át is alakították) termékké, ahol a Galaxis minden részéből érkező küldöttek tárgyalhattak.

Élelem- és vízszállítványokat vittek oda, és olyan luxussal rendezték be, amilyenben a flottabázis embereinek soha nem volt részük. Ha az ember belépett a márványpadlózatra, és benyitott a belső részekbe, alig tudta megkülönböztetni a Vesztát egy elegáns földi birodalmi szállodától.

A Földről érkezett küldöttek házigazdaként (a Veszta a Földi Birodalom territórium, ezt még a szíriusziak sem vitatják) kijelölték a lakosztályokat, és gondoskodtak róla, hogy a delegáltaknak minden kényelmük meglegyen. Ide tartozott például az is, hogy minden lakosztályban olyan gravitációs és légköri viszonyokat teremtettek, amilyenhez az oda elszállásolt küldöttek hozzászoktak. A Warrenről érkezzeneknek például mérsékeltlen hűvös légkondicionálást biztosítottak, ami megfelelt hideg hazájuk klímájának.

Nem véletlen, hogy a legnagyobb körültekintést az Elamról érkezett delegáció elhelyezése kívánta. Az Elam kicsiny világ, mely vöröslő törpe nap körül kering. A környéke olyan, hogy szinte elképzelhetetlen, miszerint ott emberi lények egyáltalán létezhetnek. Ám minden tökéletlensége ellenére itt is meglepetéskeltő az emberi találékonyság.

Mivel nincs földi típusú növényzet termesztéséhez elegendő világosságuk, hát mesterséges fényt használnak. Ennek a kifejlesztésében olyan sikeresek voltak, hogy az elamita gabona és élelem már nem csupán elfogadható volt, hanem sikerült az egész Galaxisban a legjobb minőségűvé fejleszteni. Az elamita jólét olyannyira a mezőgazdasági exportra támaszkodott, amit más, jobb természeti adottságú világok sem tudtak elérni.

Az Elam napjának szegényes mivolta miatt történhetett, hogy a biológiai bőrpigmentáció roppant csekély volt. Ezért a lakosság bőre a végtelékig világos.

Az elamita delegáció vezetője például csaknem albinó. A neve Agas Doremo, és több mint harminc éve elismert vezéralakja a Galaxis semleges erőinek. A Föld és a Szíriusz között felmerült minden kérdésben (amelyekben a Szíriusz természetesen mindig a Galaxis végtelékig Föld-ellenes erőit képviselte) ő tartotta az egyensúlyt.

Conway arra számított, hogy ebben az esetben is így lesz. A lehető legbarátságosabb hangulatban lépett az elamiták részére kijelölt lakosztályba. Egy kicsit vissza is fogta magát, nehogy túlzásokba essék, így csak melegen kezelt rázott Doremoval. A félhomályos, vörös világítású fényben pislogott ugyan, de elfogadott egy pohár eredeti elamita sört.

- Milyen fehér lett a haja, Conway, amióta utoljára találkoztunk - mondta Doremo. - Már majdnem olyan fehér, mint az enyém.

- Sok éve annak, hogy utoljára láttuk egymást, Doremo.

- Akkor hát nem csak az utóbbi néhány hónap fehéřítette meg ennyire?

- Az utóbbi hónapokba akkor is beleőszűlök, ha előtte koromsötét lett volna a hajam - mosolygott bánatosan Conway.

Doremo bólogatott, és beleszűrcsölt az italába.

- A Föld roppant kényelmetlen helyzetbe hozta őnmagát - mondta.

- Így is van, de a logika minden szabálya szerint a Földnek van igaza.

- Igen? - Doremo nem fűzött hozzá megjegyzést.

- Nem tudom, mennyit foglalkozott a kérdéssel...

- Igen sokat.

- Vagy mennyit hajlandó előre tárgyalni róla...

- Miért is ne? A szíriusziak már jártak nálam.

- Ó. Máris?

- Idefelé jövet megálltam a Titánon - rázogatta a fejét Doremo. - Igen szép bázist fejlesztettek ki, már amennyire a sötét szemüvegen keresztül láthattam... rémes az az erős kék fény a Szíriuszon, nagyon lerontja a hatást. De azért ezt meg kell adnia nekik, Conway; elismerésre méltón csinálták a dolgokat.

- Máris eldöntötte, hogy igazuk van a Szaturnusz gyarmatosításában?

- Drága Conway, én csupán azt döntöttem el, hogy békét akarok. A háború senkinek sem hozna semmi jót. A helyzet körülbelül így áll: a szíriusziak ott vannak a Szaturnusz rendszerében. Ugyan hogy tudná háború nélkül kiebrudalni őket?

- Csak egy módon - mondta Conway. - Ha minden külső világot föl lehetne világosítani arról, hogy a Szíriuszt tekintésük támadónak. Az egész Galaxissal szemben mégsem állhatna ellenségként a Szíriusz.

- Ó, de hát mivel lehetne rábírní a külső világokat, hogy a Szíriusz ellen szavazzanak? - kérdezte Doremo. - A legtöbben, már engedelmet, hagyományos gyanakvással tekintenek a Földre, és magukban majd azt mondják, hogy végül is a Szaturnusz rendszere lakatlan volt.

- De az már eldöntött dolog, amióta a Föld megadta a külső világoknak a függetlenséget mintegy a hegeli doktrína következményeként, hogy egy csillagrendszernek kisebb egység alkalmatlan arra, hogy független legyen. A bolygórendszerben egy bekebelezetlen terület nem jelent többet egy lyuknál, míg csak azt a csillagrendszert, melybe tartozik, be nem kebelezték.

- Ebben egyetértünk. Bevallom, nekem is ez volt a feltevés. Ám ezt a feltevést nem próbálták bizonyítani. Most ez történik.

- Gondolja - kérdezte lágyan Conway -, hogy bölcs dolog lenne lerombolni ezt a feltevést és elfogadni egy új elvet, amely megengedi bárki idegennek, hogy a rendszerbe lépjen, és kénye-kedve szerint gyarmatosítson lakatlan bolygókat vagy kisbolygókat?

- Nem - mondta nyomatékosan Doremo -, én nem így gondolom. Azt hiszem, mindnyájunk legfőbb érdeke, hogy a csillagrendszereket továbbra is oszthatatlannak tartsuk, de...

- De?

- A konferencián magasra csapnak majd a szenvedélyek, ami igen megnehezíti a delegátusok munkáját, és nem tudják majd logikusan megközelíteni a dolgokat. Ha adhatnék valami tanácsot a Földnek...

- Csak rajta! Ez nem hivatalos, és nincs jegyzőkönyvezve.

- Azt mondanám, hogy ne számítson ennek a konferenciának a támogatására. Hagyják, hogy a Szíriusz jelenleg a Szaturnuszon maradjon. Ezzel a taktikával végül túlzásokba esnek, és akkor nagyobb reményekkel összehívhat egy második konferenciát.

- Lehetetlen - rázta meg a fejét Conway. - Ha veszítünk, a mi oldalunkon is úrrá lesznek a szenvedélyek; már

amúgy is elfajultak.

- Akármerre nézek, mindenhol szenvedélyek vontak meg a vállát Doremo. - Nagyon pesszimista vagyok az egészséget illetően.

- De ha ön meg van győződve arról - mondta rábeszélően Conway -, hogy a Szíriusz csak semmi keresnivalója sincs a Szaturnuszban, akkor nem tehetne némi erőfeszítést, hogy erről a többieket is meggyőzze? Ön az a befolyásos személy, aki megbecsülést vívott ki magának Galaxis-szerte. Semmi egyebet nem kérek öntől, csupán azt, hogy ragaszkodjék a saját elképzeléséhez. Ez eldöntheti, háború lesz-e vagy béke.

Doremo letette a poharát, és szalvétáját az ajkához érintette.

- Nincs semmi, amit ennél jobban szeretnék, Conway, de ezen a konferencián nem merem megpróbálni. A Szíriusz annyira egyéni módon látja a dolgokat, hogy az Elam számára veszélyes lenne, ha ellene fordulna. Olyan kicsiny világ vagyunk... Mellesleg, Conway, ha békés megoldás ügyében hívta össze ezt a konferenciát, miért küldött ezzel egy időben hadihajókat a Szaturnusz rendszerébe?

- Ezt mondták magának a szíriusziak, Doremo?

- Igen. Néhány bizonyítékot is mutattak róla. Egy foglyul ejtett földi hajót, amely egy szíriuszi hajóhoz erősítve a Veszta felé röpül. Azt mondták, hogy a fedélzetén nem kisebb személyiség van, mint Lucky Starr, akiről mi is hallottunk már egyet s mást az Elamon. Úgy tudom, Starr itt köröz a Veszta felett, és arra vár, hogy tanúskodjék.

Conway lassan bólintott.

- Nos, ha Starr bevallja, hogy háborús akciót indított a Szíriusz ellen - márpedig bevallja, enélkül el sem lehet képzelni, hogy a szíriusziak odaengedjék a tanúk padjára -, akkor ez fölöttébb nagy zavart fog kelteni a konferencián. Ez ellen nincs semmi ellenérv. Úgy tudom, Starr a maga fogadott fia.

- Úgy valahogy - mormogta Conway.

- Akkor még rosszabb, érti, ugye? És ha azt mondja, hogy a Föld hozzájárulása nélkül cselekedett, ahogy felteszem, kénytelen ezt mondani...

- Az bizonyos, hogy így tett - mondta Conway. - De azt nem vagyok hajlandó elmondani, mi lesz az érvelésünk.

- Ha megtagadja Starrt, senki sem fog hinni magán. Érti, hiszen a saját fia. A külső világok "hitszegő Föld"-et kiáltanak majd, és szemforgatónak fogják tartani. A Szíriusz lesz a leghangosabb, és én képtelen leszek bármit is tenni. Még a saját szavazatomat sem leszek képes a Föld mellett leadni... Jobban tenné a Föld, ha már most megadná magát.

- Azt soha - rázta meg a fejét Conway.

- Akkor hát - mondta végtelen szomorúsággá Doremo -, ez háborút jelent, és mi mindannyian a Föld ellen leszünk, Conway.

15

A konferencia

Conway kiitta poharát. Felkelt, menni készült, és borús arccal kezét fogott Doremóval.

- De azt tudja, ugye - tette hozzá utógondolatként -, hogy még nem hallottuk Lucky vallomását. Ha a hatás nem lesz olyan rossz, ahogyan gondolja, ha a tanúskodása kevesebb veszéllyel járna, akkor megpróbál tenni valamit a béke érdekében?

- Szalmaszálba kapaszkodik - vont vállat Doremo. - Igen, igen, abban a valószínűtlen esetben, ha a konferenciát nem kavarja fel teljesen a nevelt fia szava, akkor megteszem, amit tudok. Hiszen mondtam már, valójában a maga oldalán állok.

- Nagyon köszönöm, uram. - Újból kezét fogtak egymással.

Doremo a távozó főtanácsos után bámult, fejét szomorúan rázogatta. Conway az ajtón kiérve visszafojtotta a lélegzetét. Ez egy kicsit még annál is több volt, mint amire számított. Most már csak a szíriusziaknak *kell* előteremteni Luckyt.

A konferencia olyan feszes és formális módon kezdődött, ahogyan előre gondolták. Mindenki kínosan pontos volt, és amikor a Föld küldöttsége megérkezett, hogy elfoglalja kijelölt helyét, azok, akik már a terem jobb szélén és előttük ültek, beleértve a bal szélén ülő szíriusziakat is, felálltak a helyükről.

A házigazda szerepét képviselő külügyminiszter fölkel, és megtartotta üdvözlő beszédét. Általánosságban beszélt a békéről és arról, hogy az egész emberiség előtt szélesre tárják a Galaxis kapuját, mely minden ember számára az Esi származást és a testvériséget jelenti, hogy elkerüljék a háború fájdalmas csapását. Óvatosságból nem említette meg a felmerülő kérdéseket, a Szíriusz csak a nevét sem mondta ki, és ami a legfőbb, nem volt a beszédében semmi fenyegető.

Nagy tapsot kapott. Ezután a konferencia megszavazta Agas Doremót az elnöki székbe (az egyetlen embert, akit mindkét oldal elfogadott), és ezzel a konferencia rátérhetett a fő napirendi pontra.

A tanácskozás nem volt ugyan teljesen nyilvános, de azért a legkülönbözőbb világokból érkezett riporterek számára kis fülkéket bocsátottak rendelkezésre. Egyéni interjúkat nem kérhettek a küldöttektől, de annyit azért megengedtek nekik, hogy meghallgassák a tanácskozást és cenzúrázatlan riportokat készíthessenek róla.

A konferencia a hasonló csillagközi gyűléseken szokásos módon azon a közvetítő nyelven folyt, mely a Galaxisban használatos nyelvek ötvözete.

Doremo rövid beszédet tartott, melyben a kompromisszum erőnyeit magasztalta, és kérte, senki se legyen hajlíthatatlan, ha arról van szó, hogy a háború egy kis rugalmassággal elkerülhető. Ezek után újból szólásra kérte a Föld külügyminiszterét.

A miniszter ezúttal részrehajló volt, erőteljesen és jól képviselte az ő oldalukat.

A többi küldött viselkedésében félreérthetetlen ellenségesség nyilvánult meg. Úgy nehezedett ez a hangulat az ülésterem fölé, akár a köd.

Conway mellére támasztott állal ült a beszédét tartó miniszter mellett. Rendes körülmények között hiba lett volna, ha a Föld már a kezdet kezdetén elmondja főbeszédét. Ezzel ellődözte volna legjobb municióit, mielőtt még a cél holléte ismertté válik. Ezzel pedig jó lehetőséget adott volna a cáfolatra a Szíriusznak.

Am Conway ebben az esetben épp ezt akarta elérni. Előhúzta a zsebkendőjét, megtörölte a homlokát, majd gyorsan eltette a kendőt, és remélte, hogy mások nem vették észre. Nem akarta, hogy nyugtalanak lássák.

A Szíriusz egyelőre tartózkodott az ellenérveléstől, kétségkívül azért, mert három külső világ küldöttei, melyek arról voltak hírhedtek, hogy teljesen a Szíriusz befolyása alatt állnak, rövid beszédet tartottak. Mindhárman elkerülték a probléma közvetlen fölvetését, de erőteljesen kritizálták a Föld agresszív törekvéseit, valamint azt az ambícióját, hogy a saját irányításuk alatt álló galaktikus kormányt állítsanak fel. Ezzel bevezették a Szíriusz szereplését, és amikor idáig eljutottak, ebédszünetet rendeltek el.

A konferencia megnyitása utáni hatodik órában megadták a szót a szíriuszi Sten Devoure-nak. Devoure lassan emelkedett föl helyéről, és nyugodt megfontoltsággal a szónoki emelvényre lépett. Ott állt, lenézett a küldöttekre, olajbarna arcán büszke biztonság tükröződött. (A Colossal megesett kellemetlen kaland nyomai már nem látszottak rajta.)

A küldöttek között némi izgalom támadt, ami csak percek múltával ült el, eközben Devoure legkisebb erőfeszítést sem tett rá, hogy elkezdje beszédét.

Conway biztosra vette, hogy minden küldött tud Lucky Starr hamarosan sorra kerülő tanúskodásáról. Nagy izgatottsággal és várakozással lesték a Föld e teljes megaláztatását.

Devoure végül nagy nyugalommal kezdte beszédét. Bevezetőjében történelmi visszapillantást tett. Visszament addig az időig, amikor a Szíriusz a Föld kolóniája volt, és újból elbeszélte ennek a korszaknak a sérelmeit. Félresöpörte a Hegel-doktrínát, amely látszólag megalapozta úgy a Szíriusz, mint a többi világ függetlenségét, és egymás után idézte föl a Föld újragyarmatosításra törekvő kísérleteit.

Végül elérkezett a jelenhez.

- Most azzal vádolnak minket - mondta -, hogy egy eddig megszállatlan világot gyarmatosítunk. Elismerjük a bűnünket. Azzal vádolnak, hogy elfoglaltunk egy üres világot, és virágzó lakhellyé tettük az emberek számára. Elismerjük a bűnünket: Azzal vádolnak, hogy az emberi faj számára elfoglaltunk egy területet, amely eddig senkinek sem kellett. Elismerjük a bűnünket.

Azzal azonban senki sem vádol, hogy ebben az eljárásban bárkivel szemben erőszakot alkalmaztunk volna. Bekebelezési folyamatunk során sem háborúskodással, sem bárki megölésével, sem megsebesítésével nem vádolnak. Nem vádolnak semmiféle bántóselemmel. Pusztán megállapították, hogy nem egészen egymilliárd mérföldre attól a világtól, melyet békésen meghódítottunk, létezik egy másik lakott világ, melynek Föld a neve.

Nincs róla tudomásunk, hogy ennek bármi köze lenne a Szaturnuszhoz, a mi világunkhoz. Nem kíséreltünk meg erőszakoskodást a Föld ellen, ezzel nem is vádolnak bennünket. Mi csupán azt kérjük, hogy hagyjanak meg bennünket a magunkéban, s ezért cserében boldogan felajánljuk, hogy mi is meghagyjuk őket az övékében.

Ők azt mondják, hogy a Szaturnusz az övéké. Miért? Megszállták valaha a holdjait? Nem. Mutattak iránta valaha is bármi érdeklődést? Nem. Meg akarták szállni az évezredek során bármikor, amikor megtehették volna? Nem. Csupán azóta támadt e hirtelen érdeklődésük, amióta mi leszálltunk ide.

Azt mondják, hogy a Szaturnusz ugyanazon Nap körül kering, mint a Föld. Ezt elismerjük, de ugyanakkor rámutatunk arra, hogy ez teljesen lényegtelen. Egy üres világ az üres világ, tekintet nélkül arra, merre bolyong az útja az úrron át. Mi gyarmatosítottuk először, tehát a miénk.

Most meg kell hogy mondjam: a Szaturnusz rendszerét a Szíriusz minden erőszak és minden erőszakos fenyegetés nélkül szállta meg; ami bennünket sarkall, azt mind a béke óhajta mellett tesszük. Mi nem beszélünk annyit a békéről, mint a Föld, mi inkább gyakoroljuk a békét. Amikor a Föld konferenciát hív össze, mi ezzel azonnal egyetértünk a béke reményében, habár a Szaturnusz rendszeréhez való jogunkhoz a kétség árnyéka sem férhet.

De nézzük csak a Földet! Mivel támasztják alá érveiket? Folytonosan a békéről beszélnek, ám cselekedeteik igen kevésbé látszanak igazolni a szavaikat. Békéről beszélnek, és a háborút gyakorolják. Elhatározzák, hogy összehívják a konferenciát, ezzel egy időben pedig háborús expedíciót készítenek elő. Röviden, míg a Szíriusz az érdekeit kockáztatja a békéért, addig a Föld ezt azzal viszonzza, hogy noha nem provokáltuk, mégis háborút indít ellenünk. És ezt egy Föld-lakónak, a Tudományos Tanács tagjának a szavaival szeretném igazolni.

Az utolsó mondatnál kinyújtotta a kezét, és drámaian a kinyíló ajtóra mutatott, amely mögött hirtelen felgyulladt a világosság. Az ajtónyílásban Lucky Starr magasodott, kihívóan egyenes tartással. Mindkét oldalán egy-egy robot állt őrt.

Amikor Luckyt visszavitték a Vesztára, végre újból találkozott Colossal. Akis Mars-lakó odarohant hozzá. Yonge távolabbról, savanyú képpel nézte őket.

- Lucky - könyörgött Colos -, a Mars homokjára, Lucky, ne menj bele ebbe! Ha nem akarsz, egy szót sem tudnak belőled kihúzni, az pedig igazán nem számít, hogy velem mi történik.

- Várj, Colos! - ingatta a fejét Lucky. - Várj még egy napot!

Yonge odament hozzájuk és megfogta Colos könyökét:

- Sajnálom, Starr, de Colosnak nálunk kell maradnia, amíg maga befejezi a tanúszkodást. Devoure nagy súlyt helyez a túszra, és ebben az esetben igazat adok neki. Maga szemtől szembe kerül a saját népével, és ennek a szégyenét nehéz lesz elviselni.

Amikor Lucky végül ott állt az ajtóban, és magán érezte a pillantásokat, a csendet és a visszafojtott lélegzeteket, összeszedte magát. A rá irányuló fényben egyetlen fekete tömegnek látta a tanácskozás résztvevőit. Csak akkor tudta megkülönböztetni az arcokat, amikor a robotok bebocsátották a tanúk elkerített fülkéjébe. Rögtön észrevette Hector Conwayt a szemközti sorban.

Conway egy pillanatra fáradt szeretettel rámosolygott, de Lucky nem mert visszamosolyogni rá. A helyzet válságos volt, és ebben a legutolsó pillanatban semmi olyat nem volt szabad tennie, ami felkelhetné a szíriusziak figyelmét.

Devoure mohón nézett a Föld-lakóra, már előre izlelgette közeledő győzelmének ízét.

- Uraim! - kezdte. - Szeretném, ha átmenetileg törvényszékké alakítanánk át a konferenciát. Íme, itt egy tanú, és szeretném, ha minden küldött meghallgatná. Az én érvelésem azon nyugszik, amit ő mond - a Föld-lakó, a Tudományos Tanács fontos ügynöke.

Hirtelen éles hangon Lucky felé fordult:

- Nevét, állampolgárságát és beosztását kérem!

- A nevem David Starr, a Földön születtem, és a Tudományos Tanács tagja vagyok.

- Alávetették önt kábítószereknek, pszichikai behatásnak vagy bármi más erőszakos hatásnak, hogy megtegye ezt a vallomását?

- Nem, uram.

- Akkor hát önként beszél, és csak az igazat mondja?

- Önként beszélek, és az igazat mondom.

Devoure a küldöttekhez fordult.

- Néhányuknak talán az jut eszébe, hogy Starr tanácsost a tudta nélkül vettük lelki kezelésbe, vagy hogy ennek az agymosásnak a révén tagadja ezt. Hogy így van-e, a konferencia bármely orvosa megvizsgálhatja - úgy tudom, számos orvos van köztünk -, amennyiben bárki ilyen vizsgálatot követelne.

Senki sem állt elő efféle követeléssel, így Devoure folytatta. Ezúttal Luckyhoz beszélt.

- Mikor bizonyosodott meg első ízben a Szíriusz bázisáról a Szaturnusz rendszerében?

Lucky röviden, érzelemmentesen, szemét szilárdan előreszegezve elmondta első belépését a Szaturnusz rendszerébe, és azt, hogy figyelmeztették, hagyja el a rendszert.

Conway könnyedén bólintott, mert Lucky teljesen elmulasztotta megemlíteni a kapszulát és X. ügynök tevékenységét. X. ügynök lehetett volna pusztán földi bűnöző is. Nyilvánvaló, hogy az ügynök ebben az állásában a Szíriusz nem óhajtotta megemlíteni saját kémkedését, és az is magától értetődő, hogy Lucky eleget tett a kívánságuknak.

- És elhagyta a rendszert, miután figyelmeztették?

- Elhagytam, uram.

- Tartósan?

- Nem, uram.

- Mit tett ezután?

Lucky leírta a Hídalgóval való cselezést, a közeledést a Szaturnusz déli pólusához, valamint azt, hogyan repültek át a gyűrűk hasadékaiban a Mimashoz.

- Megtámadtuk-e ebben az időben bármikor is az ön hajóját? - vágott közbe Devoure.

- Nem, uram.

Devoure újból a küldöttekhez fordult:

- Nem kell csupán a tanácsos szavának hinniük. Telefotóink is vannak, melyek a tanácsos hajójának az üldözését rögzítették a Mimaszon.

Míg Lucky a lámpa fénykörében maradt, a terem elsötétedett, és a delegációk háromdimenziós képeken szemlélhették meg azokat a jeleneteket, amikor a *Bolygó Starr* fűrgén a gyűrűk felé iramodik, majd eltűnik a hasadéokban, amit a fénykép e szögéből nem lehetett látni.

A következő képek azt mutatták, amint hanyatt-homlok belerohannak a Mimasba, majd eltűnnek a hirtelen fényben és párában.

Devoure ez idő tájt megérezhette, hogy a teremben titkon megnő az elismerés a Föld-lakó merészsége iránt, így bosszús sietséggel rákezdte:

- Azért nem tudtuk azonnal elfogni a tanácsost, mert a hajója agrar motorokkal volt felszerelve. Így mi sokkal nehezebben manővereztünk a Szaturnusz szomszédságában, mint ő. Ez volt az oka annak, hogy mi magunk nem értük el már előbb a Mimasra, és nem voltunk pszichológiailag felkészülve, hogy odamenjünk.

Conway ennél a résznél hangosan felkiáltott volna, ha mer. A bolond! Devoure még megfizet ezért a féltékenységeért. Az agrar említésével természetesen félelmet próbált kelteni a külső világok körében a Föld tudományos előhaladottsága miatt, ami újabb hiba volt. A félelem túl erős is lehet.

- No és mi történt, amikor elhagyta a Mimasra? - kérdezte Devoure.

Lucky elmondta foglyul ejtése történetét, Devoure pedig a Szíriusz kiváló tömegdetektor felszerelésére célozva megkérdezte:

- És amikor már a Titánon volt, adott nekünk még valami információt a Mimasra folytatott tevékenységéről?

- Igen, uram. Elmondtam önnek, hogy még egy tanácsos tartózkodik ott, és akkor visszakisértek önrel a Mimasra.

A küldöttek erről nyilván most hallottak először. Kitért az izgalom, de Devoure valahogyan lecsendesítette.

- Teljes telefotó-sorozat van a birtokban arról - kiáltott fel -, ahogyan a tanácsost elmozdítjuk a Mimasról, ahová azért küldték, hogy titkos hadibázist létesítsen ellenünk ugyanabban az időben, amikor a Föld az állítólagos béke érdekében összehívta ezt a konferenciát.

A terem újból elsötétedett, a háromdimenziós képek újból megjelentek. A küldöttek minden részletében láthatták a Mimasra történt leszállást, látták a felszín megolvadását, Luckyt, amint eltűnik az alagútban, és ahogyan Ben Wessilewsky tanácsost kihozzák és a hajóra viszik. Az utolsó képek Wess átmeneti szállását ábrázolták a Mimas felszíne alatt.

- Láthatják, hogy ez egy teljesen felszerelt bázis - mondta Devoure, majd Luckyhoz fordult. - Az ön akciói egész idő alatt a Föld hivatalos tudtával történtek?

Ez irányított kérdés volt, és kétség sem fért hozzá, milyen választ vártak, vagy milyenre számítottak, Lucky azonban habozott, míg a küldöttek még a lélegzetüket is visszafojtották, Devoure pedig összehúzta a szemöldökét.

- A tiszta igazat mondom - szólalt meg végül Lucky. - Nem kaptam közvetlen engedélyt, hogy másodszor is belépjek a Szaturnusz rendszerébe, de tudom, hogy mindaz, amit tettem, találkozott volna a Tudományos Tanács teljes egyetértésével.

Ennél a beismerésnél vad nyüzsgés indult meg a riporterek között, és nagy lábdobogás hallatszott. A konferencia küldöttei felugráltak helyükről, és hangos "Szavazzunk! Szavazzunk!" kiáltásban törtek ki.

A konferencia minden jel szerint véget ért, és a Föld veszített.

Aki másnak vermet ás, maga esik bele

Agas Doremo felállt, és teljesen eredménytelenül csapkodott az elnöki kalapáccsal. Conway azon erőlködött, hogy áthatoljon a tömeg abcugolásán és rémült gesztikulálásán, ezért meghúzta az árammegszakítót, amely velőtrázó hangon felrikoltott. Az éles, hol magasabb, hol mélyebb hang reszelősen felvisített, és meglepő csendet teremtett.

Conway elengedte a csengőt, és Doremo a hirtelen beállott csöndben gyorsan beszélni kezdett.

- Helyt adok Hector Conway főtanácsos kérésének, hogy kereszkérdéseket tegyen föl Starr tanácsosnak. Hallatszott ugyan elvéve néhány "Nem, nem!" bekiabálás, de Doremo rendíthetetlenül folytatta:

- Kérem a konferenciát, hogy e tekintetben tartsa magát a tisztességes eljáráshoz. A főtanácsos biztosított róla, hogy kereszkérdései rövidke lesznek.

Conway némi sustorgás és sűgás-bűgás közepette Luckyhoz lépett.

Rámosolygott, de az előírási formákat betartva szólította meg.

- Starr tanácsos, Mr. Devoure nem tett fel önnek kérdéseket a szándékait illetően. Mondja, miért lépett be a Szaturnusz rendszerébe?

- Azért, hogy gyarmatosítsam a Mimast, főnök.

- Úgy érezte, joga van ezt tenni?

- Egy üres világ volt, főnök.

Conway a hirtelen zavarba jött és elcsöndesedett küldöttek felé fordult:

- Megismételné ezt, Starr tanácsos?

- Azt szerettem volna, főnök, hogy a Mimason, ebben az üres világban, mely a Földi Birodalomhoz tartozik, emberek telepedjenek le.

Devoure talpra ugrott, és böszén felordított. - A Mimas a Szaturnusz rendszerének része!

- Pontosan - felelte Lucky. - Ahogyan a Szaturnusz a Naprendszer része. De az ön interpretálásában a Mimas nem más, csupán üres világ. Rövidebb elzárás előtt ön is elismerte, hogy az én hajóm leszállása előtt sohasem jelentek meg a Mimason a Szíriusz hajói.

Conway elmosolyodott. Lucky Devoure-nak ezt a hibáját is a maga hasznára fordította.

- Starr tanácsos nem volt jelen, Mr. Devoure, amikor ön a bevezető beszédét tartotta - mondta Conway. - Hadd idézzek hát szóról szóra egy részletet belőle. "Egy üres világ az üres világ, tekintet nélkül arra, hogy merre bolyong az útja az úrnak át. Mi a, gyarmatosítottuk először, tehát a miénk."

A főtanácsos a küldöttek felé fordult, és nagyon óvatosan folytatta:

- Ha a Földi Birodalom nézőpontja korrekt, akkor a Mimas a Földé, mert olyan bolygó körül kering, mely a Nap körül kering. Ha a Szíriusz nézőpontja korrekt, a Mimas akkor is a Földé, mert amikor először gyarmatosítottuk, üres volt. A Szíriusz saját indokolása, miszerint a Szaturnusz egy másik holdját a Szíriusz gyarmatosította, nem számít.

Tehát akkor, amikor a Szíriusz megszállt egy világot, amely a Földi Birodalomhoz tartozik, és kimozdította onnan a mi gyarmatosítóinkat, háborús cselekményt követett el, és megmutatkozott valódi képzetűsége, hisz elutasítja mások jogát ahhoz, amit önmagának követel.

Újból nagy kavargás támadt, majd Doremo szólalt fel.

- Uraim, volna valami mondanivalóm. A Starr és Conway tanácsosok alátámasztotta tények megdönthetetlenek. Ez megmutatja, milyen tökéletes anarchia uralkodna el a Galaxisban, ha a Szíriusz nézetei győzedelmeskednének. Minden egyes lakatlan szikla a perlekedés forrásává válna, minden aszteroida veszélyeztetné a békét. A szíriusziak saját cselekedeteikkel bizonyították kétszínűségüket...

Ez teljes és hirtelen hátraarc volt.

Ha lett volna rá idő, a Szíriusz megpróbálna összeszedni erőit, ám Doremo, ez a tapasztalt és ügyes parlamenti képviselő úgy manőverezett, hogy a küldötteknek már szavazniuk kellett, amikor az eddigi Szíriusz-pártiak még tökéletesen demoralizáltak voltak, és mielőtt még megfontolhatták volna, vajon szembe merjenek-e szállni azokkal a pusztító tényekkel, melyekre most hirtelen ráébredtek.

Három világ szavazott a Szíriusz mellett. A Penthesilea, a Duvarn és a Mullen, egyik kisebb, mint a másik, és köztudott volt, hogy teljesen szíriuszi politikai befolyás alatt állnak. A többiek, mintegy ötven szavazattal, a Föld mellett tették le voksukat. A Szíriusznak megparancsolták, hogy szerelje le bázisát, és egy hónap leforgása alatt hagyja el a Naprendszert.

A parancsokat csak háborúval lehet kikényszeríteni, de a Föld készen állt a harcra, a Szíriusz pedig szembe kellett néznie azzal, hogy a külső világok már nem segítik. Egyetlen ember sem akadt a Vesztán, aki ezek után úgy gondolta, hogy a Szíriusz ilyen körülmények között harcolni fog.

Devoure zihálva, eltorzult arccal még egyszer Luckyra nézett.

- Piszkos trükk volt - mondta. - Ezzel a fortéllyal kényszerítenék ki, hogy...

- *Maga* kényszerített - mondta nyugodtan Lucky. - Colos életének a fenyegetésével. Emlékszik? Vagy óhajtja, hogy nyilvánosságra hozzam a részleteket?

- Nálunk van még a majom barátja - kezdte gyűlölködve Devoure -, és akár szavazott a konferencia, akár nem...

Conway főtanácsos, aki ott volt a jelenetnél, elmosolyodott.

- Ha Colosra céloz, Mr. Devoure, ő nincs már a maga őrzetében. A kezünkben van egy Yonge nevű tiszttel együtt, aki azt mondta nekem, hogy Starr tanácsos menedéket ígért neki, amennyiben erre szüksége volna. Valószínűleg érezte, hogy a jelen körülmények között nem lenne biztonságos, ha a maga társaságában térne vissza a Titánra. Legyen szabad figyelmeztetnem, ami önt illeti, vajon nem lenne ugyancsak veszélyes visszatérnie a Szíriuszra? Ha óhajtja, önnek is menedékjogot...

Devoure szó nélkül hátat fordított és elment. Doremo merő vigyor volt, amikor istenhozzádót mondott Conwaynek és Luckynek.

- Mondhatom, fiatalember, örülhet, hogy még egyszer megláthatja a Földet.

- Még ebben az órában hazamegyek, uram, egy utasszállítóval - bölintett egyetértően Lucky. - A szegény öreg *Bolygót* vontatókötélre kell venni, és őszintén szólva semmi nem okozhatna most nagyobb örömet, mint a hazautazás.

- Jó! És gratulálok a remek munkáért, amit végzett. Amikor az ülés elején Conway főtanácsos arra kért, hogy engedjem meg a keresztkérdések feltevését, beleegyeztem ugyan, de azt hittem, megbolondult. És amikor a maga vallomása után jelt adott, amiben újra csak ezt kérte, akkor már *biztosra vettem*, hogy megbolondult. De mindez nyilván előre így volt kiterelve.

- Lucky üzenetet küldött, amiben körvonalazta, mi az, amit tenni szeretne - mondta Conway. - Az utolsó egy-két óráig természetesen még nem tudtuk, vajon keresztül tudja-e vinni.

- Gondolom, ön bízott a tanácsosban - mondta Doremo. - Hiszen amikor először beszélt velem, arra kért, hogy álljak az önök oldalára, ha Lucky tanúvallomása nem lesz elég hatásos. Nem tudtam pontosan, mit is ért ezen, de amikor eljött az ideje, megértettem.

- Nagyon köszönöm, hogy teljes erejével mellénk állt.

- Én teljes erőmmel arra az oldalra álltam, amely nyilvánvalóan az igazságot képviselte... Maga, fiatalember, igen körmönfont ellenfél - szolt oda Luckynak.

- Én pusztán a Szíriusz őszintétlenségére építettem - mosolygott Lucky. - Ha valóban hittek volna a saját szempontjuk szerinti követelésükben, akkor tanácsos kollégám a Mimason maradt volna, és nekünk, legnagyobb fájdalunkra, csak egy kicsi, jeges hold és egy nehéz háborúskodás jutott volna.

- Úgy van. Nos, semmi kétség, amikor a küldöttek hazamennek, lesznek közöttünk, akik jobban átgondolják a történeteket. Néhányan dühösek lesznek a Földre és talán saját magukra is, mert hagyták magukat pánikba kergetni. Józan fejvel azonban rájönnek majd, hogy ők itt egy elvet fektettek le, a csillagrendszer oszthatatlanságának elvét, és azt hiszem, megértik, hogy ennek az elvnek a jó mivolta ellensúlyoz minden csorbát, ami a büszkeségükön és az előítéleteiken esett. Csakugyan azt hiszem, hogy a történészek úgy tekintenek majd vissza erre a konferenciára, mint fontos eseményre és mint olyasvalamire, ami nagyban hozzájárul a Galaxis békéjéhez és jólétéhez. Nagyon örülök, hogy így végződött.

És mindkettőjünkkel kezet fogott, a lehető legerőteljesebben.

Lucky és Colos, íme, újból együtt voltak, és noha a hajó nagy volt és tele utasokkal, ők visszahúzódtak. Mögöttük volt a Mars (Colos legalább egy órán át nagy élvezettel nézegette), és már a Föld sem volt túlságosan messzi.

Colos végre összeszedte magát, hogy hangot adjon zavarának.

- Az ürre, Lucky - mondta. - Sohasem értettem, mit művelsz, egyetlenegyszer sem. Azt hittem... Nos, meg sem akarom mondani, mit hittem. Csak, a Mars homokjára, legalább előre figyelmeztetél volna.

- Nem tehettem, Colos. Ezt végképp nem tehettem. Nem érted? A szíriusziakat úgy kellett manipulálni, hogy rabolják el Wess-t a Mimasról, de ne vegyék észre a tettük jelentőségét. Nem derülhetett ki, hogy *én akarom* azt, hogy ezt tegyék, különben rögvest megorrontották volna benne a csapdát. Úgy kellett manővereznem, hogy úgy lássék, mintha ők kényszerítettek volna, és az akaratom ellenére tennék. Kezdetben, erről biztosíthatlak, nem is tudtam pontosan, hogyan fogom mindezt véghez vinni, de egy dolgot tudtam azt, hogy ha *te*, Colos, tudnál a tervről, elárulnád magad.

- Én árulnám el magam! - kelt ki magából Colos. - De miért, te Föld terhe, hisz belőlem fegyverrel sem tudták volna kiszedni!

- Tudom. Kínzással nem tudták volna kiszedni belőled, Colos. Te magad árultad volna el. Csapnivaló színész vagy, magad is tudod. És ha rád jön a bolondóra, így vagy amúgy kikotyogod. Ezért is szerettem volna félig-meddig, ha a Mimason maradsz, emlékszel rá? Tudtam, hogy nem mondhatom el neked a kitervelt akciót, tudtam, hogy nem fogod megérteni, mit csinálok, és szerencsétlen leszel miatta. És így is volt, habár a végén valóságos istenáldása lettél.

- Én? Azzal, hogy eltángáltam azt a pasast?

- Közvetlenül ezzel, igen. Ez adta nekem a lehetőséget, hogy úgy tegyek, mintha őszintén felajánlanám Wess szabadságát a te életedért cserében. Kevesebb színészkedés kellett ilyen körülmények között Wess elárulásához, mint ha te nem lettél volna a képben. Tulajdonképpen meg sem kellett játszani magam. Jó csere volt.

- Nahát, Lucky!

- Nahát, bizony, neked! Emellett annyira megtört szívé voltál, hogy senki sem hihette: az egész csak trükk. Aki figyelt téged, meg lehetett győződve róla, hogy csakugyan kész vagyok elárulni a Földet.

- A Mars homokjára, Lucky - mondta lesújtva Colos -, tudhattam volna, hogy mindenre képes vagy. Teljesen hülye voltam.

- Örülök, hogy hülye voltál - mondta Lucky melegen, és szeretettel összeborzolta a kis fickó haját.

Conway és Wess a vacsoránál csatlakozott hozzájuk.

- Ez a hazaérkezés nem egészen úgy zajlik, ahogyan azt Devoure pajtás elképzelte - mondta Wess. A hajó szub-éterikus adói csak úgy ontják rólunk a híreket, amiket a Földön közölnek; természetesen elsősorban rólad.

- Ezért igazán nem jár köszönet - vonta össze a szemöldökét Lucky -, a jövőben megnehezíti majd a

munkánkat. Nyilvánosság! Álljunk csak meg, és gondoljunk arra, mit mondanának akkor, ha a szíriusziak csak egy icipicit ügyesebbek, és nem esnek bele a csapdába, vagy az utolsó pillanatban kicibálnak engem a konferenciáról.

Conway láthatóan megborzongott.

- Inkább nem képzelem el. De akármi lett volna, Devoure azt kapta, amit érdemelt.
- Az a gyanúm, hogy túléli. A nagybátyja kihúzza a csávából - mondta Lucky.
- Mi legalább végeztünk vele - mondta Colos.
- Végeztünk? - kérdezte sötéten Lucky. - Szeretném tudni.

Néhány pillanatig csöndben ettek.

Conway szerette volna feloldani a komor hangulatot.

- Természetesen bizonyos értelemben a szíriusziak nem engedhették meg maguknak, hogy Wesst otthagyják a Mimason, így mi sem adtunk nekik tisztességes választást. Végül is a kapszulát keresgálték a gyűrűkben, és csak annyit tudtak, hogy a gyűrűk külső részétől harmincezer mérföldre...

Colos leejtette a villáját és a szeme akkora nyílt, mint egy csészealj.

- *Mennydörgős ménkő!*

- Mi van, Colos? - kérdezte Wess kedvesen. - Véletlenül eszedbe jutott valami, és ettől kifocamodott az agyad?

- Fogd be, tökféj! - válaszolta Colos. - Figyelj, Lucky, ebben a felfordulásban teljesen megfélemedtünk X. ügynök kapszulájáról. Ha a szíriusziak meg nem találták, akkor még mindig ott kell lennie a gyűrűkben; és ha nem találták meg, akkor még van néhány hetük arra, hogy keresgéljék.

- Én is gondoltam rá, Colos - mondta azonnal Conway. - De sajnos, azt hiszem, ez már mindörökre elveszett. Semmit sem találhatnál a gyűrűkben.

- De főnök, hát nem beszélt magának Lucky arról a speciális röntgensugárral felszerelt tömegdetektoráról, amely...

Ekkor hirtelen mindnyájan Luckyra meredtek. Az arcán olyan furcsa kifejezés volt, mint aki nem tudja eldönteni, sírjon-e vagy nevéssen.

- Nagy Galaxis! - kiáltotta. - Teljesen kiment a fejemből.

- A kapszula? - kérdezte Colos. - Kiment a fejedből?

- Igen. Teljesen elfelejtettem, hogy nálam van. Tessék. - És Lucky a zsebébe nyúlt, kivett belőle egy hüvelyknyi átmérőjű fém valamit, és az asztalra tette.

Először Colos fúrja ujjai forgatták meg erre-arra, majd a többiek is odakaptak és megpenderítették.

- Ez a kapszula? - kérdezte Colos. - Biztos vagy benne?

- Egészen biztos. De természetesen kinyitjuk, és meggyőződhetünk róla.

- De mikor, hol, hogyan... - Mindenki összevissza beszélt.

Lucky elhárította őket.

- Sajnálom. Én igazán... Ide figyeljétek, emlékeztek arra a néhány szóra, amit elcsíptünk X. ügynök hajójáról a robbanás előtt? Jusson eszetekbe, azt mondta, hogy "normál pá", amit mi normál pályának véltünk. Nos, a szíriusziak a számukra természetes feltevést fogadták el, mely szerint a "normál" "szokásos"-at jelent, a kapszula tehát valami pályafélébe került, ami a gyűrű szokásos része, ezért a gyűrűkben keresgálték.

A "normál" azonban függőlegest is jelenthet. A Szaturnusz gyűrűi nyugatról keleti irányba mozognak, a függőleges pályáján lévő kapszula viszont északról délre vagy délről északra is mozoghat. Ez ésszerű, mert így a kapszula nem veszhet el a gyűrűkben.

No már most bármelyik Szaturnusz körüli pálya, ami egyenesen észak és dél között mozog, el kell hogy haladjon az északi és déli pólusán, és nem számít, hány pályavariáció van. Mi a Szaturnusz déli pólusát közelítettük meg, én pedig figyeltem a tömegdetektort, bármit is mutatott, ami rendes típusú pályának nézett ki. A sarki résznél alig voltak ilyen részecskék, de úgy *éreztem*, ha van ott valami, akkor ki is tudom szűrni. Nem akartam beszélni róla, hiszen nagyon kicsi volt az esély, és utálok hamis reményeket kelteni.

A tömegdetektorok valamit mégis fölvettek, így volt egy kis esélyem. Összeegyeztettem a sebességet, majd elhagytam a hajót. Ahogy később gyanítottad is, Colos, megragadtam a lehetőséget, előkészültem a megadásra, manipuláltam az agrav felszerelést, ugyanakkor felcsíptem a kapszulát.

Amikor leszálltunk a Mimason, otthagytam Wess légkondicionált kuckójának valamelyik csücskében. Amikor aztán visszamentünk Wessért, hogy feladjam őt Devoure-nak, akkor fölvettem a kapszulát, és zsebre vágтам. Amikor felszállítottak a hajóra, rutinszerűen átkutattak, nincs-e nálam fegyver, de a robotkutatás nem terjed ki ilyen kicsi fémdarabra... Sok minden szól a robotok használata ellen. Hát ez az én történetem.

- De miért nem mesélted el nekünk? - ordította Colos.

Lucky zavarba jött.

- El akartam mondani. Becsületszavamra. De amikor először vettem magamhoz a kapszulát, és visszamentem a hajóra, akkor emlékezz rá vissza, már észrevettek a szíriusziak, és az volt a lényeg, hogy minél hamarabb elpucoljunk. Utána pedig, ha visszagondolsz, egyetlen olyan pillanat sem volt, hogy valami ne jött volna közbe. Aztán már valahogy nem jutott eszembe.

- Micsoda ész - mondta megvetően Colos. - Nem csoda, ha sehová sem mégyszívesen nélkülem. Conway nevetett, és megpaskolta a kis Mars-lakó hátát.
- Így is van, Colos, viseld csak gondját ennek a nagy mamlasznak, és mindig győződj meg róla, honnan fúj a szél.
- Egyszer - vélte Wess - már nem ártana, ha akadna valaki, aki *neked* meséli el, honnan fúj a szél. És a hajó átörvénylett a Föld atmoszféráján, majd eltűnt benne.